

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“A cause for celebration.” —Ann Patchett

The Correspondent

VIRGINIA EVANS

A NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

[illegible]

Muhabir

A Novel

Virginia Evans

 CROWN
NEW YORK

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

CROWN

Crown Publishing Group'un bir imtiyazı Penguin

Random House LLC'nin bir bölümü

crownpublishing.com

Telif hakkı © 2025 Virginia Evans

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

CROWN ve Crown kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloqlama Verileri

İsimler: Evans, Virginia, 1986- yazar. Başlık: Muhabir: bir roman / Virginia Evans.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023053777 | ISBN 9780593798430 (ciltli; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593798454 (ticari ciltli; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593798447 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Mektup romanı. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3605.V3774 C67 2025 | DDC 813/.6—dc23/eng/20231120

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023053777> adresinde mevcuttur.

Ciltli ISBN 9780593798430 Uluslararası

baskı ISBN 9798217086436 E-kitap ISBN

9780593798447

Editör: Amy Einhorn Editör

yardımcısı: Lori Kusatzky

Üretim editörü: Natalie Blachere

Metin tasarımı: Andrea Lau, e-kitap için uyarlanmıştır

Üretim yöneticileri: Philip Leung ve Heather Williamson

Metin editörü: L. J. Young

Düzeltilen: Vicki Fischer

Halkla ilişkiler uzmanı:
Bree Martinez
Pazarlamacı: Kimberly
Lew

[Bu sayfada](#) ve [bu sayfada](#) yer alan resimler: Shutterstock.com/Vitalino11

ep_prh_7.1a_150929195_c0_r1

İçindekiler

İthaf Epigraf

Önsöz

Muhabir

Teşekkürler Tartışma

Soruları Yazar Hakkında

Mark'a, sevgilerimle

Kendim için yarattığım şey kişisel, ama tam olarak huzur sayılmaz...

Çoğumuz daha az teatral bir hayat sürüyoruz, ancak yine de tuhaf ve içe dönük bir dönemin hayatta kalanları olarak kalıyoruz.

Joan Didion, "60'ların Sonrası Sabahı", *The Beyaz Albüm*

ÖNSÖZ

Sonunda, pazartesi günü saat on ya da on buçuk civarında, Sybil Van Antwerp sütlü İrlanda kahvaltı çayı fincanını masasına götürür. Yatak yapılmış, bulaşıklar yıkanmış ve lavabonun yanındaki havluda kurutulmuş, bitkiler sulanmış, raflar tozlanmıştır. Sandalyeyi hassas bir şekilde kaydırır, ardından pencereden bahçesini ve aşağıda uzanan nehri, uzaktaki birkaç beyaz üçgen yelkenliyi, geniş suda yansıyan gökyüzünü, Annapolis tarafındaki kare şeklindeki konakları birkaç saniye boyunca seyreder. Memnuniyetle, mektup kağıtlarını ve bir sonraki okuyacağı, sürekli değişen kısa kitap yığınınını düzeltir. Kalemleri bardağa yerleştirir. Pullarını sayar. Aldığı ve henüz cevaplamadığı mektupların yığınınını inceler; yazmayı düşündüğü mektupların listesini tutar; çekmecedeki ters duran sayfaların yığını, yıllardır yazdığı, hala gönderilmemiş bir mektup. Sybil bir anne ve büyükanne, boşanmış, hukuk alanında seçkin bir kariyerden emekli olmuş, tüm bunlar onun etrafında var, ama asıl önemli olan bu yazışmalar...

Çarşamba günü de aynı.

Cuma günü de.

Cumartesi günü de.

Pazartesi günü saat 10 ya da 10 buçuk civarında Sybil Van Antwerp tekrar masasına oturur. Onun yaşam tarzı yazışmalardır.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

2 Haziran 2012

Felix, sevgili kardeşim,
Doğum günü kartı, dolma kalem ve kitap için teşekkür ederim. Kitap, geldiği gün (Perşembe) okumaya başladım ve bugün bitirdim. Tam da tarif ettiğin gibiydi. Beklenmedik ve heyecan verici, yaratıcı ve tam da benim zevkime uygun. Yetmiş üç yaşında olmak, yetmiş iki yaşında olmakla aynı şey gibi geliyor, artrit, kabızlık ve uyku sorunları var ve saçımı boyamayı bırakmaya karar verdim. Bildiğin gibi doğum günümü pek önemsemiyorum, ama senin bunu hatırlaman her zaman hoşuma gidiyor. Trudy ve Millie tabii ki aperatifler ve kartlar için geldiler. Çocuklar da beni aradılar. Bruce bir fırından çilekli tart göndertti (zaten önümüzdeki hafta sonu gelip benim oluklarımı temizleyecek), ama tadı berbattı, ben de attım. Muhtemelen ona bir servete mal olmuştur. Fiona Londra'dan aradı. İşleri çok yoğun olduğu için Noel'e kadar eve gelmeyeceğini söyledi ve şimdi de Sydney'de bir şey tasarlıyor, Tanrı aşkına, bu yüzden bir ayını Avustralya'da geçirecek. Walt'un onun sık sık evden uzak olmasını umursamadığını söyledi, ama sana söyleyeyim, evliliklerinin nasıl yürüyeceğini bilmiyorum. Bu noktada kesinlikle çocuk sahibi olamayacak. (Denemiyorlar bile. En azından bana denediklerini söylemedi. Konuyu açtığımda beni azarlıyor.) Sokağın aşağısındaki Theodore Lübeck, her yıl yaptığı gibi, çalılarından kesilmiş güller getirdi, bu çok hoş bir davranış.

Amerika'nın kanunsuz Batı'sının asi bir üyesi olsa bile.

Fransa nasıl? Stewart nasıl? Ne yazıyorsun? Ziyaret davetiniz için teşekkürler, her zaman yenilenmek güzel. Evet, The Château'yu çok sevdim, ama o bir romandı ve yeni evinizi görmek istesem de, hayır, gelmeyeceğim. Tıpkı klimalı bir odadan dışarı çıktığında yaz öğleden sonrasının muhteşem olması gibi, sıcak, nemli, berbat bir günün içine adım attığında, lavanta ve ayçiçekleriyle dolu bir Fransa kartpostalı, hayalimdeki yerin kendisinden çok daha çekici geliyor. Bu günlerde güvenlik önlemleri, çanta boyutları ve kremleri ve kontakt lens solüsyonlarını küçük şişelere aktarma zorunluluğu gibi tüm düzenlemelerle uçmak çok zahmetli. Dürüst olmak gerekirse, bu bana hiç çekici gelmiyor ve sen kıtayı değiştirdiğinde gelmeyeceğimi açıkça belirtmiştim.

Kutuları karıştırırken, seni Sisters'tan eve getirdikleri gün çekilmiş bu fotoğrafı (ekte) buldum. Küçük pantolonun ve tamamen kel kafan. Tam bir döngü tamamladın. Annen bu fotoğrafta çok güzel görünüyor ve onu bu yeşil etek takımla başka bir fotoğrafta hiç görmedim, ama çok net hatırlıyorum. O günü dün gibi net hatırlıyorum. Kötü bir fırtına olduğunu hatırlıyorum, yağmur yoktu ama garip bir rüzgar ve sıcak hava vardı ve bahçede devrilmiş bir ağaç, dallar ve çubuklar vardı. Komşumuz Bayan Curry'nin pot roast ve çikolatalı turta yaptığı akşam yemeğini hatırlıyorum ve bütün öğleden sonra arabayı ve seni getireceklerini bekledim. Mitsy, fırtına Canton köprüsündeki hatları kopardığı için sabah işlerini yapmaya gelememişti, ben de toz almayı, yatakları yapmayı, perdeleri çekmeyi halletmiştim. Fotoğrafı kimin çektiğini tahmin edebiliyor musun? Annemin kız kardeşi Heloise bana bakıyordu, ama Heloise'in fotoğraf çektiğini hayal edemiyorum. Sanırım bu bizim ilk aile fotoğrafımız.

portre. Seni getirdiğim gün çekilmiş kendi fotoğrafım olduğu için bunu sana veriyorum.

Sevgili kız kardeşin, Stewart'a da selamlarımı ilet,

Sybil

Not: Felix, dün gece küçük bir kaza geçirdim. Aslında önemli bir şey değildi, ben iyiyim, ama Cadillac tamirde. Açıkçası, daha çok bir rahatsızlıktan ibaret.

2 Haziran 2012

Sayın Lübeck Bey,

29 Mayıs doğum günümde kapıma bıraktığınız enfes beyaz güller için teşekkür ederim. Ayrıca, bu sabah sesli mesajınızı aldım. Dün gece küçük bir trafik kazası geçirdim ve taksiyle eve getirildim, ama her şey yolunda.

Saygılarımla

Sybil Van Antwerp

Bayan Ann Patchett
c/o Parnassus Books
3900 Hillsboro Pike
#14
Nashville, TN 37215

2 Haziran 2012

Sevgili Ann,

Kardeşim doğum günümde bana hediye ettiği son romanınız State of Wonder için sizi tebrik etmek için bu mektubu yazıyorum. Bu sabah kitabı bitirdim. Bugün Cumartesi ve kitabı Perşembe günü okumaya başladım, bu da başlı başına bir şey ifade ediyor, ancak bunu bilemezsiniz çünkü biz yabancıyız, ama tamamen yabancı da değiliz, çünkü daha önce bir kez mektuplaşmıştık, o da milenyumun başlarında sizin ilk büyük başarısı olan Bel Canto'yu okuduğum ve sizin de mektubuma cevap yazarak el yazımı övdüğünüz ve size ilk adınızla hitap etmemi teşvik ettiğiniz zamandı. Düzenli olarak aldığınız ve okuduğunuz mektupların sayısına bağlı olarak, belki hatırlamayabilirsiniz, ama o mektupta Bel Canto'yu çok beğendiğimi yazmıştım, ancak bu yeni kitap daha da iyi. (Açıklık olması açısından, bir önceki kitabınız Run'ı okuduktan sonra size mektup yazdığımı, ancak cevap almadığımı eklemeliyim, ama sorun değil, bu konuyu fazla düşünmeyin.)

Standart uzunlukta bir romanı okumak genellikle dört günümü alır, ancak State of Wonder'ın sayfalarını, egzotik Amazon arka planını ve zeki, son derece karmaşık kadınlar Dr. Singh ve Dr. Swenson'ı bir çırpıda okudum. Amazon hakkında bu kadar bilgi sahibi olmaya nasıl başladınız? Tüm bu bilimsel detayları nasıl öğrendiniz?

oraya seyahat etmek mi? Kendimi, ağaç kabuğu meselesinde gerçek ile kurgu arasındaki dengeyi merak ederken buldum. Devasa yılanın sudan çıkıp tekneye tırmanması ve kaslı yılan vücudunu çocuk Easter'ın etrafına dolması, Amerikalıların dehşetle izlemesi, o sahnenin sessizliği kesinlikle sinematikti. O anda, beş sayfa ya da daha fazla bir süre nefes almadım. Ve tabii ki, Dr. Swenson meselesi, onun yaşında (benim yaşımda! Dr. Swenson yetmiş üç yaşında, ben de öyle) hamile olması. Hayal bile edemiyorum. Sonlara doğru bebeği kurtardıkları sahne, tüylerimi diken diken etti, ama onun gibi karmaşık, zekası ve haysiyetiyle cesur, hatalarıyla ve katmanları olan bir kadını okumak harikaydı. Ben bilim insanı değilim; kendi kariyerim hukuk alanında idi, ama onda kendimi biraz gördüm. Okuyucunun onu yargıladığı acı verici etik sorular. Bu yaşam evresinde hissedilen şaşkınlık - bir tür hayret, aynı zamanda kafa karışıklığı, bu da bir tür endişeye ya da korkuya yol açıyor sanırım. Buraya nasıl geldik? Bu nasıl olabilir? Kayınbiraderim Rosalie ile kitap alışverişi yapıyoruz ve onun bu kitabı seveceğinden eminim, bu yüzden mükemmel.

Annapolis'i ziyaret ederseniz, sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarım. Küçük bir evim var, evlerin birbirinden uzak olduğu ve devasa yaşlı ağaçların bulunduğu şirin bir eski mahallede. Evin bir ucu suya bakıyor ve üst katta, kendi tuvaleti ve Severn Nehri'ne bakan bir çatı penceresi olan güzel ve geniş bir misafir odası var. Buradan karşıdaki tekneleri, büyük evleri ve pencerenin altında özenle baktığım bahçemi görebilirsiniz. Yalnız yaşıyorum ve üst kata sadece misafirlerim gittikten sonra temizlik yapmak için çıkıyorum, bu yüzden tamamen özel bir yer ve orada çok rahat edeceğini düşünüyorum. Ben yazar değilim, ama olsaydım burası güzel bir yer olurdu diye düşünüyorum.

bir kitap yazmak için, tekrar söylüyorum, ziyaret ederseniz çok memnun olurum. DC'den sadece bir taş atımı uzaklıkta.

Bir sonraki kitabım veya
ziyaretiniz için, sıcak selamlarımı
sunarak yazıyorum.

Sybil Van Antwerp

(devam 2 Haziran 2012, önceki sayfalar
GÖNDERİLMEDİ)

Arabayı hurdaya çevirdim. Kütüphanedeki sunumdan dönüyordum, gece vaktiydi ve alçak bir beton duvara çarptım. Tamirciye göre araç büyük olasılıkla tamir edilemez durumda. Fiziksel olarak iyiyim, ama bu olay beni çok sarsdı. Çok sarsdı. Tabii ki kaza kendisi de sarsıcıydı — ses, Cadillac'ın hurdaya dönmesi — ama aynı zamanda olanlar da sarsıcıydı — olanlar. Emin değilim.

Sanırım olan şey şu: Kütüphane otoparkından çıkıp ışıklardan uzaklaşıp karanlığa doğru sürerken, bilirsiniz, şey... Tam olarak ne olduğunu söyleyemem. Her zamanki gibi yavaş ve sabit bir şekilde sürüyordum, ama bir şey oldu. Tam olarak hatırlayamıyorum, ama sanırım birdenbire göremedim. Göremedim! Ama nasıl? O zaman aralığı, bir an mıydı yoksa dakikalar mı? Sanki hayatım bir film gibiydi ve karardı, değil mi, ama emin değilim ve bu beni rahatsız ediyor. O kara uçuşumun benim görüşüm olduğundan emin değilim. Gözlerimi kapatmış gibi değildim; sanki çarpışana kadar geçen zaman aralığı hafızamdan silinmiş gibiydi. Ve bu silinme hissi bana daha önce de olmuştu. Beni korkutan da bu. Böyle bir şey nasıl olur? Sanırım bu süreç başlamış olmalı, Colt — görme kaybı. Sanırım olan buydu. Kavramsal olarak kör olacağımı biliyordum, ama bu bir olasılıktı. Şimdi körlük süreci başlamış gibi görünüyor ve böyle devam edecek, ama bunun böyle olacağını tahmin etmemiştim. Bu kafa karışıklığı.

Araba çekiciyle götürüldü, ben taksiyle eve bırakıldım ve bütün gece karanlıktan korkarak uyanık kaldım. Işıkları kapatmaya korkuyordum.

Kabuslar görüyorum. Bundan bahsetmiş olabilirim. Kabuslarda hala görebiliyorum, ama bir şekilde kör olduğumu biliyorum. Bu yüzden pencereden yelkenli teknelere bakıyorum, ama belki de bulanık görünüyorlar, ya da belki gündüz olduğunu biliyorum, ama gece gibi görünüyor. Ya da bahçedeyim ve çiçekleri tanıyamıyorum.

—Bu ne? diye düşünüyorum. Ya da bir romandaki metne bakıyorum ama harflerin veya kelimelerin anlamını anlayamıyorum. Ama en kötü rüya, tekrar tekrar gördüğüm rüya, masada oturup yazmaya çalışıyorum ve önümde bir yığın mektup kağıdı, kalemlerim, zarflar var ve bir kedi gibi onları pençeliyorum ama alamıyorum. Ya da kalemi alıyorum ama elimde makarna gibi bükülüyor. Kalemi kağıda bastırıyorum ama yumuşuyor ya da parçalanıyor. Ya da bir versiyonda kağıda mürekkep sürüyorum ama anlam veremiyorum—hiçbir şey yazamıyorum, hepsi karalama gibi. Korkumun körlüğü hayal ettiği şekli bu. Rüyaların sadece kara bir boşluk olacağını düşünürsünüz, ki sanırım gerçekte de öyle olacak, ama kara bir boşluğu rüyamda görseydim, sanırım... hiç rüya görmezdim. Sadece uyuyor olurdum, ama hayatımın bu noktasında, rüyasız uyuduğumu sanmıyorum, zihnim bunun için çok fazla doymuş durumda. Bunun için çok fazla hayalet var.

Göz doktorum Dr. Jameson, benim durumumda, bir kez başladıktan sonra, tamamen geçmesi bir yıl da sürebilir, on yıl da sürebilir, ve durum ilerledikçe bir gelip bir gidebilir, dedi. Randevu almam gerekecek. Bugün randevu alacağım. Rosalie ve daha önce bahsettiğim Harry dışında kimseye söylemedim. Harry, exchange monthly letters, son of my former

meslektaşım Yargıç James Landy. Oh, yazar Joan Didion'a da söyledim. Bruce ve Fiona'ya söylemedim.

KİM:grandmaalicelivingston@yahoo.com

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 2 Haziran 2012 13:00

KONU: 4 Haziran'daki Bahçe Kulübü toplantısı

hakkında Sevgili Alice,

4 Haziran Pazartesi günü yapılacak bahçe kulübü toplantısına katılamayacağım için özür dilerim. Toprak pH'ı ve bunun ortanca yetiştiriciliğine etkisi hakkındaki sunumu kaçıracağım için üzgünüm, ancak ertelenemeyecek bir randevum var.

Temmuz ayını sabırsızlıkla bekleyeceğim.

Ayrıca, daha fazla katılımcıyı ağırlayabilmek için pazar okulu odasından kilisenin bodrum katına taşınmasıyla ilgili olarak pazartesi günü (4 Haziran) yapılacak toplantıda oylama yapılırsa, ben çok coşkulu bir şekilde "HAYIR" oyu kullanacağım. Kulüp zaten o kadar büyüdü ki, yönetilmesi zor hale geldi. Sosyal etkinliklerin yapıldığı çeyrek saat boyunca neredeyse hiçbir şey duyulmuyor. Ayrıca, bodrum küflü, muhtemelen küfle kaplı ve kilise yönetimi, bu alanı kullanışlı hale getirecek gerekli yenileme çalışmalarını henüz öncelikli olarak ele almamış.

Saygılarımla, Sybil

Van Antwerp

Kime: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: Fiona.VanAntwerpBeau@cgemarchitects.com

TARİH: 25 Haziran 2012 03:31

KONU: Sidney'den selamlar

Anne, dün gece Bruce'la telefonda konuştum ve bana Cadillac'ı hurdaya çevirdiğini söyledi. Mesajlaşırken neden bana söylemedin? Bir tür bariyere çarptığını (??) ama senin iyi olduğunu (??) söyledi. Onu göremedin mi, yoksa kafan mı karıştı? Bu... sana hiç benzemiyor. Bruce, senin iyi olduğunu ve doktora görünmene gerek olmadığını söyledi ama Walt ve ben, belki de bir kontrol ettirsen iyi olur diye düşündük. Sana emir vermek istemiyorum ama endişeleniyorum.

Bruce'un sana ona daha yakın olmak için taşınmandan bahsettiğini biliyorum. Bu konuyu düşündün mü? Bruce, Marie ve çocukları daha kolay görebilirsin ve o da senin orada olmanı çok istediğini söyledi. Biraz araştırma yaptım ve aslında onun evinden bir iki mil uzaklıkta Happy Hills adında çok güzel bir emeklilik köyü var (bağlantıya tıklayabilirsin). Hem bağımsız evlerde (bahçeli) hem de apartman dairelerinde (bahçesiz) boş yerler var ve ödeme yapısı biraz karmaşık, ama evin yenilenmemiş olmasına rağmen yüksek fiyata satılacaktır, çünkü o sahil arsalar çok rağbet görüyor. Eğer yardımcı olacaksa, senin için daha fazla bilgi almak için birkaç telefon görüşmesi yapmaktan memnuniyet duyarım. Belki bir düşünürsün.

Temmuz sonunda Londra'ya dönmüş olacağım. O zaman telefonda konuşalım. Buradaki programım çok yoğun ve saat farkı da işleri zorlaştırıyor. Yakında görüşürüz,

Fiona

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Rd.
Arnold, MD
21012

1 Temmuz 2012

Sayın Bayan Van Antwerp,
Son mektubuna Expert Puzzles kitabını eklediğin için teşekkür ederim. Kitabı çok beğendim ve üç şifre hariç hepsini çözebildim. Nasılsın? Kaza yaptığın arabanın yerine yeni bir araba aldın mı? Ben gayet iyiyim. Haziran ayında olanlar şöyle:

1. Dokuz yıl boyunca yalvardıktan sonra ailem bana (NİHAYET) bir köpek yavrusu aldı. O bir golden retriever ve en sevdiğim Yunan tanrısı, savaş tanrısı Thor'un adını aldı.
2. Şükran Günü tatilinde Botswana'da safari gezisine çıkacağız çünkü kız kardeşim Susannah orada Peace Core için çalışıyor.
3. Bilim fuarı projem ikinci oldu. Makale konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Jüri üyeleri araştırmamın kusursuz olduğunu söylediler, ama benden daha küçük (altıncı sınıf! Ne!) bir kız suya girebilen robotik bir balina yapmıştı. Annem, babası mühendis olduğu için onun ailesinin ona yardım ettiğinden emin olduğunu söyledi ve benim ailem bana yardım etmediği için gurur duymalı ve birinci olmuş gibi hissetmeliyim, ki bu gerçekten aptalca

Çünkü kazanmadım, ama bir yandan da anneme hak veriyorum.

4. Psikiyatristim Dr. Laura, kocası bir petrol şirketinde çalıştığı için Alaska'ya taşınmak zorunda kaldı, bu çok iğrenç bir şey ve ben de ona bunu söyledim, sonra kocası başka bir yere tayin edildi. Yeni psikiyatristimin adı Dr. Oliver ve ondan nefret ediyorum. Nefesi kötü kokuyor, kafasının üstünde pullar var ve kocaman iğrenç bir yara kabuğı var, bu yüzden her not defterine bakıp bir şeyler yazdığında ben de ona bakmak zorunda kalıyorum ve bu beni kusmak istememe neden oluyor. Ona bu konuda hiçbir şey söylememeye çok uğraşıyorum ve annem her gittiğimde, içime atarsam ödöl olarak beni 7-11'e şeker almaya götüreceğini söylüyor. İlk randevuyu sorunsuz atlattım ve bir Twix aldım. Dr. Laura beni olduğumdan daha az garip hissettiriyordu ama Dr. Oliver beni olduğumdan daha garip hissettiriyor (sanırım).

15 Temmuz'da mektubunuzu almak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca, kullanılmış kitapçıda, Noel'de bana gönderdiğiniz H. G. Wells gibi eski bilim kurgu kitapları olup olmadığını kontrol etmenizi rica ediyorum.

Saygılarımla,

Harry Landy

Not: Taşlarını saklayacağım. Bu şifreli kelimeyi çok seviyorum. Taşları çok iyi saklarım.

körüldüğünü kimseye, ne babama ne de başkasına söylemedim. Neden bu bir sır?

Not 2: Sence Başkan Obama ikinci dönem için seçilecek mi?

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

18 Temmuz 2012

Syb,

Fransa muhteşem! Çok şey kaçırıyorsun. Stewart bütün gün mayosuyla uzanıp dergi okuyor ve akşamları yemek pişiriyor. Mutluluk bu işte. Ben Times için bir dizi üzerinde çalışıyorum ve her gün bisiklete biniyorum (sadece yavaşça, kendimi zorladığımı düşünme), her öğleden sonra ekmek ve peynir almak için dükkanlara yürüyorum. Yemek ve şaraba rağmen tekrar zayıfladım.

Gri sana yakışacak (umarım gümüş rengine döner), ama aynı zamanda kısa kesme; bir anda çok şok olur. Benim önerim omuz uzunluğunda tutman.

Kızınla olan evliliğin hakkında bu tür şeyler söylemesen iyi olur, zaten ilişkileriniz gergin. Her akşam saat altıda işten eve dönsen de, kendi evliliğin pis bir lağım çukuruydu. Artık zaman değişti ve birçok kadın kırklı yaşlarında çocuk sahibi oluyor.

Fotoğraf harika. Teşekkürler. Çerçevelettim ve salona koydum, tüm arkadaşlarım çok beğendi. Aksanımdan dolayı İrlandalı olduğuma inanamıyorlar. Düşündüğümde, bizim gibi iki yetimin Stones'a katılıp, hizmetçiliğin olduğu bir evde yaşamaya başlaması gerçekten inanılmaz bir şey. Gerçek hayatta yoksulluktan zenginliğe. Dokuz yaşında olmana rağmen her zamanki gibi bilge ve ciddi görünüyorsun. O düzgün küçük bob saçın, loafer ayakkabıların ve bebek gibi süveterin, ve sonra yüzündeki o ifade! Beni öldürüyor. Senin

Dikkatli küçük bakışın, küçük ağzının şekli. Seni çocukken çok net hatırlıyorum gibi hissediyorum, ama bu mümkün değil. Seni sadece fotoğraflardan tanıyorum.

Haftaya birkaç gösteri için
Paris'e gidiyorum, Xxxx,

Felix

Unuttum, araba ile her şey yolunda mı?

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

10 Ağustos 2012

Sevgili Rosalie,

Senden haber almadım. Son mesajıma cevap bekliyorum, ama sonsuza kadar bekleyemem. Senin hayatının benim sakın hayatımdan daha yoğun olduğunu biliyorum, bu yüzden alçakgönüllülükle tekrar yazıyorum. Paul'un yeni tekerlekli sandalyesi geldi mi? Lars nasıl?

Nankör çocuğumdan gelen son haberi dinleyin. Küçük bir trafik kazası geçirdiğimi söylemiştim, hatırlarsınız. Her şey halloldu ve yeni bir araba almam gerekiyordu, şimdi modern bir Volkswagen Beetle kullanıyorum (gelecekte gelmiş gibi görünüyor, çok güzel bir kırmızı) ama kazadan neredeyse bir ay sonra kızımdan bir e-posta aldım. O Londra'da değil, Avustralya'nın Sidney kentinde olduğu için e-posta sabah dörtte gelen kutuma ulaştı ve özetle, DÜNYANIN DİĞER UCUNDAN kardeşi aracılığıyla benim kaza geçirdiğimi öğrenmiş ve bana bir sürü tavsiye vermiş, en önemlisi de evimi (onun gözünde eski ve modası geçmiş) satıp bir huzurevine taşınmam gerektiğiymiş. Finansal güvenliğim hakkında bir öneride bulunuyor (ve işte tam da bu yüzden çocuklarıma ne kadar param olduğunu, dolar ve sent olarak, hiç söylemedim). Görünüşe göre bu, benim arkamdan tartıştıkları bir konuymuş. Aslında, Guy ve ben, sanırım seksenlerin sonlarında, benden biraz daha yaşlı bir kadının, onu evini satması için kandırıp, onu bir yere yerleştirdikleri için ÇOCUKLARINI DAVA ETTİĞİ bir dava duymuştuk.

yaşlılar için bir evden çok bir hapishane ya da akıl hastanesine benziyordu. Tuvaletlerde fareler falan vardı. Bu kadın için gerçek bir cehennemdi. Hâlâ onu gözümün önüne getirebiliyorum. Adı Elizabeth Franklin'di, minicik bir şey, kürsüde oturmuş, gece fareler tarafından kemirilmiş el çantasını tutuyordu. İğrenç. Yirmi ömür boyu bile bunun benim başıma geleceğini, kendi çocuklarımin başına geleceğini düşünmezdim. Şimdi nasıl cevap verdiğimi merak ediyorsunuzdur: Cevap vermedim. Sydney'den döndü, geçen hafta beni aradı, aradığını gördüm ve telefonu doğrudan telesekretere düşürdüm. O çocuk çok küstah, bunu kabul ediyorum. Titanik'i batıracak kadar cesur. Düşünebiliyor musunuz? Hayatımla hiçbir ilgisi yok, başka bir gezegende yaşıyor gibi, şanslıysam yılda bir kez görüyorum ve Falls Church'te yepyeni bir huzurevine taşınmamın zamanının geldiğini düşünüyor! Pekala. Böyle bir şey yapmayacağım.

Dönüşüm. State of Wonder'ı bitirdikten sonra Ann Patchett'e mektup yazdım ve dün sabah posta kutumda bir cevap buldum! Üzerinde bir köpek resmi olan sevimli bir kartpostal. Geri dönüş almak her zaman çok hoşuma gider. Abraham Verghese'nin Cutting for Stone kitabını okuyorum (adını nasıl yazıldığını araştırmam gerekti). Çok uzun bir kitap. Sen ne okuyorsun?

Sevgiler,

Sybil

Sayın Yargıç James Landy 98
Dumbarton St. NW Washington,
DC 20007

3 Eylül 2012 (İşçi Bayramı)

Sevgili James,

Önce önemli olan şeylerden başlayalım. Harry nasıl? Son mektubunda çok melankolik görünüyordu. Sonunda çocuğa bir köpek aldığın iyi olmuş, ama bence ona Dr. Oliver'dan başka bir terapist bulmalısın. Adam korkunç birine benziyor. Onun pedofil olmadığından emin misin? Aslında, bu konuyu açmışken, Harry'nin psikoterapiste ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum. Kesinlikle zeki birini alıp onu sorunlu birine dönüştürmek, sizin neslinizin işi.

Eminim duymuşsunuzdur, ama duymamış olmanız ihtimaline ve diğerleri gibi tuvalete gidip düzgün bir gazete aboneliği (BASILI, uygun şekilde düzenlenmiş, yanıp sönen reklamların olmadığı) sürdürememiş olmanız ve sadece internette görmüş olmanız ihtimaline karşı, ölüm ilanını ekledim. (Adam hafta sonu öldü.) Makale biraz yavan, sulandırılmış, açıkça bir siyasi tartışma ya da başka bir tartışma çıkarmayacak tarafsız bir dil kullanmaya çalışıyor, ama arka planda adliye binasının olduğu fotoğraf güzel. Sanırım bu, emekli olduğunda gazetelerde yayınlanan fotoğrafın aynısı. Çok saygın görünüyor. Düşünün, o zamanlar onu yaşlı sanıyordum, HA, ve şimdi neredeyse onun yaşına geldim.

Onu görmeye gitmiştim, bilmiyorum, belki birkaç ay önce. Bilirsiniz, genelde seyahat etmem. Birkaç yere giderim ama uzun yolculuklar yapmam. Bruce bana bir GPS sistemi verdi.

Geçen yıl arabamı aldım ve hatta sizinle konuşuyor. Siz de bunlardan var mı? Çok akıllı bir cihaz. Adresi giriyorsunuz ve cihazı vantuzla ön cama yapıştırıyorsunuz, harita sizinle birlikte hareket ediyor ve İngilizce ses "buradan sola dönün, yüz metre sonra sağa dönün" diyor, yani kullanması çok kolay ama ben kullanmıyorum. Neden kullanmadığımı bilmiyorum, ama neyse, önemli olan onu ziyarete gitmiş olmam. (Guy'dan bahsediyorum. Son birkaç yıldır sadece körfezdeki evinde kalıyor.) Bay Bridge'i geçmek zorundaydım. Bay Bridge'i geçmekten nefret ettiğimi söylemeliyim. Her zaman nefret etmişimdir. Dört mil uzunluğunda, o kadar yüksek ki mideni bulandırıyor, direksiyonu sıkıca tutuyordum. Oğullarım, gününbirlik gezmeye gittiğimizde, o köprüde konuşamadığımı çok komik bulurlardı. Neyse, yorgun düşmeden önce yaklaşık yarım saat benimle oturdu ve dürüst olmak gerekirse, zihninin çoğu zaten gitmişti. Zihinsel yeteneklerini kaybetmek çok zor bir şey. Guy hiçbir davayı unutmazdı, ama sonra bu yıl bir dizi felç ve kalp krizi geçirdi. Aramızdaki onca yılı, onca davayı, paylaştığımız anıları düşünüyorsunuz. Açıkçası, gitmekten nefret ettim, çok rahatsız ediciydi. Eve ilk geldiğimde, sanki bir telekızmışım gibi bana asılmaya çalışıyordu, ama sonunda sis dağıldı. Adliyeyle ilgili bir şeyler söyledi, o zaman zihninde oraya geri döndüğünü anladım. Aslında Liz'i görmeye gitmiştim. O zamandan beri onunla konuşmadım, ama onun fazla ömrü kalmadığı belliydi. Tanrım, umarım ben 93 yaşına kadar yaşamam. Bir kabus.

The Sun gazetesi dün onunla ilgili büyük bir haber yaptı ve inanmayacaksınız ama Alex Toole, "What Ever Happened To" köşesinde benden bahsetti (buna inanamazsınız): "Sybil Van Antwerp'e Ne Oldu?" Bunu basılı olarak gördüğümde nefesim kesildi. Gerçekten, ne kadar saçma. Hayal edebiliyor musun? (Ben edemedim. Asla. Kesinlikle saçma.) Gazeteci benimle iletişime geçmeye çalıştığını söyledi;

kesinlikle yapmadı, ama yapsaydı bile ben buna cevap vermeye tenezzül etmezdim. Bu aptalca bir şey, ama çocuklara, Felix'e vb. ölüm ilanını gönderebilmek için gazetenin birkaç ekstra kopyasını aldım, bu yüzden ölüm ilanı ile birlikte buraya ekliyorum çünkü senin bundan keyif alacağını biliyorum.

Marly nasıl? Kızlar nasıl? Harry, Afrika'ya seyahat edeceğini söyledi. Gerekli aşları yaptırdığından emin olmalısın. Washington nasıl? (Dürüst olmak gerekirse, benim açımdan Washington yanıp tutuşan bir karnaval gibi görünüyor, ama bu yeni bir şey değil. Başkan Obama'yı bu kadar sevdiğime kendim de şaşıyorum. Harika bir konuşmacı, telefon rehberini okusa bile onu dinleyebilirim.) Ben iyiyim. Güzel bir yaz geçirdim. Dahlialarım muhteşem, çok memnunum. Bak, ben bu hale geldim, sen dünyanın merkezinde gemiyi düz tutmaya çalışırken, ben bahçe raporları yazan yaşlı bir kadın oldum.

Cenazeye katılacağınızı varsayarsak, sizi görmek güzel olacak. Gazetede törenin ertelendiği yazıyor, ki bu açıkçası çok kaba bir davranış. Ölülerini böyle belirsizlik içinde bırakmak, ama kimse benim fikrimi sormuyor.

Sevgilerimle,

Sybil

Ek

Sybil Van Antwerp'e ne oldu?
Baltimore Sun Görüş/Editör Alex
Toole, Köşe Yazarı

Maryland, Frederick ve Maryland, St. Michaels'ın saygın yargıcı Guy D. Donnelly vefat etti. Yargıç Donnelly, Frederick County'deki Maryland Devre Mahkemesi'nde yirmi sekiz yıl görev yaptıktan sonra (1971-1999) birçok kişi tarafından tanınır hale geldi. Soğukkanlı, düşünceli, az konuşan bir adamdı ve her iki tarafın da saygısını kazanan, kristal berraklığında adaletle kararlar veren, tanınmış bir feministti. Diğer bir deyişle, modern zamanların tek boynuzlu atıydı. Evinde, iki kadının yanında vefat etti: eşi Elizabeth ve kızı Nancy Louise (evlilik soyadı Young). Peki, hayatındaki diğer kadın ne oldu?

Donnelly ve yargıcılık geçmişi üzerine yaptığım tüm araştırmalarda, o tekrar tekrar karşımıza çıkıyor, her röportajda adı geçiyor; belgelerdeki baş harfleri; mahkeme salonundaki eskizlerdeki yüzü; küçük yapısı, gözlükleri, düzgün ayakkabıları, hatta 1982'de ulusal gündeme oturan bir cinayet davası olan *Maryland Eyaleti v. James Ross* davasının patlak vermesinden sonra yargıcın mahkeme salonundan ayrılırken çekilmiş bir fotoğrafında bile. Sybil Van Antwerp, neredeyse otuz yıl boyunca Yargıç Donnelly'nin baş katibi olarak görev yaptığıyla tanınıyordu. İkisi 1999 yılında aynı gün emekli oldular ve yargıçla olan ilişkisi dışında kim olduğu hakkında çok az bilgi var. Aslında, ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

Bilinen detaylar şunlardır: Van Antwerp, Virginia Üniversitesi (UVA) Hukuk Fakültesi'nden 1967 yılında sınıf birincisi olarak mezun oldu. Bu, zorlu, kamu *Thackery*

Guy Donnelly'nin (o zamanlar özel hukuk bürosunda avukat olarak çalışan) kurbanları temsil ettiği *Materials v. Harold Boyne* davası. Referans olarak, bu dava, deniz kuvvetleri gemilerinde yangın geciktirici olarak kullanılan asbest ve bunun sonucunda, hizmetlerinin sona ermesinden on yıllar sonra yüzlerce denizcide ortaya çıkan asbestoz ile ilgiliydi. Artık çok rağbet gören ve üstesinden gelemeyeceği kadar çok işi olan Donnelly, bir ortak arıyordu ve yakın arkadaşı, eski avukat ve UVA Hukuk Fakültesi öğretim üyesi, Donnelly'ye, keskin zekası, mizacı ve azimli çalışma ahlakıyla Sybil Van Antwerp'i işe almasını önermek için onunla iletişime geçti.

Donnelly ve Van Antwerp Legal kuruldu ve konuştuğum birkaç kişiye göre, ikili ilk görüşte birbirlerinden çok hoşlandılar. Onun yirmi yaş küçük olan Sybil Van Antwerp, kısa sürede onun iş ortağı oldu. Her davada el ele çalıştılar. Elizabeth Donnelly, "Sanki tek bir beyin paylaşıyorlardı" dedi. "O, onun fikir danışmanı, mantıklı sesiydi. Onun eşi gibiydi. İş arkadaşı, ona öyle derlerdi. Benim için sorun değildi; onun ona ihtiyacı vardı."

1971 yılında Guy Donnelly, Frederick'teki Maryland Devre Mahkemesi'ne atandı. Kurdukları şirketi devam ettirme, yeni bir ortak bulma veya üç küçük çocuğunu yetiştirirken başka bir şirket bulma seçenekleriyle karşı karşıya kalan Sybil Van Antwerp, dördüncü seçeneği tercih etti. Onunla birlikte gitti. Şirketlerinin prestijini ve tüm parayı geride bırakarak, Donnelly'nin arkasında mütevazı bir memur olarak çalışmaya başladı. O döneme ait bir *Washington Post* makalesinde, , gazetecisi , 'ın Van

Antwerp'e yorum için ulaştığını ve onun reddettiğini belirtti. Kısa sürede şirketi kapattılar ve o, Donnelly'nin baş katipliği olarak onu mahkemelere kadar takip etti.

"Herkes şok oldu," dedi Ridley, Doyle, Mack & Loughlin hukuk firmasının baş avukatı ve Donnelly ile Van Antwerp'in arkadaşı Watts Doyle, emekliliğini geçirdiği Key Largo'da telefonla ulaştığımda. "Böyle bir şey yapılmazdı. Katip olarak hiç para kazanamazdınız ve o zamana kadar çok başarılı olmuştunuz. Bu bizi gerçekten şaşırttı. Herkes, yani. Ama bir bakıma da şaşırtmadı. Onların ayrılacağını gerçekten hayal edemezsiniz. Butch ve Sundance gibi." Ve daha sonra, "Onların görüşleri, iğne kadar temiz ve düzgündü. Onlarla kısa bir süre bile otursanız, entelektüel olarak birbirlerinin eşleri olduklarını görebilirdiniz. Kapalı bir devreydiler. Bir ikiliydiler. O, onu herkesten daha çok saygı duyuyordu. İnsanlar, o erkek olsaydı yargıç olurdu derdi. O çok zekiydi."

Yargıç Guy D. Donnelly'nin muazzam hayatı ve çalışmaları üzerine düşünürken, onun hayranlık uyandıran katibi hakkında meraklanmadan edemiyorum. Onların ortaklığı tam olarak ne kadar genişti ve dahası, bu mükemmel işbirliği ne kadar çekici ve idil gibi görünse de, yargıçlık paylaşılması gereken bir pozisyon mu? Ya da, daha doğrusu, bu, yargı görevinin seçilmiş veya atanmış *bir kişiye* emanet edilmesi olan yargı görevlendirme kavramının doğası değil mi?

Van Antwerp, emekli olduktan sonra kamu kayıtlarından kayboldu, ancak Maryland'in Annapolis şehrinde veya yakınlarında yaşadığı iddia ediliyor.

ona ulaşmanın bir yolunu aradım, tüm kaynakları kullandım, ancak telefon numarası veya e-posta adresi bulamadım.

Alex Toole
c/o The Baltimore Sun 300
East Cromwell Street
Baltimore, MD 21230

7 Eylül 2012

Kime: Alex Toole

Gönderen: Sybil Stone Van Antwerp, son köşe yazınızın
konusu, OFF THE RECORD

Sayın Bayan Toole,

Öncelikle, bu mektubun kişisel bir iletişim olduğunu ve kayıt dışı olduğunu belirtmek isterim. Bu mektubu köşenize koymayı ve zaten sıkıcı olan kim olduğum konusunu tekrar gündeme getirmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Sizi temin ederim ki, bunun okuyucusu yoktur.

İkincisi, benimle iletişime geçmek için "her türlü kaynağı kullandığınız" pek olası görünmüyor, çünkü uzun yıllardır yaşadığım evimdeyim ve adresim kamuya açık bir bilgidir. Telefon numaramı listelemiyorum ve muhtemelen e-posta adresimin kaydı da yoktur, bu da sizin bu noktada durduğunuzu gösteriyor.

Üçüncüsü, ve şimdi asıl konuya gelelim. Varsayımlarda bulundunuz ve açıkça ilk yapan siz değilsiniz, ancak bir gazeteci olarak daha iyi bilmelisiniz. Dünya, benim profesyonel olduğum zamankinden farklı, bu yüzden belki de modern naifliğinizle, açıklamak üzere olduğum şeyi anlayamayabilirsiniz. Guy ile mahkemeye gittiğimde, "onun arkasında alçakgönüllü bir katip olarak kaldım" değil. Guy ve benim 'da profesyonel olarak paylaştığımız şey, gibi mükemmel bir simbiyozdu. Biz

birbirimizle uyumlu bir şekilde çalıştık. Ortak çalışmamız neredeyse kusursuzdu. Yanlış anlamayın; bir dava konusunda tartışabilir, kavga edebilir, kavgayı uzatabilirdik, ama ikimiz de kırılgan değildik, ikimiz de nihayetinde hukuka bağlıydık, hiçbir koşulu yoktu. İkimiz de hukuk mesleğini (aşırı derecede) sevdiğimiz için bundan zevk alıyorduk. Guy ve ben, birbirimizle olan ilişkimiz bağlamında eşitlerdik ve benim yaşında bu fırsatı profesyonel olarak elde eden başka bir kadın tanımıyorum. Yetmişli yıllarda, kariyerime yeni başladığımda, kadınlar sekreterlik yapıyordu ya da oradan yükselirlerse, erkeklerin yaptıklarının sınırlı bir kısmını yapabiliyorlardı ve en iyi ihtimalle, bugün cinsel taciz olarak adlandırılan bir durumun devamlılığı vardı. O zamanlar yargı görevine atanma şansım hiç yoktu, ama Guy ile aramızdaki ilişkinin devam edeceğini biliyordum. Neden prestij ve paradan vazgeçip "alçakgönüllü bir katiplik" görevini kabul ettiğimi bilmek ister misiniz? Çünkü hukuk mesleğini zenginlik veya şöhret için yapmıyordum. Guy'ın yanında katiplik yapmak hiç de alçakgönüllü bir iş değildi.

Son sorularınıza cevap vermeyeceğim — gençlik idealizminizle uğraşmaya gerek duymuyorum. Ayrıca, Guy ile ilişkimin profesyonel sınırların ötesine geçtiğini düşünen ilk kişi siz değilsiniz. Sizi temin ederim ki öyle bir şey olmadı ve bunu benim güvenilirliğime dayanarak kabul etmeniz gerekecek. Hukuki konularda olağanüstü bir ikili oluşturduk, ancak kişisel olarak pek anlaşılamıyorduk. Açıkçası, kayıt dışı olarak konuşursak, sosyal açıdan oldukça aptaldı. Kötü şakalar yapardı. Uzun boylu, genç kadınlarla flört ederdi. Ofis mobilyaları ve müzik zevki berbattı. Hayvan gibi yerdi. Dürüst olmak gerekirse, bazen ona hiç tahammül edemiyordum. Liz'i bulduğu için şanslı — o kadın tam bir klasik.

Bana tekrar yazmana gerek yok, ama son olarak, varsayımlarında dikkatli olmanı öneririm, Alex.

Saygılarımla,

Sybil Stone Van Antwerp

Sybil Vanantwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

12 Eylül 2012

Alıcı: Sybil Vanantwerp, merhum Yargıç Guy D. Donnelly'nin
katibi

İnternette Yargıç Donnelly'nin ölüm ilanını ve seninle ilgili bir makale buldum. Zaman zaman onun adını aratırım ve bu sefer öldüğü için çok fazla sonuç çıktı. Makalede senin "parlak", "saygı duyulan", efsanevi "Butch ve Sundance" gibi olduğun yazıyor. Fikirlerinin "temiz ve düzgün" olduğu yazıyor. Bu MÜKEMMEL ADALET. Bunu okurken midem bulandı. Seni hatırlıyorum. Senin soğuk, metal bir kaltak olduğunu biliyorum. Hukuktan daha önemli şeyler var ve insanların hayatları tek bir kalıba sığmaz. Senin adalet dediğin şey, acımasızca ezip geçen bir tank gibidir ve geriye sadece enkaz kalır.

Adresinizi bulmak ve haritada görmek çok kolaydı. Su kenarında bir ev, güzel ve başarılı bir hayat ve mutlu bir emeklilik. Ama size en kötüsünü diliyorum, bunu hak ediyorsunuz.

Saygılarımla, DM

Bayan Joan Didion
30 E. 71st St. #5A
New York, NY 10021

14 Kasım 2012

Sevgili Joan,

7 Kasım'da istediğiniz gibi ulaşan mektubunuz için teşekkür ederim. Bunu hatırlamanız çok nazik bir davranış. Gilbert'in ne kadar zaman önce vefat ettiğini sormuştunuz, geçtiğimiz Temmuz ayında otuz dokuz yıl oldu. 7 Kasım'da dokuz yaşına girecekti. Biliyor musunuz, oturup tekrar hesaplamak zorunda kaldım ve bu beni kötü hissettirdi. Bunun hemen bilmem gereken bir şey olduğunu düşünüyorum ve bilmiyor olmam biraz saygısızlık gibi geliyor. Kendimi sonsuza kadar cezalandırmanın başka bir yolu.

İkinci, daha karmaşık soruna yanıt olarak, neredeyse bir hafta boyunca oturup düşündüm. Şimdi tüm bunlar bana nasıl geliyor?

Sanırım bunun bir kısmı, Gilbert'in beni hiç terk etmemiş olması ve ölümünün koşullarının bir gün bile azalmamış olmasıdır. Yaşlandıkça, temas kurduğum insanların çoğunun onun yaşadığına dair en ufak bir fikri olmaması çok garip geliyor. Onunla geçirdiğim zaman, onsuz geçirdiğim zamandan çok daha azdı, ama yine de onun varlığı çok büyük, bunu kendime saklasam da. Sanki bir sıcak hava balonu yutmuşum da bunu belli etmemeye çalışıyormuşum gibi.

Hayatta sık sık duyduğumuz bir söz vardır. İnsanlar, "Ah, bu sadece bir dönem" derler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Yani, birisi zor bir dönemden geçiyorsa

zor durumda olduğuunda "bu sadece bir dönem" der. Ya da birinin yeni bir bebeği olduğuunda ve uykusuz geceler geçirdiğinde, yaşlı bir kadın zamanın bir dönem olduğunu, bir kış olduğunu söyleyerek onu teselli eder. (Daha doğrusu, bir kasırga sezonu!)

—ve mevsim sonunda daha güneşli bir hale dönüşecek. Ben buna katılmıyorum. Tanım gereği, her yıl düzenli bir şekilde tekrarlanan dört mevsim vardır. İnsan hayatında böyle bir ritim olmadığına göre, mevsimler söz konusu olduğuunda hepimizin bir tur hakkı olduğunu düşünmek zorundayım. İlbaharda doğar ve çocukluk dönemimizi geçiririz. Yaz aylarında yirmili, otuzlu ve kırklı yaşlarımızın o muhteşem, canlı ve ilginç yıllarını yaşarız. Sonbaharda, serin ama henüz soğuk olmayan, zengin ve aromatik bu mevsimde kendimize yerleşiriz. Kışın ise (acımasızca) yaşlanır ve ölürüz. Gill ve Quintana Roo gibi kısaltılmadıkça, her insan için mevsimler bir kez döner. Sanırım bu takvime göre, John'un sonbahara ulaştığını söyleyebiliriz. Annem yazında öldü.

Ama ben hayatı daha çok tek yönde yürüdüğümüz uzun bir yol gibi düşünüyorum. Genelde tepelerin ve rüzgârın vahşi doğasında yalnız bir yürüyüş. Dağlar. Kar. Bazen birisi gelir ve bir süre sizinle birlikte yürür, bazen de (işte asıl anlatmak istediğim bu) uzaktan bazı ışıklar görürsünüz ve bu sizi cesaretlendirir, yalnız bir ev ya da belki bir köy ve o mola yerinin sıcaklığına girip içeriye girersiniz. Belki sıcak bir akşam yemeği yersiniz ve bir gece kalırsınız ya da belki birkaç yıl kalırsınız. Çocuklar küçükken, Gilbert ölmeden hemen önce, ben de böyle bir mola verdim ve Daan ve ben mutluyduk, o zamanlar bunun mutluluk olduğunu bilmiyordum çünkü yoğunluk, yorgunluk, maddi sıkıntılar ve kendime güvenmeme hissi vardı. Ama Gilbert'in ölümü, beni en yalnız ve acı dolu yola geri fırlattı ve bu, kemiklerimi kıran bir kederdi. Rüzgardan kaçmadığımı söylemiyorum.

Hayatımda birkaç kez daha; yaşadım. Ve tabii ki diğer çocuklarım da var, onlar bana neşe ve rahatlık veriyorlar. Onların yeterli olduğunu söylemek isterdim, ama yeterli değildi ve bu da başka bir keder kaynağı, ama neyse, demek istediğim, insanların mevsimlerden bahsederken, sanki üç aylık kışın ardından üç aylık yazın tekrar geleceğini kesin olarak bilebiliyormuş gibi konuşmalarından bıktım. Öyle değil. Rüzgârlı yüksek yollardaki uzun yolculuklar, rahat molalardan çok daha yaygındır ve biz her zaman daha mutlu zamanlara geri dönmeye çalışmıyor muyuz? Gill ile olan durumum da böyle bence. Ona geri dönemeyeceğimi bilsem de, hayatımı ona geri dönmeye çalışarak geçirdim. Belki de kederin zamanla nasıl azaldığını soruyorsunuz, kısmen nezaketten, kısmen de, , bir bir kendini kendini koruma ve bu anlaşılabilir bir durum, kendi cehennem durumunuzda ne beklemeniz gerektiğini merak ederek. Belki bunu okurken, benim durumumdan daha iyi olacağınızı düşünmek istersiniz - ve belki de öyle olacaktır. Her halükarda, bunca zaman sonra bunun daha kolay olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama kolay değil. Yine de, Gilbert'ın aklıma gelmediği daha uzun süreler var ve bu bir rahatlama, sanırım. Ancak yılın bu zamanında, ağaçlar tamamen çıplak ve yapraklar birikmiş, gökyüzü sonsuz bir gri, tatilin sonuna kadar uzanan bu süre bana iğrenç geliyor. Nefesimi tutup Ocak ayını bekliyorum. Neredeyse hiç süsleme yapmıyorum. Pencerelele birkaç ışık asmakla yetiniyorum.

toplayabilirim.

Zamanın olduğunda, hayatın ve işin nasıl gittiğini, nasıl hissettiğini, düşüncelerini, her şeyi bana bildir. Bir sonraki mektubunu sabırsızlıkla bekliyorum.

En içten selamlarımla,

Sybil

25 Aralık 2013

Sayın Bayan Van Antwerp,

Mutlu Noeller. Pencerelerinizdeki ışıklar evinize ve sokağa her zaman neşe getiriyor. Umarım iyisinizdir ve tatiliniz keyifli geçiyordur. D n Annapolis'teydim ve dekorasyonlar her zamanki gibi çok güzeldi. Yelkenli teknelerin direklerindeki ışıklar.

Şehirde olduğunu gördüğüm çocuklarınızla karamelleri afiyetle yiyin.

T. Lübeck

1 Ocak 2013

Sayın Lübeck Bey,

Karameller için teşekkür ederim. Her yıl komşuluk görevini yerine getiriyorsun. Yıllardan bahsetmişken, yeni bir yıl başlıyor. Sana sağlık ve refah diliyorum.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Alıcı: Bayan Sybil Van
Antwerp, 17 Farney Road
Arnold, Maryland
21012
ABD

5 Ocak 2013

16 Şubat 2013 Cumartesi günü, Maryland, Frederick'teki St. John's Kilisesi'nde, Yargıç Guy D. Donnelly'nin hayatını ve ülkesine hizmetlerini anmak için düzenlenecek anma törenine, ailesinin ve yakın arkadaşlarının yanı sıra sizleri de davet ediyoruz. Tören saat 15:00'te başlayacak ve ardından aile evinde bir resepsiyon düzenlenecektir.

St. John's Kilisesi, Frederick 8
Main Street
Frederick, Maryland

Donnelly ailesinin evinde resepsiyon 733
Oak Tree Lane
Frederick, Maryland

Bu özel etkinliğe katılabileceğinizi umuyoruz.

Donnelly ailesi ve diğerleri.

Sybil, üzücü bir durum olsa da seni tekrar görmekten çok mutlu olacağız. Törende birkaç söz söylemek ister misin? Sen kelimelerle çok iyisin ve

Guy için çok özel bir insandın. Uzun olması gerekmez, sadece birkaç kelime yeter. Sevgilerimle, Liz

(devam 9 Ocak 2013, önceki sayfalar GÖNDERİLMEMİŞ)

Sonunda Guy'ın cenazesi 16 Şubat'ta yapılacak, bu kesinleşti. Liz benden bir tür vaaz vermemi istedi, bu da beni biraz paniğe sevk etti. Reddetmem gerekirdi, ama kadının kocası yeni vefat etti, bu yüzden onun istediği her şeye evet demek istersiniz.

Mesele şu ki, hayatımda sadece bir kez daha bir cenazede konuşma yapmam istendi ve sonuç çok kötü oldu. Korkunç bir sonuçtu. Annem ben on sekiz yaşındayken kanserden öldü. Keşke onu tanıyabilseydiniz. Güzel, nazik ve sabırlı bir kadındı. İki tuhaf evlatlık çocuğu vardı ve bize sanki kral ve kraliçeymişiz gibi davranırdı! Her zaman gülüyor, gülümsüyor ya da şakalar yapıyordu. Neyse, hayatı boyunca kanseri bir gelip bir gidiyordu ve sonunda onu öldürdü, ve bu olduğunda babam paramparça oldu. Dürüst olmak gerekirse, sanki annem onun iskelet sisteminin yapısını oluşturuyormuş gibi, o öldüğünde kemikleri POOF kayboldu ve geri kalanı, eti, organları, derisi bir yığın halinde yere düştü. Yeniden evlenene kadar (yeni kemikler, yeni iskelet) yaklaşık bir yıl bu şekilde kaldı. Neyse, annem öldüğünde birinin konuşma yapması gerekiyordu ve babama bir baktım ve onun bunu yapamayacağını anladım, kardeşim ise küçüktü (sadece on yaşındaydı) ve dilsiz kalmıştı. Felix, annem öldüğünden on iki yaşına kadar tek kelime etmedi (inanın bana, bu başlı başına bir durumdu), bu yüzden cenaze konuşmasını ben yaptım. Okumak için bir şeyler yazdım, her şeyi yazdım, onun ne kadar iyi bir anne olduğu gibi standart şeyler.

Çocukları evlat edinme konusundaki iyiliğini, toplumdaki gönüllü çalışmalarını vb. anlattım. Kilisenin önüne çıktım ve onun ölümünden cenaze törenine kadar geçen hafta boyunca kendimi oldukça kötü hissediyordum, sadece hafif bir mide bulantısı, vücudumun kederi hissetmesi gibi bir şeydi, orada durdum, terledim ve kustum. Çok utanç vericiydi.

Bununla birlikte, bu bana yıllar boyunca bana sorulan bazı soruları cevaplama fırsatı vereceğini düşünüyorum. Guy'ı mahkemelere takip etmek için avukatlığı neden bıraktığının açıklamaları. Adamın cenazesi benim platformum olmamalı, ama bir dinleyici kitlesi olması iyi olurdu - bunun ne kadar harika olduğunu hiç anlatma fırsatım olmadı.  zl yorum. Her neyse, ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok bunun düşüncelerimi söylemek ve bu konuyu kapatmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşünüyorum. Göreceğiz.

Görüşüm iyi görünüyor.

KİM:jameswlandy@gmail.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 18 Ocak 2013 10:26
KONU: Anma töreni

Sevgili James, Cenazeye davet edildin mi? Altı ay sonra nihayet cenazeye karar verdiler ve davetiyeler bile gönderildi! Sanki kraliyet düğünüymüş gibi. Şimdiye kadar küle dönmüş olmalı, eski bedenini altı ay boyunca buzda sakladıklarını sanmıyorum. Bu çok kaba. Beni gerçekten rahatsız ediyor. Kendi çocuklarımla konuşmam gerektiğini düşündürüyor. Her neyse, daha da kötüsü var. Liz benden törende konuşma yapmamı istedi, KONUŞMA, Tanrım, bu korkunçluklar hiç bitmeyecek, sanki oraya gitmek yetmezmiş gibi, bu yüzden katılacak mısın (eğer davet edildiysen) bana haber ver. Davet edilmediyseniz, belki benim eşlikçim olarak gelebilirsiniz? Demek istediğim, Frederick'e tek başıma gitmek istemiyorum James, ve Bruce çocuklarını Colorado'ya kayak yapmaya götürüyor. Beni alırsanız çok iyi olur. Bana geri dönün.

Saygılarımla,
Sybil

Kime:sybilvanantwerp@aol.com

Kimden:jameswlandy@gmail.com

Tarih: 18 Ocak 2013 11:11

KONU: RE: Anma töreni Sybil,

İronik olan şey, Bruce'u bir süredir görmemiştim, ama geçen hafta bir kokteyl partisinde karşılaştık ve o sırada kayak gezisinden bahsetti. Davetiyemi aldım. Töreni halka açık yapamadılar veya gazetelerde duyuramadılar. Tabutun (veya küllerin) üzerine bir kova domuz kanı dökme fırsatını kaçırmayacak öfkeli insanları bir düşünün. Seni almaktan memnuniyet duyarım. Marly zaten cumartesi gününü kırsalda bir cenazede geçirmek istemeyecektir. Ama belki de bu fırsatı değerlendirip uygun bir erkeği randevun olarak götürmelisin. Sokağındaki beyaz tuğlalı evi ve gül çalıları olan adam ne dersin? Karısı birkaç yıl önce ölmemiş miydi? Tanrım, bu artık sınırı aşmaya başladı.

Tabii ki konuşmalısın. Sundance olmadan Butch olmaz. Bu iş için tek uygun kişi sensin.

Konuyu değiştiriyorum. Harry'ye mektup yazmaya devam etmen çok iyi. O bunu iyi anlamda ciddiye alıyor. Onun için endişeleniyorum, özellikle de kız kardeşleri artık evde pek bulunmadığından beri. Kızlar onu sakinleştiriyor gibiydi. Yetişkin olarak yolunu bulduğunda, sanırım o kadar endişelenmeyeceğim.

Şubat ayında görüşmek üzere, konuşmanızı sabırsızlıkla bekliyorum.

James

KİM:jameswlandy@gmail.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 19 Ocak 2013 12:04
KONU: Re: RE: Anma töreni Sevgili

James,

Endişelenmekten asla vazgeçmeyeceksin.

Theodore Lübeck'in gül çalılarını nasıl hatırladığını bilmiyorum. (Lübeck, Almanya'lıdır. Birkaç hafta önce, yolda vefat ettiğinde ona doğrudan sordum — düşündüğüm gibi Oregon, Washington veya benzeri bir yer değildi. O söylediğinde, aksanını fark edebileceğimi düşündüm.)
Harry'yi eşlikçim olarak getirmeme izin vermelisin.

Sevgiler, Sybil

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

4 Şubat 2013

Sevgili Rosalie,

Fiona bu hafta beni arayıp hamile olduğunu söyledi. Anlaşılan bu çok uzun zaman almış, bir petri kabı ve bir evin peşinatından daha fazla sermaye gerektirmiş (ne kadar para kazandığını bilmiyorum ama bu gerçekten şaşırtıcı). Bunların hiçbirini bana önceden söylememiş. Bebeği orada doğuracak; çifte vatandaşlık bir avantaj. Bazı endişeler vardı, ama şimdi ikinci üç aylık döneme girdi. Sanırım bu seni büyük teyzesi ve/veya "vaftiz büyükannesi" yapar. Şu anda Fiona'yı yılda sadece bir kez gördüğüm için çocuğu tanımayacağımdan eminim.

Diğer haberler: Guy'ın cenazesi iki cumartesi sonra Frederick'te olacak, bu yüzden gitmem gerekecek. Frederick'e en son yıllar önce gitmiştim. Büyük at çiftlikleriyle eyaletin çok güzel bir bölgesi, ama otoyollarda araba kullanmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Neyse, Bruce'un benimle gelip gelmeyeceğini soracaktım, ki eminim gelirdi çünkü Bruce Guy'ı çok severdi, ama Bruce'un çocuklarıyla Colorado'da kayak tatiline çıkacağını hatırladım, bu yüzden James Landy'den beni götürmesini rica ettim. James'i hatırlıyor musun? Seksenlerin sonunda Tom Buggs'ın yanında çalışmaya gelmişti. James biraz gergin biridir ve Kaliforniya'da ya da uzak bir yerde yaşayan zengin bir aileden gelen, sinirleri bozuk, tam bir felaket olan bir kadınla evlidir, ama onu her zaman sevmişimdir ve onunla mektuplaştığım bir çocuğu vardır. Gereksiz yere

Burada otlar var, ben de şuna geliyorum: Liz Donnelly benden törende konuşma yapmamı istedi ve çoğu insan gibi eski yolları tekrar izlemekten hoşlanmasam da (bana sorarsanız geçmişî ait olduğu yerde bırakmak daha iyidir), kabul ettim, bu yüzden giyecek bir şeye ihtiyacım var. Şimdiye kadar üç kez dolabımın önünde durup sahip olduğum kıyafetleri gözden geçirdim ve sahip olduğum tek siyah şey, muhtemelen 1990'larda giydiğim, eskiden dekoltem olan kısmın en üst kısmına kadar inen, ama şimdi taze kesilmiş tavuğın derisine benzeyen bir elbise. Bu olmaz. Kendimi belli bir ölçüde otoriter ve kendine saygılı göstermem gerektiğini hissediyorum. Sanırım size henüz söylemedim, ama saçlarım tamamen gri oldu. Neyse ki, bazı kadınların sahip olduğu o lüks parlaklığa sahip ve pürüzsüz, ama yine de YAŞLI görünüyorum. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Her zaman bu tür etkinliklerde biraz boyumun uzun olmasını dilerdim — boyumu ne kadar da nefret ediyorum — ve istediğim bir mucize değil ki! Senin gibi 1,80 metre boyunda olmam gerekmez, ama 1,65 veya 1,70 metre olsaydım iyi olurdu. 1,55 metre boyunda olmak, halka açık konuşmalar gibi durumlarda utanç verici (ki zaten halka açık konuşmalardan nefret ederim) ve kendine saygısı olan hiçbir yetmişlik kadın topuklu ayakkabı giymez, ama onları giymeyi özlediğimi söylemeliyim.

Bir haftadır yağmur yağıyor ve bahçe çamur içinde. Orient Express'te Cinayet'i okuyorum (Agatha Christie; üçüncü kez). Sen ne okuyorsun? Daan'dan haber var mı?

Sevgilerimle, (BANA YAZ), Syb

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

8 Şubat 2013

Sevgili Sybil,

Fiona için ne kadar harika! Bu sabah bana hamile olduğunu söyleyen bir mesaj attı. Senin adına çok sevindim, Londra'da bir torunun olacak olması da seni ziyaret etmek zorunda kalacağın anlamına geliyor. Bu, sonunda oraya gitmen, ona bebek eşyaları ve hamile kıyafetleri alman, Buckingham Sarayı'nı ve adını hatırlayamadığım çok uzun saat kulesini görmeyi için mükemmel bir fırsat. Bu mektubu bırak ve havayolunu ara, Sybil!

Cenazeyi halledebilmen iyi olmuş, sevgili Liz de senden konuşma yapmanı istemiş. Her zaman sana kızgın olup olmadığını merak etmişimdir, Guy ile ne kadar yakın olduğunuzu ve o yıllarda eşlerinizden daha fazla onunla vakit geçirdiğinizi. Senden konuşma yapmanı istemek onun için hoş bir jest. Bence bu, aralarında kötü bir his olmadığını gösteriyor. Ve eğer sen tavuk gibi görünüyorsan, kırk yaşına kadar her yaz banyoda kullandığım bebek yağı yüzünden benim ne kadar kötü görüldüğümü bir düşün. Keşke oraya gelip seni Nordstrom'a götürüp bir şeyler bulmana yardım edebilseydim. Deli olduğumu düşüneceksin, ama aslında burada oturup bunu düşündüm, ama Paul'u kimseye bir geceliğine bırakamam. Yatağa girip çıkması zor ve benden başka biri olduğunda huzursuz oluyor. Bir günlük hemşire Olga'yı sevmişti (Olga Moskova'da doğmuş ve orada yaşamış 18 yaşına kadar çok

konusması ilginç biriydi) ve gece kalmaya da razıydı, ama Illinois'da ailesinin yanına taşındı. Yeni tekerlekli sandalyesi geldi ve gerçekten harika. Her şey için bir düğmesi var, pratikte size kapuçino bile hazırlıyor, ama çok ağır.

Lars hakkında sordun. Gittikçe daha sessiz hale geliyor ve konuştuğunda neredeyse her zaman saçma sapan şeyler söylüyor, ama bazen muhteşem sözler sarf ediyor ve bu, bulutlu bir günde güneşin ortaya çıkması gibi oluyor. Aslında, bunu duyunca çok eğleneceksin, geçen hafta kahvaltı masasında kahve fincanını yeniden doldurdum ve o koluma dokundu, gözlerimin içine baktı ve 1964'te Bar Harbor'da tatildayken kahve içmeyi düşündüğünü söyledi, ben o sarı elbiseyi ve büyük güneş gözlüklerini giyiyordum ve masanın etrafında turuncu bir kedi dolaşıyordu ve Sybil, o tamamen haklıydı çünkü o bunu söylediğinde, o sabah tam da dediği gibi aklıma geldi, hatta yıl bile doğruydı; beşimiz (Bruce da vardı, değil mi? Sanırım Gilbert'e hamileydin) trenle gitmiştik. Yüzü netti ve sanki beş yıl önceki eski Lars gibiydi, ben de onu o halde tutmaya çalıştım ama sadece bir an sürdü. İkisi arasında, yorgunum ve yalnız hissediyorum, her zaman biriyle ya da ikisiyle birlikte olmama rağmen. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim — kocama ve oğluma, sanki bebeklermiş gibi ya da daha da küçüklere bakmak, sonsuza kadar.

Şikayetlerimi dinle. Beni affet. BIG

BEN.

Tabii ki Daan'dan haber alıyorum, ama şimdi bu konuya girmeyeceğim. Paul uyanıyor. Lütfen bana Bruce'dan, işlerinin nasıl gittiğinden, çocuklardan vb. haber ver.

Wallace Stegner'ın Crossing to Safety kitabını okuyorum. Sen okudun mu? Seni özledim. Sevgili Bruce'a selamlarımı ilet.

Trudy ve Millie'ye de selamlarımı ilet.

Sevgiler, Rosalie

(Ah! Neredeyse unutuyordum: Theodore Lübeck nasıl? Eğer istersen, görme durumunla ilgili de bilgi verirsen sevinirim.)

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd
Arnold MD 21012

18 Şubat

Sybil,

Sonunda Yargıç Donnelly'nin ünlü iş arkadaşıyla tanışmak harikaydı. Yıllardır adınızı duyuyordum, insanlar birbirimizi tanımadığımıza şaşıırıyordu. Sonra sizinle tanıştığımda, Eastern Shore mülkiyet davasında Evansberg'i temsil ederken sizin de arka planda çalıştığınızı öğrendim. Sanırım aynı anda döner kapıda bulunuyorduk. İtiraf etmeliyim ki, sizinle törende tanışmak için programımı ayarladım ve planım işe yaradı. Ayrıca, Guy ile birlikte geçirdiğiniz kariyerin sizin için ne ifade ettiğini anlattığınız konuşmanızın çok başarılı olduğunu da eklemek isterim. Sizi hukuk mesleğine çeken şeyin ne olduğunu ifade edişiniz beni çok etkiledi. Nadiren duygulanırım ama bu sefer çok etkilendim. Bir kadının iyi bir espri yapıp ciddi bir ifadeyle konuşması çok eğlenceli bir şey.

Şimdi sizi arayabilirdim, ancak güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre siz mektup yazan bir kadınsınız (ve bu kadar eski moda ve pratik olmayan bir geleneği nasıl ve neden sürdürdüğünüzü merak ediyorum), bu yüzden size mektup yazmak için bu mektup kağıdını çıkardım. Nisan ortasından itibaren iki ay boyunca Baltimore'daki arkadaşlarımı ziyaret edeceğim. 29 Nisan saat yedide Annapolis'teki Capitol House'da akşam yemeğine katılır mısınız? Hikayelerimizi paylaşmak çok eğlenceli olacak. Hayır cevabını kabul etmiyorum.

Mick Watts

478 Chester Place
Houston TX 77055

Sybil Vanantwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

18 Şubat 2013

Alıcı: Sybil Vanantwerp, Yargıç Guy Donnelly'nin baş katibi

Onu gömdüler. Uzun süre beklediler. Eminim sen de oradaydın. Aylarca ayrıntıları araştırdım ve ertesi gün, 16 Şubat'ta gazetede haber oldu. Ne yaptığımı bilmek ister misin? Dört buçuk saat uzaklıktaki kiliseye kadar arabayla gittim. Büyük bir mezarlık ama onu buldum. Bir güvenlik görevlisi vardı, ben de saygı gösterisi yapıyormuş gibi yaptım. Güvenlik görevlisi bana mahremiyet sağlamak için arkasını döndü ve ben de üzerine tükürdüm. Guy D. Donnelly AİLE BABASI VE VATANDAŞ. Mezar taşına tükürdüm ve seninkine de aynısını yapacağım.

Saygıları

m1a, DM

Liz Donnelly
733 Oak Tree Lane
Frederick, MD 21703

18 Şubat 2013

Sevgili Liz,

Umarım Guy olmadan hayatına alışmışsındır. Org çalan müzisyenin eşlik ettiği tören çok güzeldi ve seçtiğin şarkılar da çok uyguntu. Sen de çok güzel görünüyordun. Bana konuşma fırsatı verdiğin için teşekkür etmek istedim. Bu benim için bir onur ve bir armağandı. Guy ile birlikte çalıştığımız yıllarda yaptıklarımız çok özeldi. Çoğu insan iş günlerini saati izleyerek ve hafta sonlarını iple çekerek geçirir, ama benim için durum böyle değildi. Hayatımın uzun bir döneminde işim için yaşıyordum. Ofise gidip çalışmak benim için bir sığınaktı ve bunun büyük bir kısmı Guy ile olan ortaklığımızdan kaynaklanıyordu, bu yüzden bize bunu yaşattığın için teşekkür ederim Liz. Artık hayatımın o kısmı bittiğine göre, onu bir kutuda saklıyorum ve o kutunun içeriğinin çok geniş, sonsuz olduğunu unutuyorum! Kapağını açıp biraz karıştırmak güzeldi.

Applebee's için %25 indirim kuponu ekte bulunmaktadır. Yemek pişirmek istemiyor olabileceğinizi düşündüm. Salı günleri kokteyller yarı fiyatına.

Saygılarımla,

Sybil

Bay Mick Watts
478 Chester Place
Houston, TX 77055

13 Mart 2013

Sayın Bay Watts,

Akşam yemeği davetiniz için teŖekkr ederim, ancak cevabım "hayır" ve bunu kabul etmekten baŖka seçeneğiniz yok. Bu tarihte baŖka bir randevum var. Evansberg'den bahsedince her Ŗey yerine oturdu. Anma töreninde takım elbiseden bahsetmeliydiniz, o zaman belki de size cam gözlü bir balık gibi bakıp durmazdım. Elbette Evansberg'i hatırlıyorum, iki yıl süren bir bela ve masamın üzerine gelen her sayfada M. Watts ismi vardı.

Benim sözlerime iliŖkin yorumlarınızla ilgili olarak, öncelikle, orada ayakta durup konuŖmak benim için bir eziyetti. İkincisi, beni (ve aslında Guy'ı) hukuk mesleğine çeken Ŗeyin çok da benzersiz olduğunu dŖnmyorum. Benim (bizim) gibi birinin, bu çılgın, iini dıŖına ıkmıŖ, anlamsız, barbarca, dayanılmaz derecede gergin, acı verici ve akıl almaz gezegende bir tür düzen bulma arzusu... Tabii ki bu çekici bir Ŗey. Hukukun, siyah ve beyazın verdiği rahatlık gibisi yoktur, belki de benim gibi dindar bir kiŖiyseniz, dini metinler hariç, ama İncil bile, tüm eliŖkili ifadeler ve nüanslarıyla, gerçekten içine girerseniz, insanı sefil bir kafa karıŖıklıđına sürükler, tabii ki dini metinlerde tüm Ŗpheleri bir kenara bırakıp ihtiyatı bir kenara atarsınız.

Ayrıca mektup yazma alışkanlığımın anlamını da sordunuz, bunu eski moda ve pratik olmayan bir Ŗey olarak nitelendirdiniz (bu, bana karŖı kırııcı olmaktan çok

beni rahatsız etmekten çok, sizin hakkınızda bir şeyleri ortaya koyuyordu, yine de beni rahatsız etti).

Başkalarına söylediğiniz her şeyi, arkadaşlarınızla içki içerken, meslektaşlarınızla ve uzak akrabalarınızla telefonda yaptığınız tüm sohbetleri, e-posta ile düşüncesizce gönderdiğiniz tüm gevezelikleri, cep telefonunuza yazdığınız mesajları hayal edin. Aslında, bu kişilerarası iletişimin toplamı hayatınızın özüdür, çünkü yaşlılığımızda artık bildiğimiz gibi, ilişkiler hayatımızın özüdür; ama bunların hepsi yok olmuştur. Kayboldu! Ve bir gün, Bay Watts, siz de yok olacaksınız. Belki çocuklarınız varsa, sizi hatırlayacaklardır; torunlarınız varsa, Tanrı izin verirse, onlar da sizi içeren birkaç anıyı saklayabilirler, ama onların çocukları saklamayacaktır. Rafta bir albümde eski fotoğrafları saklayabilirler ve belki de hayatlarında iki veya üç kez sayfayı çevirip yüzünüzü bulurlar ve "Ah, evet, Jimmy bu büyük büyük dedesi Mick'e benzemiyor mu?" derler ve sayfayı çevirmeye devam ederler. İşte bu, üç nesilden daha kısa bir sürede, neredeyse silinmiş olarak sizden geriye kalan tek şey olacaktır. Ve hayatınız, içinden gördüğünüz hayat, şu anda, anıtsal olarak gördüğünüz hayatınız, onların damarlarında akan kana indirgenecek ve belki, şanslıysanız, uzak bir isimdeşi, aile ağacından koparılmış, moda uygun şeylerin genelde yaptığı gibi yetmiş küsur yıl sonra yeniden moda olan ve SİZİ hiç tanımayacak bir yeni doğan bebeğe yapıştırılan bir isme indirgenecek.

Yine de, eğer kişi kendini bu sayfaya adanmışsa, az önce anlattığım trajedi geçerli olmayacaktır. Düşünün, kişinin dünyaya gönderdiği mektuplar, karşılığında aldığı mektuplar, muhteşem bir yapbozun parçaları gibidir, ya da daha iyi bir benzetmeyle, tarihlenmişlerse, uzun bir zincirin halkaları gibidir ve bu halkalar bir daha asla bir araya getirilmeseler bile, ki kesinlikle bir araya getirilmeyeceklerdir, sonsuza kadar dağınık kalacak olsalar bile

dünyanın dört bir yanına dağılmış olsalar bile, bunun içinde harika bir şey yok mu, birinin hayat hikayesinin bir şekilde korunduğunu, bu mektubun bir gün birisi için, çok küçük bir şey olsa bile, bir anlam ifade edebileceğini düşünmek?

Tüm bunlar size saçmalık gibi geliyorsa, yazılı mektubun daha basit bir değerini de düşünebilirsiniz, yani yazışarak iletişim kurmak, dünyadaki en eski nezaket biçimlerinden biridir ve bunun korunması, henüz göremediğimiz bir değer taşıyor olmalıdır. YAZILI KELİME, Bay Watts. Siyah beyaz yazılı kelime. Mektuplar. Kitaplar. Yasalar. Hepsi aynı şey. Hayatımın hatırlayabildiğim en eski dönemlerinden beri bunun farkındaydım ve kalemle cümle kurabildiğimden beri (dokuz yaşından beri) dünyaya mektuplar yazıyorum.

Şimdi planladığımdan daha uzun sürdü. Doğu Kıyısı'nda güzel bir ziyaret geçirmenizi dilerim. Evansberg davası ile ilgili olarak: bu dava benim için çok eğlenceliydi. Bu tür davalar, biraz dedektiflik gerektiren davalar, en çok sevdiğim davalardı.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Not: İyi bir espri, erkek ya da kadın tarafından söylenmiş olsun, iyi bir espridir. Bu tür yorumlarla yaşlı bir aptal gibi konuşuyorsunuz.

Kime sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN:grandmaalicelivingston@yahoo.com

TARİH: 6 Nisan 2013 09:40

KONU: <Yok>

Merhaba Sybil,

Perşembe günü ona karşı çıktığın için Debbie Banks sana çok kızgın ve kulüp tüzüğünün üçüncü maddesini uygulamakla tehdit ediyor ve seni (ve eminim beni de) görevden almak için "acil oylama" çağrısı yapıyor. Az önce onunla telefonda konuştum. Arkadaşlık adına senin tarafını tuttum, Sybil. Seni yirmi yıldan fazladır tanıyorum, ama tüm bunlara değer mi?

Alice

KİM:grandmaalicelivingston@yahoo.com

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 7 Nisan 2013, 12:02

KONU: Dün gece saat 21:40'ta gönderdiğiniz e-posta ile ilgili olarak

Bu tamamen egoist bir delilik ve ben buna boyun eğmeyeceğim. Bu bir bahçe kulübü, evrenin sevgisi için, BAH EC L K hakkında tartişmak amacıyla bir araya gelen bireylerin oluşturduğu bir kulüp ve Debbie Banks, zaten şişirilmiş egosunu daha da şişirmek için sunum materyalini dikte etmeyecek. Neden oğlu bize emlak konularında sunum yapsın ki? Bunun bahçecilikle hiçbir ilgisi yok, üstelik aramızda emlak piyasasını umursayan tek bir kişi bile yok. Hiçbirimiz taşınmıyoruz. Debbie, oğlunu Amerikan Kennel Kulübü'nde bir köpek gibi sergilemek istiyor çünkü onun Tanrı'nın dünyaya verdiği en büyük armağan olduğunu düşünüyor (oğlunun Harvard'da işletme fakültesine kabul edildiğinde ne kadar dayanılmaz olduğunu hatırlıyor musunuz, beni kurtarın). Size bir gerçeği söyleyeyim: O  ocuğun küçük, para d ş n  kuş beyinde tek bir düşünce var, o da yaşlı zengin kadınlar ve deniz kenarındaki gayrimenkuller. Biliyor musun? Eminim Debbie de bu işin içindedir! O aptal değil, biliyor musun, kimse evlilik öncesi anlaşmasının ne olduğunu bilmeden önce o bir tane yapmıştı. OĞlunun yakışıklılığıyla bizim gibi bir grup yaşlı kadını etkileyip biraz para kazanmasını istiyor, ama bunu benim kul b mde yapmayacak. Hayır, teşekk rl r. MAUDE O'REILLY İLE FLÖRT ED YORDU. Maude seksen yaşında ve 1970'den beri günde iki paket sigara içiyor, AMA Deniz Harp Okulu Köprüsü'n n pahalı tarafında, kulenin manzarasına sahip    dönümlük bir araziye sahip. Sana bunu açıklamama gerek yok, Alice. Utanmaz.  yelerim için reddediyorum. Bunu kesinlikle anlayabilirsin. Dahası, Debbie'n 'yi "devirmeyi" tartişması ne kadar utanç verici ve önemsiz.

bahçe kulübünün sekreteri, bu Napolyon Bonapart'ın ta kendisi değil mi?
Saygılarımla,

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012

1 Mayıs 2013

Merhaba Sybil,

Sana Blue Nights kitabının bir kopyasını ekledim. Her zamanki gibi yorumunu sabırsızlıkla bekliyorum. Hayat ve keder hakkındaki düşüncelerin benim için çok anlamlıydı. Çocuklarını kaybetmiş ebeveynlerin kulübü, üye olmak istemediğim bir kulüp, ama anlaşıldığımı hissetmek rahatlatıcı.

Burada orada notlar alıyorum. Bu seni eğlendirecek: yeğenim benim hakkımda bir belgesel yapmak istiyor. Onu oyalamaya çalışıyorum.

Kış artık tamamen geride kalmış gibi görünüyor ve şimdi muhteşem New York baharına girmiş bulunuyoruz. Parklardaki tüm ağaçlar çiçek açmış ve karlar erimiş. Bu, yılın en sevdiğim zamanı. Yaşlandıkça kışlar daha zor geçiyor.

Çocuklarınıza ve size en
iyi dileklerle,
sevgilerimle,

Joan

13 Mayıs 2013, teslim tarihi 15 Mayıs 2013

Bay Harry Landy

98 Dumbarton St. NW Washington,
DC 20007

13 Mayıs 2013

Sevgili Harry,

El yazın geliyor. Aferin. Mektuplarında çok büyük bir fark yaratıyor. Sadece okunması daha kolay olmakla kalmıyor, aynı zamanda daha saygın görünüyor. Hala sık sık i ve e harflerini karıştırıyorsun, bu konuda dikkatli olmalısın.

Çocukların zulüm adına ne kadar ileri gidebileceklerini anlamak benim için imkansız, ve biliyorum ki sen de bunu biliyorsun, ama tekrarlamak istiyorum ki, biri sana kötü davrandığında, bu onun kendisinin ve kalbindeki acının bir yansımasıdır. Gençken bunu duymak hiç yardımcı olmaz, ama ileride olacak. Kardeşim yıllarca sadist sınıf arkadaşlarının elinde acı çekti. Aslında, Nathan Briggs adında bir çocuğa, Amerika Birleşik Devletleri başkan yardımcısıymış gibi bir mektup yazdım ve Felix'i rahat bırakmazsa onu hapse atmakla tehdit ettim.

—O satın aldı! Felix'i bir daha rahatsız etmedi. Hala bu konuda gülüyoruz. Felix'e gelince, o da senin gibi acı çekti, ama o en zeki, en nazik adam ve MUTLU, hayatı muhteşem bir hal aldı, sen de başaracaksın. Yapabileceğin tek şey bu. Wall Street Journal'da, "Nefret edenleri siktir et" sözünü hayat felsefesi olarak benimseyen bir müzik sanatçısı hakkında bir makale okudum. Bu çok küfürlü bir söz;

ancak bu kadar güçlü ve basit bir ifadeyle ifade edilen duygu oldukça etkileyici.

Lise konusunda. St. Joseph's iyi bir okul gibi görünüyor ve eminim orada çok başarılı olacaksın. Oğlum Bruce'un orada okuyan arkadaşları vardı. Hatırladığım kadarıyla, matematik ve fen bilimlerini bir araya toplamak yerine, mantık merceğinden matematik uygulamalarıyla klasik geleneklere dayalı bir müfredatıyla tanınıyordu.

Sorularınıza dürüstçe cevap vereceğim, ama birdenbire bu kadar meraklı olmanızın nedenini merak ediyorum. Üniversitede İngilizce bölümünde okudum ve oldukça iyi bir yazardım. Yazmayı pratik ve kazançlı bir şeyle birleştirebileceğim başka bir yol bilmediğim için, hukuk asistanı oldum ve birkaç yıl sonra Virginia Üniversitesi'nde hukuk fakültesine gittim. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra, yeni vefat eden yaşlı yargıçla özel bir hukuk bürosunda çalışmaya başladım. O zamanlar henüz yargıç değildi, yargıç olduktan sonra da onun yanında katiplik yapmaya devam ettim (30 yılı aşkın bir süre boyunca her gün yaptığım işi böyle özetliyorum). Bugünlerde ben de yargıç olabilirdim, ama o zamanlar kadınlar için bu meslek pek popüler değildi. Yale Hukuk Fakültesi'nde çok zeki olan ve hukuk dergisine yazılar yazan baban, hukuk fakültesinden mezun olur olmaz başka bir yargıcın yanında katip olarak çalışmaya başladı. Ben o zamanlar on beş yıldan fazla süredir orada çalışıyordum, bu yüzden onu (babanı) kanatlarımın altına aldım. Aramızdaki uzun süreli dostluğun iyi bir açıklaması yok, baban zeki ve eğlenceli biriydi ve berbat şakaları ve adliye binasının bir blok kuzeyindeki bir şarküteriden aldığı sandviçlerle beni kendine hayran bıraktı. Ancak baban her zaman daha büyük bir havuzda yüzmeye mahkumdu, bu yüzden birkaç yıl geçmeden federal mahkemelerde katiplik yapmaya başladı, ardından özel hukuk bürosunda çalıştı ve sonra da kendi yargıçlık görevine başladı.

Nereli olduğumu sordun. Pennsylvania'da, biraz da Ohio'da büyüdüüm ve sonunda Maryland'a taşındım. Annem Arizona'da, babam ise Maine'de büyüdü. Ayrıca, ben on dört aylıkken evlat edinildim. Gördüğün gibi, basit sorununun basit bir cevabı yok. Senin ailen gibi benim de üç çocuğum vardı, ama ikincisi sekiz yaşında vefat etti. Adı Gilbert'tı. Alexandria'da avukat olan Bruce adında bir oğlum ve İngiltere'de yaşayan mimar olan Fiona adında bir kızım var. İki torunum (Hank ve Violet) var ve bir tanesi de önümüzdeki ay doğacak. Artık evli değilim, haklısınız, ama kocam ölmedi. Boşandık. O, memleketi olan Belçika'nın Bruges şehrinde yaşıyor.

Çocukken senin gibi miydim? Bazı yönlerden muhtemelen öyleydim, ancak benim yaşında çocukluk dönemimi pek hatırlamıyorum ve ben küçükken çocuklar bugün olduğu kadar önemsenmiyordu. Senin gibi ben de kurallara çok uyan, işlerin nasıl yapılması gerektiği konusunda katı bir çocuktum. Senin gibi ben de çok meraklıyım. Merakım insanlara yönelikti. Boyum çok kısaydı ve sanırım bu kısalık bende hem merak hem de endişe uyandırıyor. Endişem, ailemin bizi oldukça izole tutmasıyla daha da artıyordu (bizi kaybetmekten korkuyorlardı, belki de evlatlık çocuklarla ilgili bazı psikolojik nedenler vardı, ayrıca paralarıyla bir kale inşa edebilecekleri zihniyetleri de vardı — ah, pek çok şey vardı, Harry). Sessiz ve dikkatliydim. İnsanların bir konuyu doğrudan ele almak yerine dolambaçlı bir şekilde konuşmalarını her zaman tuhaf bulduğumu hatırlıyorum ve sık sık küstahlık ve kabalık nedeniyle cezalandırılırdım. Sanırım sen de benzer deneyimler yaşamışsındır. Tabii ki şimdi annemin ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum, beni dünyanın beklediği (özellikle bir kız olarak) kibar bir insan, hatta

Amerikan medeniyetinin temelini oluşturan kişi, ama bu benim için geçerli olmadı ve ben bu beceriyi hiç öğrenemedim. (Bence sen benim olduğumdan ya da olduğumdan daha geleneksel bir şekilde kibarsın, ama belki de buna mecbur kalmışsındır.) Sanırım ben biraz tuhaf biri olarak görölüyordu. Bebeklere ve çizime ilgi duyan neşeli, hafıfmeşrep bir kız değıldim. Ciddi ve oldukça ağırbařlıyđım. Dikkatli, temkinliydim. şüpheliydim. Çok fazla arkadaşım yoktu. Çok okurdum. Sürekli okuyordum. Bunu hatırlıyorum. Ve ocukken çok fazla mektup yazardım. Mektup yazmak benim için konuşmaktan daha kolaydı; hala da öyle. şimdi bu çok uzadı, özür dilerim. Beni uzun zamandır hatırlamadığım bir dönemi düşünmeye sevk ettin.

Neden yalnız olduğumu düşünüyorsun? Ben yalnız değılim. Sen varsın, çocuklarım ve torunlarım var, mektuplaştığım birkaç arkadaşım var, kilisem var ve kasabada iki harika arkadaşım var, Trudy ve Millie. Asla yalnız olamam.

Merak ediyorum Harry, yalnız olup olmadığımı soruyorsun çünkü sen yalnız olduğunu bana söylemenin bir yolunu mu arıyorsun? Merak etme canım. Bana söyleyebilirsin.

Sevgilerimle, Bayan

Van Antwerp

(devamı 13 Mayıs 2013, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Burada hava muhteşem, gökyüzü parlak, tropikal mavisi ve bulutlar pamuk topları gibi uzanıyor. Baharı burada çok seviyorum, bahçem renklerle dolup taşıyor, tüm yılın emeği karşılığını veriyor. Ortancalar arıları ve sinek kuşlarını çekiyor, evin çevresi çok canlı. Harry Landy'ye bir mektup yazıp zarfını kapattım ve damgaladım. Sanırım birkaç yıldır her ay mektuplaştığımızı söylemiştim. Son mektubunda bana yalnız olup olmadığımı sordu! Ne ilginç, değil mi? Ayrıca büyükanne olmadan önce nasıl biri olduğumu, geçmişimi, çocukluğumu da bilmek istedi, ben de ona biraz anlattım ve şimdi masamda oturmuş, soğumuş çayımı içerken, geçmişin izlerinde kaybolmuş durumdayım.

Sana hiç, dokuz yaşımdayken, biyolojik annemin beni terk ederken yazdığı kısa bir mektubu ailemin bana verdiğini söylemiş miydin? Mektup bana değil, onlara yazılmıştı, ama annem (üvey annem) benim de okumam gerektiğini düşündü. Çocukken, evlatlık verilmiş olmam beni çok rahatsız ediyordu. Bu konuyla ilgili açıkça sorular soruyordum, yetimlerle ilgili kitaplar okuyordum, kendim için alternatif bir hayat hayal ediyordum. Nedenini bilmiyorum, ailem bana karşı acımasız ya da ilgisiz değildi; onlar harikaydı. Biyolojik olarak onlarla akraba olmadığım çok açıktı, ama sanırım ailem bana bunu söylediği için pişman oldu. İkisi de çok açık tenli, sarışın ve mavi gözlüydü, ben ise koyu tenli ve koyu renk gözlüydüm; çocukken saçlarım kalın ve parlak siyahtı.

Mektup yazmaya başladım ve buna takıntılı hale geldim. Çoğu zaman, mektup yazdığımda cevap mektubu alırdım. Bu insanları şaşırtır, ama ben

Çoğu insanın cevap yazdığını gördüm. İlk mektubumu 1948 yılında P. L. Travers'a, Mary Poppins adlı kitabı hakkında yazdım. Bu kitabı çok sevmiştim ve defalarca okudum. Mary Poppins'in kendi hayatını ve Jane ile Michael adlı çocukların hayatlarını bu kadar kontrollü, hatta askeri bir şekilde yönetmesini çok sevmiştim. Bu kadar sıkı bir kontrol beni çok cezbetmişti, çok güvenli görünüyordu. Ama aynı zamanda, bir şekilde, çok fazla yaratıcılık, macera, renk ve sürpriz de vardı! Ve bir şey daha vardı: Mary Poppins onların annesi değildi ve (çocuk olsanız bile) onun sonsuza kadar orada kalamayacağını biliyordunuz, ama çocukken bu güzel sırrı hayal ederdim, Mary Poppins'in benim gerçek annem olduğunu ve bir gün şemsiyenin sapına tutunarak bahçeme uçarak geleceğini, benim onun kızı olduğumu ilan edeceğini, beni neden başkalarına verdiğini açıklayacağını ve sonra yerleşip beni geri alıp, merak ve öngörülebilirliğin mükemmel birleşimiyle bana bakacaktı, ama elbette kitabın bir kurgu olduğunu ve onun bunu yapmayacağını biliyordum, ayrıca, Colt, bunu ne kadar istesem de, istemediğimi de biliyordum. O, benim istediğim anne olmaya karar verdiği anda, büyüünün sona ereceğini biliyordum. Dipsiz çanta olmayacaktı. Diğer dünyalara açılan kapılar olarak tebeşir çizimlerine atlamak olmayacaktı. Mary Poppins'i düşündüğümünden bu yana uzun zaman geçti. P. L. Travers bana cevap yazdı ve mektup evimde bir yerlerde duruyor. Her neyse, demek istediğim, mektuplara takıntılıydım ve biyolojik annemle ilgili düşüncelere oldukça takıntılıydım, bu yüzden annem bana evlatlık verilirken kendisine verilen bu mektubu verdi.

Az önce gidip buldum. İnce bir kağıt üzerine yazılmış kısa bir not. Mavi mürekkeple yazılmış. El yazısı çok eğik, harfler huş ağacı kadar uzun ve ince. Mektubu sizin için kopyalayacağım. Şöyle yazıyor:

Sayın Bay ve Bayan Stone,

İyi günler. Umarım kızım Sybil'e özen ve şefkatle bakarsınız. O sessiz ve uyanık bir bebek, size hiç sorun çıkarmayacaktır. Sadece çok yüksek seslerden rahatsız olur ve hayvanlardan oldukça korkar, ancak şarkı söylendiğinde çabucak sakinleşir. Büyüdüğünde, beni tanıyorsa ve sizin de uygun görürseniz, ona pembe bir gün doğumunda doğmuş mükemmel bir bebek olduğunu söylemenizi umuyorum. O benim için çok değerli. En içten teşekkürlerimi ve dualarımı sunarım. L.T.

Demek her şey burada başlamış. Şimdiye kadar bunu ezberlemiş olmam gerekirdi, ama nedense kelimesi kelimesine hafızamda kalan tek kısım, pembe bir gün doğumunda doğduğum kısmı. Ne kadar güzel, değil mi? Asla sahip olmadığım bir şeyi özlememi sağlıyor.

Artık bunu düşünmüyorum, en azından eskisi gibi değil — gerçi bazen düşünüyorum. Evet, sanırım hala orada, orijinal temelin bir parçası olarak. Orada, bilinçli olarak düşünmesem bile. Orada, en dipte. Ama mektup yazmak bana yapıştı. Artık göremez hale geldiğimde ne yapacağım merak ediyorum. Braille veya dikte gibi yeni bir şey öğrenmek için çok yaşıyım.

Sanırım, göletten çıkarılıp güneşin altında kalan bir iskelede bırakılan bir balık gibi, muhtemelen öleceğim.

Emerson Franke, Genel Yayın
Yönetmeni The Baltimore Sun
300 East Cromwell Street
Baltimore, MD 21230

Kime: Baltimore Sun Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni
KİMDEN: Sybil Stone Van Antwerp, kırk yılı aşkın süredir
okuyucu ve abone
TARİH: 10 Haziran 2013

Sayın Bay veya Bayan (Emerson gibi bir isimle, hangisi
olduğunu bilemiyorum):

YAZIKLAR OLSUN. 10 Haziran 2013 sabahı Life
bölümünün 2. sayfasında yayınlanan, Timonium'da genç bir
kızın ölümüne ilişkin makaleyle ilgili olarak yazıyorum. Bu,
gazetede hiç yayınlanmaması gereken iğrenç, duygusuz bir
haberdi. Yabancıların meraklı bakışları ve şüphesiz suçluluk
duygusuyla kendini öldürmek üzere olan o kızın zavallı
babasını küçük düşürmek için böyle bir şeyi basmanın ne
yararı var? Çocuklar sürekli ölüyor — bu korkunç bir
adaletsizlik — ama siz bunu haber yapmıyorsunuz. Ama bir
adam çocuğunu arabayla ezdiğinde — işte bu haber değeri
taşıyor... Bu haberi yazan duygusuz ruha tükürüyorum.
İğreniyorum. Sanki bir ailenin yaşadığı korkunç olay, geri
kalanımızın izleme hakkına sahip olduğu bir tür gösteriymiş
gibi. Aile, isterse zavallı çocuk için bir ölüm ilanı yayınlasın,
ama böyle bir şeyi basmak... Birinin hayatını köpekbalıklarının
yemi yapmak. Soğuk göğsünde hiç ruh yok mu? Belli ki sen
ebeveyn değilsin, ya da baskı hatası olduğunu söylüyorsan, bu
dikkatsiz davranışın için zavallı haline daha da utanç duy.

yazınızın. Aboneliğimi iptal etmeyi düşünüyorum. Bunu yayınlamayacağınızı biliyorum, ama umarım okursunuz ve umarım bu size, en kısa bir an için bile olsa, bir ölçüde kendini yansıtmaya ilhamı verir.

Kime: İngilizce Fakültesi Dekanı Maryland
Üniversitesi, College Park College Park,
MD 20742

10 Ağustos 2013

Sayın Bayan Genet,

İngilizce Fakültesi dekanlığına atanmanızdan dolayı sizi tebrik ederim. Son öncüllerinizle nadiren de olsa iletişim kurmaktan keyif aldım. On yıldan biraz fazla bir süre önce emekli olduğumda, Dick Wright ile iletişime geçerek bir edebiyat dersini dinleyici olarak takip etme olasılığını sordum. Beni kampüse davet ederek nezaket gösterdi ve EN305 Güney Asya Edebiyatı dersine katıldım. Salman Rushdie ve Şeytani Ayetler kitabıyla ilk tanışmam muhteşemdi. Sonraki yıllarda çeşitli dersleri dinleyici olarak takip ettim (17. Yüzyıl İngiliz Şiiri, İrlanda Edebiyatı, Güney Asya Edebiyatı, 18., 19. ve 20. Yüzyıl Amerikan Edebiyatı ve diğerleri) ve Dick'in ardından Henry Dougherty geldi, o da beni sıcak karşıladı. Son iki yaz kayıt olma fırsatını kaçırdım, ama bir sonbahar daha kaçırmak istemem. Sonbahar dönemi ders listesi ve programını talep etmek için yazıyorum. Diğerlerine göre daha uygun olduğunu düşündüğünüz dersler varsa lütfen bana bildirin. Annapolis'in hemen dışındaki evimden arabayla gidip gelmem gerektiği için akşam derslerine katılamıyorum ve ayrıca mümkünse şiir derslerinden kaçınmak istiyorum. Şiiri son derece sıkıcı buluyorum. En son kaydolduğumda, dinleyici ücreti 250 dolardı. Ücret artmışsa lütfen bana bildiriniz. Aksi takdirde çekimi göndereceğim. Cevabınızı posta ile gönderebilirsiniz veya e-posta adresim: SYBILVANANTWERP@AOL.COM.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD
21012

25 Eylül 2013

Sevgili Sybil,

Saat geç oldu ama uyuyamıyorum. Pencere açık ve birkaç yıl önce doğum günümde bana hediye ettiğin rüzgar çanları çalıyor. Daan bu gece aradı ve ben yazsam mı, arasam mı diye kararsız kaldım. Ben olsam, bunu bana senin söylemeni isterdim herhalde. Ona kolon kanseri teşhisi kondu ve kanser bağırsağına ve midesine yayılmış durumda. Tedaviye başlayacaklar ve bu hafta içinde kanserin ne kadar ilerlediğini görmek için bir ameliyat yapacaklar. Sesi her zamanki Daan gibi sakın ve iyimserdi. Lina'nın çok üzgün olduğunu söyledi (tabii ki üzgün). Yapmamam gerektiğini biliyorum ama ona üzüldüyorum. Dün Fiona ve Bruce'a söyledi, ama sana hemen söylememelerini istedi. Belki de seni araması gerektiğini düşündü, ama ben sana haber vereceğimi söyledim. Bunun sana nasıl hissettireceğini bilmiyorum. Üzgünüm, Syb. Fiona ve Bruce'a kızma, ikinizin arasında kaldıklarını ve her zaman ikiniz için de en iyisini yapmaya çalıştıklarını biliyorsun.

Lars'a haberi açıklamaya çalıştım. Daan bir süredir onunla telefonda konuşuyordu. Daan'ın onunla geçmiş hakkında konuşma şekli çok tatlı. Sanırım artık sahip oldukları tek şey geçmişleri. Daan şöyle bir şey söyleyecek: "Annemle birlikte trenle Fransa'ya gidip annemin kız kardeşini ziyaret ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" ve sanki bir hikaye anlatır gibi eski anılarına dalacak.

çocuğa hikaye anlatıyor. Lars dinliyor gibi görünüyor. Daan'ın sesini kesinlikle tanıyor, onu sakinleştirdiğini görebilirsiniz. Daan bir süre Lars ile konuştuğundan sonra telefonu hoparlörden çıkardım ve Daan bana kanserden bahsetti, sonra telefonu kapattıktan sonra Lars'a anlatmaya çalıştım. Anladığını söyleyemem, ama sonra Lars'ın anlamasının ne önemi var diye düşünmeye başladım. Belki anlamaması daha iyidir. Düğünümüzden bir fotoğrafını çıkardım, kardeşinin genç halini görmek zihnini biraz harekete geçirip hatırlamasına yardımcı olur mu diye düşündüm. Yıllardır o fotoğraflara bakmamıştım! Gerçekten ikiz gibi görünüyorlardı, değil mi? Lars'ın neyi anladığını ya da anlamadığını bilmiyorum, ama fotoğrafı uzun süre elinde tutup ona bakarak kalbimi kırdı.

Her neyse, ikisini bir mektupta yan yana koymak biraz kaba olduğunu biliyorum, ama senin anma töreninde tanıştığın ve seni iki kez yemeğe davet eden Teksaslı adamı düşünüyorum, sen onu sürekli reddediyorsun. Senin ilk (sert) cevabından sonra tekrar yazması ve özür olarak o çiçekleri göndermesi, onun hakkında bir şey söylüyor (güzel bir şey). Akşam yemeğine gitmenin ne zararı var ki? Senin için endişeleniyorum.

Kazuo Ishiguro'nun Never Let Me Go kitabını okuyorum. Çok karanlık bir kitap. Sen ne okuyorsun? Bu mektubu aldığında istersen beni ara.

Sevgilerimle,

Rosalie

(Fiona ve bebek nasıl? Gönderdiğin battaniyeyi beğendi mi? Ona Charles mı yoksa Charlie mi diyor?)

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Road
Arnold, MD
21012

2 Ekim 2013

Sayın Bayan Van Antwerp,
Maryland Üniversitesi College Park İngilizce Fakültesi lisans programında bir edebiyat dersini dinleyici olarak takip etmek için izin talebinde bulunduğunuz 10 Ağustos ve 25 Ağustos tarihli iki mektubunuza yanıt olarak bu mektubu yazıyorum. Maalesef bu izni veremediğimi bildirmek zorundayım. Maryland Üniversitesi'ndeki dersler, yalnızca üniversiteye kayıtlı öğrencilere açıktır ve geçmişte birçok dersi dinleyici olarak almanıza izin veren yasal boşluğu da içeren bazı düzenlemelerde değişiklikler yaptık.

Saygılarımla,

Melissa Genet

İngilizce Bölümü Dekanı

Şiir/Şiir Atölyesi Profesörü Lisans ve

Lisansüstü Maryland Üniversitesi,

College Park

College Park, MD

25 Aralık 2013

Sayın Bayan Van Antwerp,

Mutlu Noeller. Çocuklarınızın şehirde olduğunu görüyorum. Hepinizin beğeneceğini düşündüğüm bazı kurabiyeler gönderiyorum. Ayrıca, bu sabah Times gazetesinde gördüğüm, doğduğum kasabada Almanya'daki Noel pazarları hakkında bir makaleyi de ekliyorum. Ben çocukken Noel muhteşem bir olaydı, ama şimdiki gibi değildi.

Kutuyu geri getirmenize gerek yok. Kurabiyeler bittiğinde düğme veya cıvata gibi şeyleri saklamak için çok kullanışlı olduğunu fark ettim. Ayrıca saçınızı değiştirdiğinizi fark ettim. Çok zarif olmuş.

Komşunuz,

T. Lübeck

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

27 Aralık 2013

Sevgili Felix,

Şey, bilmem gerek: Stewart, tam zamanlı vatandaş olarak ilk Noeliniz için hindi pişirdi mi? Aklıma gelen tek şey, televizyonda Julia Child'ın o harika, boş gong gibi sesi:

AFİYET OLSUN

Hediyelerim henüz gelmedi mi? Lanet olsun Federal Express'e. Her zaman Amerika Birleşik Devletleri Posta Servisi'ni tercih etmek gerekir, bilirsiniz, bu kurum eski bir av köpeği kadar sadık ve güvenilirdir. Federal Express tatil özel kampanyası yaptı ve ben de bu tuzağa düştüm, şimdi de bedelini ödüyorum, ama muhtemelen suçlu olan Fransız gümrük idaresi, kayıtsız ve işlevselliğe ilgisiz. Eğer henüz almadıysan, işte spoiler. Stewart'a Nordstrom'dan iki gömlek, bir kot pantolon ve küçük tavuk desenli bir kravat gönderdim. Sana ise birkaç ay önce Annapolis'te bir koleksiyoncu kitapçısında bulduğum James Joyce'un Ulysses'in ilk baskısı (Trudy buldu) ve yeni bir kutu Smythson mektup kağıdı, zarflar ve dolma kalem gönderdim. Bu şekilde, devam eden yazışmalarımızı e-postaya kaydırmanı engelleyeceğim.

Çocuklar bu sabah hepsi ayrıldı ve ben de günümü her şeyi düzene sokmakla geçirdim. Çok güzeldi. Keşke sen de burada olsaydın.

burada olabilirdi. Bebek Charles çok zayıf ama iyi huylu ve Bruce'un çocukları (bana hediye yerine para isteyen) ondan uzak duramıyorlardı. Fiona da zayıf olsa da mutlu görünüyordu — belki de herkes zayıf değil, belki de ben şişmanlıyorum — ve ben mutfakta Fiona ve Marie ile birlikte şarap içip büyük bir akşam yemeği hazırlarken, Walt ve Bruce oyuncakları birleştirip çocukları gözetliyorlardı. Sanırım bunların çoğunu o gün telefonda sana anlatmıştım, ama bu, insana şükran duyuracak türden bir andı. Her neyse, ailemden geriye kalanların hepsinin bir arada olduğu güzel bir Noel oldu. Fiona tek bir dikişi bile kurcalamadı.

Kindred Project adlı bir web sitesi işletmesi hakkında bilginiz var mı? Bu program, DNA TESTİ yoluyla kişinin etnik kökenini ortaya çıkarmaya yardımcı olur. Bu programı, aile bağlarını kurmak için programı kullanan tüm kişilerin ağını araştırmak için de kullanabilirsiniz. Bruce bunu bana Noel hediyesi olarak verdi. Garip bir andı. Felix, bazen kendini, Pluto gibi uzakta, galaksinin işleyişini uzaktan gözlemleyen biri gibi hissettiğin oluyor mu? Bu his hayatım boyunca tuhaf zamanlarda bana geldi ve ben bunu her zaman evlatlık olmama bağladım. Bu seni etkiliyor mu? Sanırım annem ve babam benim doğumumla ilgili durumumu seninkinden daha az biliyorlardı ve senin doğum ailene dair bilgi bulmak için büyük çaba harcadığını biliyorum, bu durumun karmaşıklığı nedeniyle kendini mecbur hissettiğin bir çaba, ama ben senin gibi değilim. Ben memnunum. (Tabii ki zaman zaman, gerçekten tuhaf anlarda, küçük bir çürük gibi, neden biri bir çocuğu terk eder ki diye aklıma geliyor. Yeni doğmuş bir bebeği kesinlikle anlayabilirim. Birinin, bebek fikri gerçek bir bebek haline gelmeden önce karar verdiği bir şey. Ama on dört aylık bir çocuk, ne olabilir ki?

Birini ele geçirmek için mi? Bunlar benim düşündüğüm şeyler, ama acil bir anlamı yok, sadece ara sıra bastırdığım küçük bir çürük gibi.)

Bruce'un hediyesini açtığımda herkes sessizce bana bakıyordu, sanki sahnede spot ışığı altında sergileniyormuşum gibi. Çok utanmıştım! Arkamda yapılan tartışmaları, önceden konuştuklarını hayal ediyordum. Ve biliyor musun, Bruce'a bunun için kızgındım. Bruce benim gibidir. Her zaman aramızda bir tür anlayış olduğunu hissetmişimdir. Ne düşünüyordu ki? Hepsi gülümsüyordu ve on yıldır bana hiç ilgi göstermeyen Fiona (neredeyse Fiona'nın fikri miydi diye merak ediyorum; Fiona'nın uydurması gibi bir şey), sanki ben uzaylı bir yaşam formuymuşum gibi, nereden geldiğimi biraz öğrenmekten bahsediyordu. Ben Dünya gezegeninden geldim! Belki de babaları ölüm döşeğindeyken, kendi iyilikleri için bilmek istiyorlardır. Duygusallık mı? Yarıları Belçikalı elit, yarıları KİM BİLİR, MUHTEMELEN TRAILER TRASH. Bunu itiraf etmekten utanıyorum, ama gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyordum. Kızgındım, aptal gibi ortada duruyordum! Hayatımın sonuna çok yaklaştım Felix, neredeyse geldim ve zaten mahvettiğim hayatımı daha da mahvetmek istemiyorum. Benim bilmek isteyeceğimi varsaymak onların küstahlığıydı. Bilmek istemiyorum. Ben gayet mutluyum.

Son olarak, size başka bir konuda da bilgi vermek istiyorum: saçlarım tamamen doğal hallerine döndü ve hayatımın sürprizi olarak, çok zarif görünüyorlar.

Hepsi bu kadar. Açıkça görülüyor ki kızgınım, ama her zamanki gibi sevgiyle ve mutlu ve sağlıklı bir yeni yıl için en içten dileklerimle, sevgi dolu kız kardeşiniz,

Syb

27 Aralık 2013

Sayın Lübeck,
Kurabiyeler için teşekkür ederim. Yeni yılınız kutlu olsun.

Saygılarımla

Sybil Van Antwerp

Sybil Vanantwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

20 Ocak 2014

KİME: Sybil Vanantwerp, Yargıç Guy D. Donnelly'nin eski
katibi

Postaboxunun başında notlarımı okuduğunu hayal ediyorum, boynunda sıcaklık artarken midenin bulanıyor. Ya da mutfakta dururken çaydanlık ısıklık çalarken, o kötü his yüzünden dikkatin dağıldığı için duymuyorsun. Ya da sandalyede, mesajımın anlamı sana netleştğinde kıvrandığını düşünüyorum. Bu beni memnun etti, ama yeterli değildi. Yine uzun bir yolculuğa çıktım ve dik çatılı, balık şeklindeki posta kutusu ve kuş banyosu olan mavi evini buldum. Bir süre arabamda oturdum. Güzel bir evin var. Çitinin bir kısmı yıkılmış olsa da, nehir manzarası nedeniyle muhtemelen çok değerli bir evdir. Kış olmasına rağmen iyi bir bahçıvan olduğunu söyleyebilirim. Ben de bahçıvanım. Her şeyin düzenli ve bakımlı olduğunu görebiliyorum. Ne yaptığını biliyorsun. İlkbaharda ve belki yazın tekrar gelip bakacağım, umarım evinin önünde beni düşünür ve bu seni rahatsız eder. Umarım bu, günlerini zehirler ve üşüdüğü zamanlarda pencereden dışarı bakarsın. Umarım iki kez bakmak zorunda kalırsın ve bu küçük korku, benim önümü kestiği gibi, senin de kalan hayatının tadını çıkarmanı engeller.

Saygıları

mla, DM

4 Şubat 2014

Sayın Lübeck,
Bu posta yanlışıyla benim evime teslim edildi.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Not: Son zamanlarda Farney Road civarında tuhaf bir şey
gördünüz mü? Olağandışı bir şey?

5 Şubat 2014

Sayın Bayan Van Antwerp,

Postayı getirdiğiniz için teşekkür ederim. Sokakta rahatsız edici bir şey görüp görmediğimi neden soruyorsunuz? Sanırım siz gördünüz. Lütfen herhangi bir konuda benden yardım istemekten çekinmeyin. Bir konuyu görüşmek isterseniz, bir fincan kahve içmek için uğramaktan çekinmeyin.

Son zamanlarda pek dışarı çıkmadığımı fark ettim. Yeni aracında bir sorun mu var? Ne zaman dışarı çıksam, benimle birlikte mağazalara, postaneye, YMCA'ya gelmekten çekinme.

Komşun, Theodore

Lübeck

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd
Arnold, MD 21012

1 Mart

Sevgili Sybil,

Sen inatçısın, ama ben sabırlı ve azimli biriyim. Nisan ayında Doğu Kıyısı'na geri döneceğim. O zaman buluşma şansımız var mı? Karakterimden emin değilsen, Donnelly ailesinin yargısına güven!

İşte kısaca benim hikayem. Wisconsin'de büyüdüm, ancak 15 yaşımdayken babamın işi nedeniyle ailem Teksas'a taşındı. Babam bir işçiydi, ancak ortak tanıdıkları aracılığıyla, arazi ve mülk bakıcısı ve yöneticisi arayan zengin bir çiftlik sahibi ile bağlantı kurdu ve babam bu işi aldı. Dallas'ta üniversiteye gittim ve orada ilk eşim Wendy ile tanıştım. Boşanmadan önce bir çocuğumuz oldu (oğlum Amos). Tekrar evlendim, çok çabuk olduğunu kabul ediyorum, ama o çocuk istemediği için çocuğumuz olmadı (bu iyi bir plan olduğu ortaya çıktı) ve birkaç yıl önce boşandık. O zamandan beri mutlu bir şekilde yalnız yaşıyorum.

Son birkaç yılda, o sürekli sohbetleri, sabahları ya da arabadan restorana yürürken ya da başka bir yerde yaptığımız boş boş konuşmaları özlediğimi fark ettim. Seyahat etmeyi seviyorum, ama tek başına pek eğlenceli olmuyor. Flört etmeyi denedim, ama iyi bir sohbet bulmak şaşırtıcı derecede zor. Birkaç yıl önce emekli oldum. Tüm kariyerim boyunca emekliliği hedefledim, sonra bunu başardım ve sonunda, lanet olsun, kendimi sıkılmış buldum! Çok sıkılmış.

Yani, sen ortamı canlandırana kadar sıkılmıştım. Liz Donnelly yıllardır bana senin adını anıyordu. Sanırım sen ve ben aynı yaştayız. Ben 76 yaşındayım. İşte, artık birbirimizi daha iyi tanıyoruz.

Yaptığım tüm yanlışlar için özür dilemek için çok uğraştım ve pişmanlığım gerçektir ve hala da öyle. Şimdi benimle yemeğe gel, Sybil.

Mick

Bayan Joan Didion
30 E. 71st St. #5A
New York, NY 10021

5 Mart 2014

Sevgili Joan,

İşte, kuyruğumu bacaklarımın arasına kısırmış, Blue Nights'ı okumaya cesaret edemedim karşınıza çıkıyorum. Aylarca masamda, kalemlerimin bulunduğu kupamın yanındaki küçük yığının üzerinde durdu. Bir kitabı bitirip, senin kitabını okumaya başlayacağımı bilirdim, ama bir türlü başlayamadım ve onun yerine altındaki kitabı alırdım. Kapağını görmek beni dehşete düşürmeye başladı. Sen, çocuğunun ölümünü yazarak duygularını sonuna kadar keşfetme cesaretini bulmuşsun, ama ben bulamadım. Buna dayanamıyorum. Sonunda kitabı çamaşır dolabındaki bir kutuya koydum. Belki bir gün onu okumaya cesaretim olur. Lütfen beni affet.

Eski kocam (adı Daan, Belçikalı) kanserden ölüyor. Neredeyse otuz yıl önce boşandık ve çocuklarımız büyüdüğü için düzenli olarak iletişim kurmamız için bir neden yok. Ancak, garip bir boşluk var, en iyi arkadaşım Rosalie, Daan'ın kardeşiyle evli, bu yüzden zaman zaman haberler alıyorum. Kanser olduğunu bana Rosalie söyledi. Benim yaşımda kanserin kaçınılmaz olduğunu biliyorum, kendim için olmasa bile çevremdeki başka biri ya da birçok kişi için, ama yine de Daan'ın bu haberi beni çok üzdü.

Bunu biraz kağıda dökersem umarım sakıncası olmaz. (Sakıncası olmadığını biliyorum, Joan.) İyi bir evliliğimiz vardı. Daan nazik, zeki bir adamdır. Yumuşak mizacı benimk tam tersidir, ama birbirimizi dengeliyorduk ve

düşüncelerimiz konusunda çok şey paylaştık. Her şeyi hevesle okurdu ve geceleri oturup sohbet ederdik. Avrupa tarihi ile ilgili kurgu dışı kitapları okumayı severdi. Eski bir Hollanda aristokrasi ailesinin bir kolundan geliyordu, Belçika'da büyümüştü ve en kötü olay yaşandıktan sonra bitirememesine rağmen, doktora düzeyine kadar tarih dersleri almıştı. Lise öğretmeniydi (her zaman, istisnasız olarak virgülü doğru yerleştiren tanıdığım tek kişiydi — HER ZAMAN — ve İngilizce onun üçüncü diliydi) ve bazı çeviriler yapıyordu, ancak zekâsına bakarak her zaman çok daha fazlasını yapabileceğini düşünmüştüm. Gill öldüğünde kendimi çok içime kapattım ve sanırım Daan da aynı şeyi yapıyordu, ancak kalan çocukları yetiştirmeye devam eden Daan'dı, ben ise bir süre aileden uzaklaştım. İşten kısa bir süre izin aldım ve sanırım birkaç hafta boyunca yatak odamda kaldım, sadece herkes dışarı çıktığında odamdan çıkıyordum ve bir hırsız gibi, yalnız olduğumdan emin olmak için dinleyerek çıkıyordum ve bahçede sırtımı duvara dayayarak toprağa oturuyordum. Sıcak bir yazdı, ama saatlerce orada oturuyordum. Böcekleri izler, çiçeklerin büyümesini izlerdim, gerçekten! Parmaklarımla toprağı kazıdığımı ve tırnaklarımın altına, tırnak etlerime, parmak izlerime yerleşen, kokuşmuş, yıkanmamış, terli ve kalıcı olan siyahı hatırlıyorum. Ve sonra, bilirsiniz, bu davranışımı bir süre sürdürdükten sonra doğam geri geldi. Bahçede oturmak bir tür kaçış ya da bir tür kefaret gibiydi ve ben ikisini de hak etmiyordum, bu yüzden durdum ve hayatımıza geri döndüm. İşe geri döndüm — bu erken bir karardı, geriye dönüp baktığımda bir hataydı, ama iş yapabileceğim tek şeydi. O dönemden bir şey şimdi beni rahatsız etmeye başladı, aslında, kelimenin tam anlamıyla.

Her şeyi geriye dönüp düşündüğümde utanıyorum, ama yine de başka bir şey yapabileceğimi hayal edemiyorum. Paylaşılan kederin iki sonucu olabilir diye düşünüyorum. Ya birbirinize bağlanıp hayatınız pahasına birbirinize tutunursunuz, ya da bırakıp geçilemeyecek kadar yüksek bir duvar örersiniz. Bizim için ikincisi oldu.

Çocuklar liseye kadar devam ettik, ama sonra kendi hayatlarına daldılar ve akşamları dışarı çıkmaya başladılar, ben de adliyeye giderek daha geç saatlere kadar kalmaya başladım. İş bahane olarak kullanıyordum. Araştırma yapmak, her soruna, ne kadar karmaşık olursa olsun, cevap bulmak, anlamını çıkarmak ve hepsini mantıklı ve kusursuz bir görüş olarak yazmak. Babam öldüğünde, mirasından önemli bir ödeme aldık ve işimi azaltabilirdim, ama iş, evde beni bekleyen şeylerden kaçabileceğim bir sığınak haline geldi. Eminim Daan, başka erkeklerle birlikte olduğumu düşünmüştür. Öyle değildim, ama onu ikna etmek için uğraşmadım. İlişkimizi sabote ediyordum. Bitmesini istiyordum. Çok acı vericiydi, çünkü Daan, çocuklar, Gill, hepsi birbirine bağlıydı. Bruce ve Fiona'dan kopamazdım, ama Daan'dan kopabilirdim ve kopardım. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Bir akşam Bruce üniversitede, Fiona dışarıda ve Daan mutfakta olduğunda eve geldim. Arkadaşlarımızla akşam yemeği için kilerde sakladığımız kaliteli bir şarap şişesini açmıştı ve içeri girip onu tezgahın başında şarapla ve benim için doldurulmuş bir kadehle gördüğümde anladım. Belçika'ya geri döneceğini söyledi. Tartışmadım. Zaten Amerika'yı hiç sevmemişti. Şarabı içtik. Seviştik ve Gill öldüğünden beri ilk kez bunu istedim. Her şey böyle bitti. Bir süre sonra o gitti, Fiona da onunla gitti ve liseyi orada bitirdi. Sanırım onu hâlâ seviyordum. Sadece ona tahammül edemiyordum.

Sana tek bir hayat verilmiş. Bu çok adaletsiz, değil mi?

Sevgilerim

le, Sybil

Not: Eski işimle ilgili eski bir kin besleyen bir kişi, benimle hesaplaşmak için geri dönmüş gibi görünüyor. Bana notlar yazıyor, biraz ürkütücü, bilirsin. Önlemlerimi alacağım, endişelenme.

30 Mayıs 2014

Sayın Lübeck,

Doğum günümde gönderdiğiniz güller için teşekkür ederim. Doğum günümü nasıl öğrendiğinizi bilmiyorum, ben de sizin doğum gününüzü bilmiyorum. Bu durum utanç verici olmaya başladığı için artık sormamın zamanı geldi galiba.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

1 Haziran 2014

Sayın Bayan Van Antwerp,

Çarşamba günü akşam yemeği partisi için evinize gelen arkadaşınız Millie ile tanışmaktan çok memnun oldum. Doğum gününüzün 29 Mayıs olduğunu biliyorum, çünkü yıllar önce oğlunuz Bruce büyük bir demet ayçiçeği ve bir pasta getirmişti. Bu tarih benim için de anlamlı, bu yüzden otomatik olarak hatırlıyorum. Güllerimi paylaşabileceğim çok az kişi var, ama eğer almayı istemiyorsanız lütfen bana söyleyin, bir daha göndermeyeyim.

Yazışırken ve yolda karşılaştığımızda bana Theodore diye hitap edebilirsin. Doğum günümü paylaşmama gerek yok, çünkü bana gül göndermek zorunda hissetmeni istemem. Benim yeterince var.

Herhangi bir ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin.

Theodore Lübeck

1 Haziran 2014

Portekiz'den kartpostal

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

Syb: Bir haftalığına geliyorum. 1 Temmuz saat 15:00'te Baltimore'a iniyorum. Fransa'dan geliyorum. Stewart gelmiyor çünkü işleri var, insanlarla randevuları ve aşçılık kursları var, ama ben geliyorum çünkü senin sefil huysuzluğun beni korkutuyor. Evi biraz düzenleyeceğiz, kıyafet alışverişine çıkacağız, sana kur yapan adamı ve Kindred meselesini yüz yüze konuşacağız. Bruce'u görmek ve Trudy&Millie ile akşam yemeği planlamak da çok isterim. Lütfen deniz kenarında, iyi crabcakes yapan bir yer olsun, belki Eastport'taki Back Porch Café. XX—Felix

KİM:customerservice@kindredproject.org

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 5 Temmuz 2014 17:22

KONU: SORUNLAR (Dikkat: Basam)

Merhaba Basam, Telefonda çok yardımcı oldun. Genelde Hindistan'daki müşteri hizmetleri temsilcileriyle konuşmak ÇOK ZOR. Tüm sorularımı cevapladın ve şimdi birkaç ek sorum var.

1. DNA'mı test ettikten sonra ne olacak? Bana geri verilecek mi yoksa imha mı edilecek? Saklanmayacağını varsayıyorum, ancak emin olmak istiyorum.
2. Diğer kullanıcıların benimle bağlantı kurmasına izin verme kutucuğunu işaretlemezsem, benim seçimimi geçersiz kılıp yine de paylaşmayacağınız konusunda nasıl emin olabilirim?
3. Acil durumlarda ulaşabileceğiniz bir kişi var mı? Eğer bu süreçte vefat edersem ve DNA'm da dahil olmak üzere kişisel bilgilerim siber dünyada kalırsa, bu bilgileri kardeşime gönderebilir misiniz? Adı FELIX WHITNEY STONE, ancak biyolojik olarak akraba değiliz. Eğer yardımcı olursa, size onun telefon numarasını ve adresini verebilirim.
4. Eğer bunu yapmamaya karar verirsem, geri ödemeyi oğlum Bruce Van Antwerp'e gönderebilir misiniz? O, bana Noel hediyesi olarak bu karmaşık işkence sistemini satın alan aptal.

Cevabınızı bekliyorum.

Sybil Van Antwerp (Stone, evlatlık)

Not: İngilizceniz oldukça iyi, genellikle yabancılardan duyduğunuzdan bir adım önde, bu yüzden doğuda neredesiniz orada devam edin.

Kime: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 7 Temmuz 2014 11:57
KONU: RE: SORUNLAR (Dikkat: Basam)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Hindistan'da yaşamıyorum ve Hintli değilim. Üç yıldır eşim ve iki çocuğumla birlikte Kaliforniya'da yaşıyorum. Evim yıkıldığında Suriye'den ABD'ye taşındım. Mühendislik alanında yüksek lisansım var, ancak şu anda Kindred'da müşteri hizmetlerinde çalışıyorum, çünkü bu ülkede diplomam yeterli değil.

Laboratuvar, DNA'nızı imha edecektir.

Kindred Project'in imzalayacağınız sözleşmenin şartlarına uyacağınızı ve belirleyeceğiniz talimatları uygulayacağınızı umut etmeniz gerekecektir.

Kardeşinize programa katılma planlarınızı anlatmanızı ve ona hesap şifrenizi vermenizi öneririm, böylece vefat ettiğinizde profilinize erişirken sorun yaşamaz.

Maalesef, geri ödeme süresi geçmiştir. Bruce, satın alma tarihinden itibaren altmış (60) gün içinde geri ödeme talebinde bulunmalıydı. Satın alma tarihi 23 Aralık 2011'dir.

Başka sorularınız varsa lütfen çekinmeden bize ulaşın! [Kindredproject.org](https://www.kindredproject.org) ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

Mick Watts
478 Chester Place
Houston, TX 77055

21 Temmuz 2014

Sevgili Mick,

En son mektubunda (4 Haziran tarihli) koyduğun ultiatom cesurcaydı. Üstelik yetmiş altı yaşında, benden epey daha yaşlısın.

Mart ayında yazdığınız mektupta sıkıldığınızı belirtmiştiniz. Elbette sıkılıyorsunuz. Zihin boş durmak için yaratılmamıştır. Golf oynamak, içki içmek, sabah geç saatlere kadar pijamalarla dolaşmak, günleri geçirmek için yollar aramak, tatil haftalarımızı geçirmek için uygun olan şeylerdir, hayatımızın on yıllarını geçirmek için değil. Guy ve ben yıllar önce, 62 yaşında emekli olan saygın bir doktorun, iki yıl içinde Cleveland'da fuhuşla ilgili bir komponun içine girip yakalanarak tüm parasını kaybettiği bir vakayı duymuştuk.

Bununla birlikte, erken emeklilik benim için harika oldu.

Ağustos sonunda buraya geldiğinde seninle akşam yemeğine çıkacağım, çünkü görünüşe göre sen hayatının sonuna kadar, ya da benim hayatımın sonuna kadar sormaya devam etmeye hazırsın. Ancak, önerdiğin restoran Capitol House, modası geçmiş rehber kitapları okuyan turistlerin ve balo öncesi lise öğrencilerinin uğrak yeri olan, geçmişteki iyi biftekleriyle ün salmış, kendini beğenmiş bir mekan. 31 Ağustos saat 18:00'de Harry Browne's'da buluşalım. Karanlıkta araba kullanmadığım için 20:00'den sonra kalmayacağım.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

İngilizce Fakültesi
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD 20742

Kime: Melissa Genet, İngilizce Fakültesi Dekanı
KİMDEN: Sybil Van Antwerp, UMDCP'de ders dinleyici
olarak izin isteyen kadın

21 Temmuz 2014

Sevgili Melissa,
UMDCP İngilizce Fakültesi'ndeki denetim derslerim hakkındaki kararınızı yeniden gözden geçirmenizi rica etmek için size tekrar yazıyorum. Bu konuyu, öncüllerinizin coşkulu desteğiyle daha önce dokuz kez gündeme getirmiştım. Bu şekilde üniversitenizin yaşamına katılmaya başladığımdan beri, her takvim yılında İngilizce Koleji'ne cömert bağışlar yaptığımı ve derslere katılmamın hiçbir önemi olmamasına rağmen, şikayet etmeden dinleyici ücretini ödediğimi de eklemeliyim. (Çağrılmadıkça) derslere katılmıyorum. Profesörler benim çalışmalarımı notlandırmıyor. Ben bir hademe ya da fare de olabilirdim!

Kayıt bürosuna göre, oğlumun web sayfasında bulduğu bilgilere göre, UMDCP, üniversiteye kayıtlı olmayan vatandaşların, ilgili fakülte dekanının izniyle dersleri dinleyici olarak takip etmelerine izin vermektedir. Görünüşe göre bu bir politika meselesi değil, sizin keyfinize bağlı bir mesele. Bu soğuk yazışmaya rağmen, bir edebiyat dersini dinleyici olarak takip etmek için tekrar izin talep etmek istiyorum.

Sizin makul bir kadın olduğunuzu düşünüyorum.
Cevabınızı bekliyorum.

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Rd.
Arnold, MD
21012

1 Ağustos 2014

Sayın Bayan Van Antwerp,

1 Temmuz'da sana mektup yazamadığım için özür dilerim. Kız kardeşlerimle Alaska'da tatildegdik ve o günün hangi gün olduğunu fark etmedim. Temmuz ayını kaçırdığımı görünce, mektuplarımızın düzenini değıştirmek yerine bir sonraki ayın ilk gününü beklemek daha iyi olur diye düşündüm. Görme yeteneğın nasıl? Kardeşine veya çocuklarına kör olacağını söyledin mi? Kör olduğunda tek başına nasıl yaşayacaksın? Braille alfabesini öğrenecek misin? İhtiyacın olursa diye ben öğrenmeye başladım. Çok basit ve sanırım çoğunu öğrendim. Annem CD'deki kitapları dinliyor. Bunları kütüphaneden alabilirsin, ayrıca yol kenarındaki restoran Cracker Barrel'da bir takas programı var. Satın da alabilirsin, ama çok pahalılar.

Haziran ve Temmuz aylarında olanlar şunlardı:

1. Kız kardeşlerimle birlikte Alaska'ya bir gemi seyahati yaptık. Lauren'ın bir erkek arkadaşı var ve o da bizimle geldi. Adı Steve ve onu hiç sevmiyorum çünkü sürekli profesyonel futbol ve pazarlama işinden bahsediyor. Babam ilgileniyormuş gibi yapıyor ama ilgilenmediğini biliyorum çünkü babam spor izlemez. Tüm hayvanları görmek (vahşi doğada somon yiyen bir ayı gördüm) ve dışarıda olmak hoşuma gitti. Yazın havanın serin olması

ve manzara sadeydi, bu da bana huzur verdi. Teknede uyumayı sevmedim ve üç gece panikleyip hiç uyuyamadım.

2. Uydurma bir dünya hakkında bir hikaye yazdım. 46 sayfa, tek satır aralıklı, 12 punto Times New Roman yazı tipi ve 1 inç kenar boşluğu ile yazılmıştır.
3. Annem bir hafta boyunca akıl hastaları için olan bir hastanede kaldı ve ben o süre boyunca onu görmedim. Neden hastaneye gittiğini bilmiyorum. Babam çok yorgun olduğunu söyledi ama yorgun görünmüyor. Aslında yorgun görünen babam. Kimsenin yorgun olduğu için akıl hastanesine gitmediğini biliyorum, bu yüzden ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama Lauren beni arayıp babamın çok soru sormamdan rahatsız olduğunu söyledi, bu yüzden sormadım. Bu olay Haziran başında, Alaska'ya gitmeden önce oldu.
4. İki haftalık yaz kampına gittim. Kamp, yatılı bir kamptı ve konusu elektrik ve mühendislikti, ki ben bunları severim. Kampta gündüzleri güzeldi. Çok ilginç projeler yaptık, aptalca şeyler değil, elektrik ve gerçek aletlerle ilgili şeyler. Çalışan asansörü olan bir model otel yaptık. Geceleri ise oldukça kötüydü. Orada iyi uyuyamadım. Sanırım kendi evimde olmadığım sürece iyi uyuyamıyorum ve Dr. Oliver bunun bir parçası olduğunu söyledi, ama bununla ne demek istediğini tam olarak anlamadım. Benim gibi başka tuhaf çocuklar da vardı, ama benimle çok dalga geçtiler. Bir sabah ayakkabılarımı giydim ve ıslaktılar. İdrar kokusu aldım, ne olduğunu anladım. Banyodaki el kurutma makinesiyle kurutmaya çalıştım, ama çok uzun sürdü, sonra ben...

Kahvaltıyı kaçırdım ve sonra yemekhanede hızlıca biraz mısır gevreği yemeye çalıştım, ama bu yüzden derslerden birine geç kaldım ve partnerimi seçemedim, bu yüzden panikledim. O ana kadar hiç paniklememiştim, ama sonra panikledim, bu yüzden geri kalan zaman boyunca herkesin bana baktığını biliyordum ve eğer daha önce benim tuhaf olduğumu bilmiyorlarsa, artık biliyorlardı. Bu beni utandırdı. Bana aileme söylemem gerektiğini söyleyeceğini biliyorum, ama söylemeyeceğim. Bu arada, bu paragrafın tamamı bir taş.

Doğum günüm 10 Ağustos, bunu biliyorsun, ve 14 yaşına gireceğim. Parti yapmak yerine, babam o gün izin alacak ve bana bir iPhone alacak, beni Casus Müzesi'ne götürecek ve akşam yemeğinde cheeseburger yiyeceğiz. 25 Ağustos Pazartesi günü okula geri döneceğim, bu beni çok korkutuyor.

Saygılarımla,

Harry Landy

Kazuo Ishiguro
% Peter Straus / RCW Literary Agency 20
Powis Mews
Londra W11 1JN
BİRLEŞİK KRALLIK

6 Ağustos 2014

Sayın Bay Ishiguro,
Öncelikle, edebiyat ajansınız Bayan Rogers'ın beklenmedik vefatı nedeniyle başsağlığı dileklerimi sunmak isterim.

Bu yazışmanın ana konusu, güvenilir bir kaynak tarafından bana tavsiye edilen romanınız Never Let Me Go. Kitabı dün gece bitirdim. Kitabın, daha önce okuduğum ve yıllar önce yazdığım mektupta da belirttiğim gibi çok beğendiğim önceki romanınız The Remains of the Day'i biraz andırdığını düşündüm. O zaman mektubuma cevap vermiştiniz, çok teşekkür ederim, ancak okuyuculardan gelen mektuplarla boğulduğunuzdan emin olduğum için hatırlamayacağınızı düşünüyorum. Ama madem bu konuyu açtık, The Remains of the Day'i bu kitaptan daha çok sevdim. Uşağa çok yakın hissettim, ancak adı şu anda aklıma gelmiyor. Belki de onu tekrar okumamın zamanı gelmiştir. Elbette iki kitap da insan deneyimine özgü bazı temaları paylaşıyor: izolasyon, yalnızlık. Bu da hayatınızda açıkça çektiğiniz acıları merak etmeme neden oluyor. İki kitap da benzer bir İngiliz kırsalını konu alıyor ve bunu seviyorum. Her iki kitabı okurken İngiltere'yi ziyaret etme arzusu duydum (ki bunu asla yapmayacağım, ancak hiç gitmemiş olmama rağmen, İngiliz kırsalında yaşamak benim doğama çok uygun olurdu diye düşünüyorum).

Sadede gelmeliyim. Bu yeni kitap hakkında ne düşündüğümü size yazmak için mektup yazıyorum. Hikaye gerçekten garipti ve Hailsham'da neler olup bittiğini anlamam için kitabın en az yarısını okumam gerekti, çünkü bilim kurgu gibi yazılmamış! Ne kadar zekice. Ruth ve Kathy arasındaki dostluğun gelişimi çok hoşuma gitti. Hikayenin anlatılma şeklinin çok doğrudan olmasına da hayran kaldım ve bunun üzerinde biraz düşündüm. Anlatıcıların yerine geçip hikayeyi onların bakış açısıyla anlatmakta çok başarılısın. Tabii ki, bu romanın konusu grotesk ve korkutucu. Sence bir gün bilim klonlamaya izin verecek mi? Sen bir romancısın, bilimsel araştırmacı değilsin, bu yüzden bu soruyu sormak saçma olabilir, ama muhtemelen bu konuyu araştırmışsındır. Her halükarda, benim yaşımda bunu düşünmek çok zor ve umarım o gün gelmeden çok önce ölmüş olurum! (ki kesinlikle öleceğim, artık çok uzun sürmez.) Gerçekten de, hepsini çok zekice buldum, komik kısımlar da vardı ve birkaç kez ağladım. Sen çok iyi bir hikaye anlatıcısısın ve yazın çok zarif, bunu elbette biliyorsun, çünkü birçok edebiyat ödülü kazandın. (Fransız Sanat ve Edebiyat Nişanı ile ödüllendirildiğin için de seni içtenlikle tebrik ederim. Bravo.)

Genç ve hevesli bir yazara tavsiyeniz varsa, lütfen paylaşın. Lise çağında bir arkadaşım var, kısa öyküler yazıyor ve oldukça mutsuz. Onu neşelendirecek bir şey sunabilirsem çok sevinirim.

Bir sonraki yazınızı
sabırsızlıkla bekliyorum.
Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

2 Eylül

Sybil,

Cuma günkü akşam yemeği çok eğlenceliydi. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Eğlenmek istemediğini biliyorum, ama eğlendin, o yüzden tekrar yapalım. İki hafta daha bu bölgede olacağım. Tekrar görüşelim.

Mick

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

8 Eylül 2014

Sevgili Rosalie,

THEODORE LÜBECK'İN KEDİSİNİ A R A B A M L A EZİP GEÇTİM. Aman Tanrım. Bu akşam saat altı buçuk civarında bahçe kulübü toplantısından dönüyordum. Toplantıya gitmişim, tahmin edebileceğiniz gibi oldukça tartışmalı bir toplantıydı, sonra da birkaç şey almak için Safeway'e uğradım ve akşam güneşi ağaç dallarının arasından gözlerimi kamaştırırken yolda ilerliyordum ve yolun ortasında arabayı durdurdum çünkü bir geyik ve iki yavrusu vardı ve ilk başta bu beni çok şaşırttı. Lübeck'in kedisi (beyaz patileri olan arduvaz grisi renkli) ben dururken arabamın altına girmiş olmalı, aptal hayvan, ben onu görmedim, nasıl görebilirdim ki? Tanrım. Geyik ağaçların arasına kaçtığı anda, garaj yoluna girmek için gaza bastım ve bir çarpma sesi duyuldu (şaşkına dönmüştüm). Tekrar durdum, dikiz aynasına baktım ve ayırt edemediğim bir şeyin seğirdiğini gördüm; arabadan indim, yolun ortasında KEDİ vardı! Biliyorsunuz, hayvanlara karşı hiçbir şey hissetmem, ama Tanrım, o kedi korkunç bir şekilde inliyor ve kasılmalar geçiriyordu, ben de orada ağzım açık kalmış duruyordum. DEHŞETE kapılmışım. Bu kedi dışarı çıkıyor ve bahçeme ve verandama geliyor, bu yüzden onu hep kovuyorum. Eh, onu son kez kovdum. Bay Lübeck penceresinden yolun ortasında durduğumu görmüş olmalı ki dışarı çıktı ve bana baktı, sonra yürüyüş yolundan yaklaştı, kediyi gördü ve "Oh. Oh." demeye başladı. Özür diliyor ve kendimi açıklıyordum ve

O gelip kedinin yanına diz çöktü ve kanlı, kirli tüylerin üzerine büyük, düğümlü elini koydu. Bana bir havlu getirmemi söyledi. Tabii ki kendi iyi havlularımdan birini getirecektim, bu yüzden hemen onun evinin ön kapısından içeri girdim, Rosalie! Hayatımda hiç o adamın evine adım atmamıştım (evle ilgili daha fazla bilgi aşağıda verilecektir), ama hiç tereddüt etmeden içeri girdim, banyoya gidip havlu askısından bir havlu aldım ve ona getirdim. Bu havlular çok kaliteli değildi ve korkunç bir mor renge sahiptiler, ben de tüm bunları göz önünde bulundurdum, ama peroksit ve soğuk su kullanarak kumaşlardan kan lekelerini çıkarabileceğimi bildiğim için, ne olacaksa olsun dedim. Geri geldiğimde kedi tamamen ölmüştü ve Bay Lübeck dizlerinin üstüne çökmüştü. Eski dizleri, iyi bir haki pantolon giymiş, sokağın ortasında duruyordu ve kafasının üstünü görebiliyordum (size onun oldukça uzun boylu olduğunu söylemiş miydim? Lars gibi sporcu yapılı, iri bir adam. Hala güzel beyaz saçları var). Kediye havluya sardı ve kediye taşıyarak ayağa kalkmayı başardı, dizlerinin hala bu kadar iyi çalışması beni gerçekten etkiledi. Bana yardım ettiğim için teşekkür etti — bana teşekkür etti! Ben o yaratığı öldürdüm! — ve kediye içeri götürdü. Bir an yolun ortasında durdum. Arabam hala birkaç adım ötede, evime doğru çalışıyordu ve geyikler gitmişti. Ağaçlarda rüzgâr esiyordu. Muhteşem bir geceydi. Yolda kedinin iç organlarının lekeleri vardı.

Lübeck'in evi: tertemizdi, La-Z-Boy koltuğunun yanında buharlı bir kahve fincanı, birkaç kütüphane kitabı vardı. Casusluk yapmıyordum ama bazı şeyleri fark etmemek imkansızdı. Ev sade ve düzenliydi ama dikkatimi çeken bazı küçük detaylar vardı. Girişindeki masanın üzerinde, 1920'lerden kalma, koyu saçlı ve kaşlı güzel bir kadının eski siyah-beyaz fotoğrafı çerçeveli olarak duruyordu. Annesi olabilir mi? Duvarlarda birkaç güzel sanat eseri var ve mobilyalar oldukça yıpranmış. Yanında bir fotoğraf var.

kendisinin ve rahmetli eşinin koltuğu. Fotoğrafta Bruce'un şu anki yaşında gibi görünüyor. Ama sana söyleyeyim, evine girip birkaç eşyasını görünce çok üzıldüm Rosalie. Tanrım, bitkinim.

Syb

Not: Tanrım, durumumun ne olduğunu görebiliyorsun. Adam Johnson'ın The Orphan Master's Son kitabını okuyorum. Sen ne okuyorsun?

İkinci not: Mick Watts beni yine yemeğe çıkarmak istiyor — geçen hafta elden bir not gönderdi. Tabii Mick biraz pisliğin teki. Berbat yemekler yiyor, sigara içiyor, sert içkiler içiyor ve roman okumuyor... ama komik biri. Tanrım, çok komik, beni güldürüyor. Trudy ve Millie tekrar gitmem gerektiğini düşünüyorlar, ama onlar Daan'ı tanımıyorlardı. Ne dersin?

KİM:sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:jameswlandy@gmail.com
TARİH: 22 Ekim 2014 11:11 KONUSU:
HARRY KAÇTI

Sybil, seni aramaya çalıştım. Sesli mesaj kutun dolu. Harry kaçtı. Altın rengi av köpeğini ve bir sırt çantasını alıp bu sabah saat 10 civarında evden ayrıldı. O seninle mi? Cep telefonumu ara.

Kime:jameswlandy@gmail.com
Kimden:sybilvanantwerp@aol.com
Tarih: 22 Ekim 2014 22:59
KONU: O burada

James, bunu gönderiyorum. Harry, seni aramak için telefonu kaldırırsam tekrar kapıdan çıkıp gideceğini söyledi, ben de ona tuvalete gitmem gerektiğini söyleyip bilgisayara gizlice geldim. Buraya kadar yürüdü, saat 22:30'a kadar sürdü, neyse ki kalın giyinmiş ve iyi ayakkabılar giymişti. Çok yorgun görünüyor ama uyanık ve göz bebekleri büyümüş, fazla konuşmuyor. Ona bir kase chili ve teneke kutudaki kurabiyelerden verdim, duş almasını sağlayacağım, çok kirli. Hangi yolu izlediğini bilmiyorum ama o ve Thor burada, sabah gelip onları alabilirsin. Şimdilik uyumalarına izin verelim. Lütfen arama, yoksa seninle iletişime geçtiğimi anlar ve tekrar gider. Sanırım ciddi. Sybi

Kime:jameswlandy@gmail.com
Kimden:sybilvanantwerp@aol.com
Tarih: 24 Ekim 2014 9:14
KONU: Güvenlik kameraları

Merhaba James, Harry'nin büyük kaçışının ortasında, verandanda güvenlik kameraları olduğunu söylemiştin. Kasabaya gidip hırdavatçıya baktım ama bu tür bir şey satılmıyordu. Güvenlik kameralarının verandaya nasıl ve nereye kurulacağına dair talimatları gönderir misin?

Umarım durum biraz sakinleşmiştir.

Saygılarımla,
Sybil

15 Aralık 2014

Belçika'dan kartpostal

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

Belçika'dan selamlar, anne. Bugün seni düşündüm — bir kitapçada 84 Charing Cross Road (Helene Hanff) kitabının çevirisini buldum.

—Hiç okudun mu? Elime alıp birkaç mektubu okudum—ne kadar komik olduklarını unutmuşum, bana biraz seni hatırlatıyor. Neyse, oradan bu kartpostalı aldım ve şimdi oturmuş kahve içiyorum. Resim, Noel için süslenmiş burayı gerçekten yansıtıyor, evler buzlu zencefilli kurabiye gibi, ışıklar da şeker gibi. Gerçekten çok güzel. Biliyorsun, ben mektup yazan biri değilim, telefonu kaldırıp aramak veya mesaj atmak çok daha kolay, ama senin bunu sevdiğini biliyorum. Babam iyi, her zamanki gibi neşeli, ama zayıflamış ve daha sessiz, ya da yorgun. Tatilde seni özleyeceğiz — Charles'a kazak göndermen çok tatlıydı. Yalnızlık çekme — Trudy ve Millie ne yapıyorlar? Martin ilk haftasında görüşürüz. Charles büyükannesini özlüyor, Walt ve ben de mutlu Noeller diliyoruz.

Fi

Not: Harry Landy nasıl?

(devamı 25 Aralık 2014, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Mutlu Noeller. Bu yıl yalnızım. Bruce ve Fiona Belçika'da, bu iyi bir şey. Bilirsin, orada olmaları onlar için iyi.

Sana en son yazdığım da (Ekim ayında) Harry Landy ile olanları anlatmıştım ve gerçek şu ki, 22 Ekim'de yaşananlar hala zihnimin ön saflarında yer alıyor. Harry'yi eskisinden daha sık düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun burada yaşadığını hayal ediyorum. O gün ne kadar korkunç olsa da, Washington'dan Arnold'a yürüdüğü, James ve Marly'nin korkudan yarı ölü olduğu ve olabilecek ama neyse ki olmadan kurtulduğumuz onca şey olmasına rağmen, kapıma geldiği anın harika olduğunu itiraf etmeliyim. Ve burada olduğu süre boyunca, sadece bir gece, sanırım onun burada olmasını çok sevdim (durumun çok korkunç olduğunu bilsem de). Söylediklerim mantıklı geliyor mu?

Bu sabah yağmur başlamadan önce yürüyüşe çıktım. Uyandığımda yağmur yağacağını biliyordum çünkü yağmur kokusu çok yoğun, bu yüzden botlarımı giyip dışarı çıktım. Hava çok soğuk değildi. Gökyüzü koyu griydi ve hızla değişiyordu. Yolu takip ederek nehre doğru yürüdüm. Sana bu yolu hiç tarif ettim mi? Hiç yazdığımı hatırlamıyorum. Bu yolu tek başıma yürümek çok hoşuma gidiyor.

Benim garajımın önünden caddeyi geçince, iki elektrik direği kadar yüksek bir manolya ağacı var ve yanında, geçerken fark etmeyebileceğiniz küçük bir açıklık var, ama orada. İçeri giriyorsunuz ve birden ağaçların arasında buluyorsunuz kendinizi. Kışın

Bu oldukça kolaydır, oysa yazın ortasında bu daha çok dryadların yaptığı bir tünele girmek gibidir, ama neyse, içeri girersiniz ve birkaç adım sonra yol netleşir. Sokakta bu yolu kullanan başkaları da vardır ve bazen arka mahalledeki çocuklar oltaları ve olta kutuları ile bu yoldan geçerler. Bunu görmekten çok hoşlanıyorum. Her şeyin yolunda olduğu geçmişî hatırlatıyor bana, erkek çocukların başları eğik, sırtları dik, yere vurarak yürüdükleri hali. Ama içeri girince ağaçlar ince ve uzundur ve büyük bir fırtına sırasında, belki on beş yıl önce devrilmiş kocaman bir meşe ağacı vardır, yolun kenarında durur ve onu ya dolaşmak ya da üzerinden atlamak gerekir, ben şimdi dolaşıyorum. Ağaç, kalın, parlak yeşil yosun ve açık nane rengi likenle kaplıdır ve genellikle sincaplar veya kuşlar gibi küçük hayvanlar etrafta koştururlar. Bir zamanlar, dalın köşesinde yuvasını yapan bir kıızılgardan vardı. Birkaç yıl boyunca yuvasını orada tuttu, ama bir sabah yuva yok olmuştu, muhtemelen bir tilki almıştı. Her neyse, devrilmiş meşe ağacının yanından geçip, cömertçe ev sahipliği yaptığı ve her türlü canlıya ziyafet veren tüm canlıları görmek hoşuma gidiyor. O yaşlı ağaç bana iyi hissettiriyor. Ağacın biraz ilerisinde su seviyesine doğru dik bir yokuş var, ama bana tutunmamı sağlayan bazı kökler ve taşlar var ve genellikle bir baston alıyorum. Bastonumdan bahsetmeyi unuttum. Onu birkaç yıl önce yolun kenarında buldum. Kenarları boyunca yosun var ve çok güzel bir yeşil rengi var, sonra nehrin kenarına iniyorsunuz ve gri renkli akan su var. Onu izlemeyi seviyorum. Nehri ve aşağıya doğru yolculuğu, sonra genellikle bir süre boyunca yürürüm. Bazen kenarlardan çöp toplarım ve cebime koyarım. Bazen balıkçılar görürüm. Bu sabah hava soğuk ve yağmurlu kokuyordu ve tabii ki tuzlu koku da vardı.

Suyun kokusu, çürüyen ağaç gövdeleri ve sonbaharda düşen yapraklar... Bunların hepsini seviyorum, ama bir yandan da melankolik bir yanı var. Tam olarak açıklaması zor, ama hem muhteşem hem de melankolik. Bir gün bunu göremeyeceğim ve göremediğimde oraya tek başıma gidemeyeceğim, ki oraya gitmeyi sevdiğim tek yol bu. Bir arkadaşımınla gidersem bu keyfi kaçırrım, ama tabii ki gelmek isterseniz hoş geldiniz. Oraya, insan yapımı her şeyden uzaklaşmak için gitmeyi seviyorum ve kendimi vahşi doğanın ortasında hissediyorum, sonra da düşünebildiğimi fark ediyorum. Neyse, eve döndüğümde bir fincan çay içmeye ve mektup yazmaya hazırdım, daha sonra da vişneli turta yapıp Trudy ve Millie'ye akşam yemeği için götüreceğim. Millie'nin kocası öldü ve Trudy benden daha uzun süredir boşanmış durumda. Kart oynayıp Noel şarkıları dinleyeceğiz. Millie'nin eski bir plak çaları var.

Kime:customerservice@kindredproject.org

Kimden: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 28 Aralık 2014 19:54

KONU: HİÇBİR ŞEY OLMAYACAK (Dikkat: Basam)

Merhaba Basam,

Umarım hala burada çalışıyorsunuzdur, çünkü ne tür bir köpek olduğumu öğrenmek için tükürüğümü göndermeye karar verdim. Lütfen, makinelerinizde test ettikten ve ihtiyacınız olan her şeyi aldıktan sonra, çöp kutusuna attığınızdan emin olun. Benim gibi yaşlı bir kadının DNA'sını alıp, Tanrı korusun, beni klonlamaya çalışacaklarını düşünmekten nefret ediyorum. Merak ediyorum, kitap okur musunuz? Kitap okumayan birine asla güvenemem, ancak doktorum yakın gelecekte kör olacağımı söylüyor, o zaman kitap okumayan biri olacağım sanırım. Kazuo Ishiguro'nun *Never Let Me Go* kitabını okudunuz mu? Bu kitap beni çok etkiledi. Sonuçlarımı öğrenmek için ne kadar beklemem gerekir? Ayrıca, Suriye'deki evinizle ilgili olanlar çok talihsiz. Ve tabii ki, yazışmalarımız başladığında, yabancı olduğunuzu "Hintli" olarak nitelendirerek size verdiğim rahatsızlık için özür dilerim. Çok heyecanlıydım ve e-postalarda genellikle daha az nazik davrandığımı fark ediyorum. Şimdi bunu yazarken, bu dikkatsizliğimden dolayı oldukça utanıyorum. Umarım beni affedersiniz. Çocuklarınız kaç yaşında? Üç çocuğum vardı, ama şimdi ikisi kaldı, biri benden olabildiğince uzak bir hayat sürmeye kararlı görünüyor. Her neyse, bu saçma DNA testi macerasına atılmamın sebebi onlar olacak. Size evlatlık olduğumu söylemiş miydim? Kökeni bilinmeyen bir aile ve şimdi aile bunu öğrenmek istiyor. Torunlarım bile beni sıkıştırıyor. Mühendislik diplomanızı hangi kurumdan aldınız?

Saygılarımla, Sybil
Van Antwerp

Kime: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: customerservice@kindredproject.org

TARİH: 29 Aralık 2014 13:19

KONU: Re: HERE GOES NOTHING (Dikkat: Basam)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Kindred Project için çalışmaya devam ediyorum, ancak şunu açıklığa kavuşturamama izin verin: Ben, şirketin müşteri hizmetleri temsilcilerinden oluşan bir ekiple birlikte bir ofiste çalışıyorum ve DNA'nız özellikle benim ofisime gönderilmiyor. Burada DNA testi yapmıyoruz; bu iş ülke çapındaki laboratuvarlara yaptırılıyor, bu nedenle numunenizi şahsen almayacağım, işlemeyeceğim veya imha etmeyeceğim, ancak profesyonelce ve özenle ele alınacağını garanti edebilirim. Sonuçları öğrenmeniz altı ila sekiz hafta sürecektir.

Özürünüz not edildi ve önceki hatalarınız affedildi. Etnik kökenimi yanlış belirleyen ilk kişi siz değilsiniz ve maalesef son kişi de olmayacaksınız.

Ben bir okuyucuyum, ancak bahsettiğiniz kitabı okumadım. Kitabı listeme ekleyeceğim ve evimin yakınındaki kütüphanede olup olmadığını kontrol edeceğim. Çocuklarım on ve on üç yaşında, bir erkek ve bir kız. Görme yeteneğinizi kaybetmek üzere olmanız ve ayrıca diğer çocuğunuzu kaybetmiş olmanızdan dolayı çok üzgünüm. Neyse ki ben çocuk kaybetmedim, ancak birçok aile üyesini, evimi, ülkemi, dinimi kaybettim, bu yüzden acınızı biraz anlayabiliyorum, ancak kardeşim savaşta öldüğünde annem yıkılmıştı, bu yüzden belki de bir annenin oğlunu kaybetmesinin verdiği o özel acıyı anlayamam.

An nem Kafr El Sheikh adlı Mısır'daki bir üniversiteden mezun oldum.

Başka sorularınız olursa lütfen çekinmeden bize ulaşın! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

5 Ocak 2015

Sybil

Bazı eşyaları temizlerken, mektuplarımızın bulunduğu kutuları buldum. En eskilerini bulabilir miyim diye bakmak için geri döndüm ve bakın ne buldum! Bana yazdığın ilk mektubun koşullarını unutmuştum. Sanırım liseye başladığımda CT'ye taşındığımda daha düzenli mektuplaşmaya başladık. İlk mektubunu, ortaokuldan sonra yaz tatilinde bir aylığına gittiğin Camp Cedar Ridge'den yazmıştın. O zaman annen ilk kez kanser olmuştu. Bu mektubu bulduğuma inanamıyorum. O yaz sen yatılı kampa giderken ben kuzenlerime bakıcılık yapıyordum, seni çok kıskanıyordum! Bir sürü mektubu tekrar okudum ve karışık duygular içinde kaldım. Bir yandan, beni o zamana geri götürdü ve bu çok güzel bir duyguydu. Tam olarak nostalji değil, ama bir tür rahatlık gibi bir şeydi — belki de o zamanki halimize duyduğum bir tür sempati. Öte yandan, şimdi bir yetişkin olarak çocukluğumuzu görmek — bunda acı verici veya rahatsız edici bir şey var, özellikle de Margaret'in hastalığının nasıl sonuçlanacağını bildiğim için. Annen öldükten sonra Felix'in konuşmadığını unutmuştum. Bu birkaç yıl sürmemiş miydi? Bunu unutmuş olmama inanamıyorum. Birkaçını ekledim. Daha fazlasını da gönderebilirim. Umarım okumak çok zor olmaz.

John Steinbeck'in Charley ile Seyahatler kitabını okuyorum (çok etkileyici, entelektüel bir ülke çapında yolculuk). Sen ne okuyorsun?

Sevgiler,

Rosalie

Rosalie Boyd
679 Holtermann Street
Philadelphia, Pa.

1 Ağustos 1953

Sevgili Rosalie,

Yattığımız kulübe pis ve bunaltıcı olsa da kampta iyi vakit geçiriyorum. Alt ranzada yatıyorum ve üstümde yatan kız, Thelma Mariani, gece boyunca durmadan hareket ediyor, bu yüzden sallantı ve gıcırtıdan sürekli uyanıyorum. Bazı kızlar iyi ama genellikle tek başıma ya da Smith Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisi olan danışmanlardan biri olan Danielle ile vakit geçiriyorum. Dokumayı ve kano yapmayı seviyorum. Zorunlu grup etkinlikleri de var, mesela birkaç gece önce bayrak kapmaca oynadık ve kulübenizle birlikte yapmanız gereken gizemli bir hazine avı vardı. Bunlar benim pek yapmak istemediğim şeyler ama katılmak zorundasınız. Space Trilogy (C. S. Lewis) ve bir sürü Isaac Asimov kitabı getirdim ama onları yakında bitireceğim. Burada olmam aptalca. Evde olsaydım Felix'e yardım edebilirdim. Dün babamdan bir mektup aldım. Annemin ilk tedavisi yeni bitti ve babam, annemin saçlarının döküldüğünü ve kendini çok hasta hissettiği ve günde birkaç kez kustuğu için yataktan çıkamadığını söyledi. Sanırım eve döndüğümde şaşırmamam için bana bunu söyledi. Onu gördün mü? Saçsız halini hayal bile edemiyorum. Rüyamda gördüm, ama aslında rüyamda onun olması gerekiyordu (saçsız haliyle), ama rüyamda kel bir Doris Day vardı. Çok garipti. Felix için gerçekten endişeleniyorum. Onu özlüyorum. Seni de özlüyorum, ama 22 Ağustos'ta eve döneceğim.

Sevgiler,

Sybil

Rosalie Boyd
9 Dover Place
Hamden, Connecticut

24 Ekim 1955

Sevgili Rosalie,
Mektubun için teşekkürler. Yeni okulunu sevdiğine sevindim, kimya öğretmenin ise çok can sıkıcı. Onların, gençleri eziyet etmek için yeni yollar bulmaktan daha iyi işleri olacağını düşünürsün. Dans nasıldı? Lee'yi o zamandan beri gördün mü? Ondan hoşlanıyor musun?

Burada her şey yolunda. Sıkıcı. Mezuniyet balosuna gitmedim. Kimse beni davet etmedi ve tek başıma gitmek utanç verici olurdu. NANCY PRUITT bile biriyle çıkıyordu (Belvedere'den bir çocuk). Saçımı kısa kestirdim. Babamın ofisinde dosyalama işleri yapıyorum. Babamın yeni bir sekreteri var. Her şeyin ne kadar sıkıcı olduğunu görüyor musun? Sana babamın iş arkadaşlarından bahsediyorum.

Tamam, benim için en ilginç olan şey, C. S. Lewis'e bir mektup yazdım ve o da bana cevap yazdı! Ona yeni dünyalar yazıp yazmayacağını sormuştum ve o da bundan emin olamayacağını, ancak her zaman yeni şeyler düşündüğünü söyledi. Narnia Günlükleri serisinde daha fazla kitap olacağını söyledi ve neler olacağına dair birkaç ipucu verdi! Geçen yıl çıkan ve bir arkadaşının yazdığı Yüzüklerin Efendisi serisini okumamı önerdi, ben de ilk kitabı satın aldım ve dün gece okumaya başladım. Şu ana kadar çok güzel, Lewis'in hikayelerinden çok daha yoğun. Bana yazdığı mektup harikaydı. Çok nazik biri ve romanlarından sesini duyabiliyorsunuz sanki.

mektup yazma tarzında. Ona cevap mektubu yazıyorum.
Ne okuyorsun? Seni özledim. Bana yaz,

Sybil

Rosalie Boyd
9 Dover Place
Hamden, Conn.

1 Mart 1958

Sevgili Rosalie,
Annem dün öldü. Pazartesi günü eve gittim çünkü babam arayıp annemin durumunun aniden kötüleştiğini ve muhtemelen zamanının geldiğini söyledi, ben de otobüse bindim. Annem uyurken vefat etti. Ne zaman okula döneceğimden emin değilim. Bu dönemi kaçırabilirim. Felix'i bırakabileceğimi sanmıyorum. Annem öldüğünden beri tek kelime bile etmiyor ve yanımdan ayrılmıyor. Ben okula gittiğimde benim yatağında yatmaya başlamıştı ve onu oradan çıkaramıyorum.

Cenaze töreni Pazar günü kilisede yapılacak. Umarım gelebilirsin. Seni çok özledim.

Sevgiler,

Sybil

Bayan Sybil
vanAntwerp 17 Farney
Rd.
Arnold, MD 21012

31 Ocak 2015

Sayın Bayan vanAntwerp,
Benim adım Caroline Dobsen ve Broadneck Lisesi'nde okuyan bir öğrencim. Bu yıl AP Hükümet dersini alıyorum ve federal veya eyalet düzeyinde yargı sisteminde çalışmış biriyle röportaj yapıp, dönem sonunda teslim etmek üzere 7-8 sayfalık bir ödev yazmamız gerekiyor. Büyükbabam, bana yakın bir yerde yaşadığınızı düşündüğü için sizden bahsetti. Ben Arundel on the Bay'de yaşıyorum. Büyükbabam avukattı ve 1970'lerde ve 80'lerde baktığı bazı davalardan sizi tanıdığını söyledi. Sizi çevrimiçi beyaz sayfalar'da aradım. Numaranızın listede olmadığı ama adresinizin olduğu yazıyordu. Sizinle çok uzaklarda yaşamıyorum, bu yüzden sizinle röportaj yapıp hakkınızda bir ödev yazmama izin verir misiniz diye sormak istedim. Aslında hukuk fakültesine gitmek istediğimi düşündüm.

Eğer kabul ederseniz, telefon numaram 515-5988 ve e-posta adresimcarocarodobby@gmail.com .

Okuldan 3:15'te çıkıyorum ama saat beşe kadar basketbol antrenmanım var. Ondan sonra veya hafta sonu görüşebiliriz. Muhtemelen çok uzun sürmez. Teşekkürler.

Saygılarımla,

Caroline Dobsen

16 Şubat 2015

VAN ANTWE, SYBIL
17 FARNEY RD
ARNOLD MD 21012-1358
ABD

Sayın SYBIL VAN ANTWE:

Kindredproject.org üyeliğiniz kapsamında LabCorp tarafından işlenen DNA testinizin sonuçlarını ekte bulabilirsiniz. Bu bulgular, tüm DNA veritabanımızla karşılaştırılarak elde edilen, uluslara göre genetik yapınız hakkında size bir fikir verecektir. Ancak, sonuçlarınız bağımsızdır ve başka hiçbir kişinin sonuçlarıyla bağlantılı değildir.

Herhangi bir sorunuz varsa, lütfen KINDRED PROJECT Müşteri Hizmetleri Ekibine ((customerservice@kindredproject.org) iletmekten çekinmeyin.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

18 Şubat 2015

Sevgili Felix,

Sen ve Stewart nasılsınız? Omuz ameliyatından sonra iyileşmesi nasıl gidiyor? Omuz ameliyatlarının iyileşmesi çok zor olduğunu duydum. Gerçekten çok kötü. O teniste çok iyidir.

Tek bir nedenden dolayı yazıyorum: laboratuvarımdan DNA test sonuçlarımı aldım. Görünüşe göre ben yarı İngilizim (buna İskoçya ve Galler de dahil, değil mi? Kuzey İrlanda da dahil mi?), dörtte biri Kızılderili, bu beni şaşırttı ama koyu renkli gözlerimi ve saçımı açıklıyor, ve dörtte biri de Rusya ve İberya gibi çeşitli yerlerden. Ama bu pek olası görünmüyor, değil mi? Herhangi bir şeyi yazıp göndermeleri mümkün değil mi? Ve her neyse, bu doğru olsa bile, bunun nesi ilginç ki? Dünya bu kadar küçük ve herkes buraya oraya gidip gelirken, hepimiz her şeyin karışımı değil miyiz? Ama bu ne buraya ne de oraya ait, Felix. Web sitesinde profilime giriş yaptım ve ikinci sınıf öğrencisinin bile çözebileceği kadar basit, renkli küçük bir dünya haritası ve buna karşılık gelen bir pasta grafik var. İnsan düşünmeye sevk ediyor ama o kadar da ilginç değil. Çocukları arayıp haber verdim, onlar da bunu duyunca sevindiler. Fiona, bunu yaptığım için mutlu olup olmadığını sordu, ben de bunun benim için pek bir fark yaratmadığını söyledim. İşte bu kadar. Biraz İngiliz, biraz

Biraz Kızılderili, biraz Rus. Klasik Amerikan melez köpeği!

Web sayfasında dolaşırken, tükürüğümü gönderdikten ve DNA'mı aldıklarından sonra, başka özelliklerin de olduğunu fark ettim. Arkadaşım Basam'a (Suriye'li mülteci mühendis ve müşteri hizmetleri temsilcisi) diğerleriyle bağlantı kurmak için işaretleyebileceğiniz kutucuk hakkında biraz daha bilgi istedim. Tabii ki bunu yapmayacağım, bu dünyadaki en aptalca şey gibi görünüyor, değil mi? Ve dediğim gibi, bunun bir dolandırıcılık olmadığını ve bu kişinin sizinle akraba olduğunu söylediklerini, ama aslında olmadığını nereden bileceğim? Tüm sistem, aileye çaresizce ihtiyaç duyan saf aptalların gerçekçi olmayan umutları üzerine kurulmuş olabilir, hatta büyük olasılıkla öyledir. Teşekkürler, hayır. Böyle bir iddianın doğru olup olmadığını nasıl bilebiliriz ki, zaten bunun bir önemi yok. Biraz ilginç olduğunu kabul edebilirim, ama daha fazla devam etmeyeceğim.

Konuyu değiştirerek, birkaç hafta önce bir lise öğrencisiyle röportaj için buluştuğumu size söylememiştim. Stajım nedeniyle benim hakkımda bir makale yazıyor. Beş beden büyük eşofman altı giyip, ıslak saçlarını dağınık bir şekilde başına toplamış halde eve geldiğinde, "Vay be, bu kız bir kök mahzeni kadar parlak görünüyor" diye düşündüm, ama aslında bana iyi sorular sordu. Çocuk hükümet ve siyaset hakkında bir şeyler biliyordu. Her şeyi tekrar düşünmekten gerçekten keyif aldım. Bob Woodward gibi konuşmayı kaydetti. İşini ciddiye aldı ve bunu takdir ettim. Bir şekilde mektup yazma konusuna geldik. Sanırım ona, memur olmanın keskin yazma becerileri gerektirdiğini söyledim ve sonra o da benim iyi yazmayı nasıl öğrendiğimi bilmek istedi, ben de ona her şey gibi bunun da sadece pratik olduğunu söyledim. Kiminle mektuplaştığımı bilmek istedi ve ben de ona "herkesle" dedim. Tabii ki en çok değer verdiğim mektuplar çok az ya da hiç

ona ilgi duymadı, ama ona daha dikkat çekici birkaç mektubu gösterdim — Jackie Kennedy'den gelen mektubu, Walt Disney'den gelen mektubu. İnsanların cevap yazmasına çok şaşırdı ve tabii ki ona söyledim: insanlar sadece insandır. Ünlü olsun ya da olmasın. Aptalca, ama sonra geri dönmek eğlenceliydi. O gittikten sonra, öğleden sonrasını sakladığım mektupları karıştırarak geçirdim. Yüzlerce mektup var, muhtemelen binlerce, ve düşününce, her birinin bir yerde bir karşılığı var, çöp yığnında olsa bile.

Haziran ayı programını hazır olur olmaz bana gönderir misin? Bütün ay boyunca benim evimde oturmanı beklemiyorum, ama bir plan yapabilmek iyi olur. İkinci hafta sonu şehir merkezinde evler geçit töreni olacak, ticaret odasının web sitesine bakıp başka yapılacak bir şey var mı diye bakabilirim. Yaz aylarında cuma ve cumartesi geceleri birçok açık hava festivali oluyor ve tabii ki kuşlar senin gelişini bekliyorlar. Hatırlat bana, ilk gün Washington'a mı yoksa Baltimore'a mı iniyorsun? Mick Watts ile yine çıkacağım. Tek kelime etme. Tek bir kelime bile.

Sevgiler,

Syb

KİM:customerservice@kindredproject.org

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 6 Mart 2015 23:32

KONU: MERHABA (Dikkat:
Basam)

Merhaba Basam, Karının İngilizce kursu nasıl gidiyor? Restorandaki işinden ayrıldı mı? Patronunun ona yaptığı şey taciz ve eminim başka bir restoranda iş bulabilir. Çocuklar nasıl? Zoha gözlük aldı mı? Eminim sorun sadece budur.

Oğlum Bruce'un, Kuzey Virginia'da, ABD genelinde şubeleri bulunan bir şirkette şehir planlama alanında çalışan bir arkadaşı var. O, özgeçmişinize bakmaya hazır olduğunu söyledi. Onun işi, sizin eğitim aldığınız iş, yani ulaşım altyapısı ile ilgili. Bu adamın adı Dale Woodson, açıkçası oldukça sıkıcı biridir ve zavallı adam, gizlemeye çalıştığı ama başaramadığı bir kekemeliği vardır, ancak o, Bruce'un (yani avukat olan ve açıkçası biraz sıkıcı ama aynı zamanda güvenilir ve nazik olan ve bana bakan oğlum Bruce'un) ilkokuldan beri arkadaşıdır ve ben de onu uzun zamandır tanıyorum. Pratik biridir ve kendine iyi bir hayat kurmuştur. Ona senin durumunu anlattım, ama NASIL ARKADAŞ OLDUĞUMUZU ANLATMADIM, BU YÜZDEN LÜTFEN BENİ BİLİMSEL ARAŞTIRMA KONUSU GİBİ GÖRÜP DNA TESTİNDEN BAHSETMEYİN.

En iyisi bana özgeçmişinizi gönderin, daha önce konuştuğumuz gibi inceleyip düzelteyim, sonra özgeçmişinizi size geri göndereyim, siz de Bruce'u referans göstererek Dale ile doğrudan iletişime geçin.

DNA ile ilgili olarak: Kutuyu işaretlediğinizde tam olarak ne oluyor? Sanırım bir kez işaretlediğimde, işlem tamamlanmış oluyor. Geri alabileceğim bir şey değil.

Saygılarımla, Sybil Van
Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD
21012 ABD

30 Mayıs 2015

Sevgili Sybil,

Dün senin doğum günündü. Seni hayal ettiğimde, hala birlikte yaşadığımız evde olduğunu düşünüyorum, ama biliyorum ki neredeyse otuz yıldır orada yaşamıyorsun. Başka bir yer hayal edemediğim için sık sık orayı düşünüyorum ve orada geçirdiğimiz hayat sanki çok kısa bir süre önceymiş gibi geliyor. Bazen, bir test gibi, zihnimde o evde dolaşıyorum ve hala her kapıyı açıp içindekileri görebiliyor muyum diye bakıyorum. Evin her yerini, şöminenin üzerinde duran fotoğraflar gibi en küçük ayrıntısına kadar hatırlayabildiğimden emin oluyorum. Dolapların nasıl düzenlendiğini, buzdolabının yanında mısır gevreğinin durduğunu, ocak üzerinde kupaların ve kaselerin durduğunu. Mutfağın arka kapısından bahçeye çıkan taşları adım adım sayıyorum.

Çocuklar, Rosalie'den kanser olduğumu öğrendiğini söylediler. Sana bunu onun söylemiş olmasına sevindim. Rosalie sana her zaman bir arkadaştan çok bir kardeş gibi davranırdı ve bunun için ona minnettarım. Rosalie ve Lars'ı ailemiz ve arkadaşlarımız olarak tanımış olduğumuz için çok şanslıydık. Bence bu çok nadir bir şey. Bildiğin gibi, çocuklar son birkaç aydır Belçika'ya gidip geliyorlar. Gerçek şu ki, çok fazla ömrüm kalmadı. Her türlü tedaviyi denediler ve işe yaramadığını söylemiyorlar, ama kanseri hissedebiliyorum. Bruce, geri dönüp Mayo Clinic'e gitmemi istiyor. Amerika'ya dönmek istemiyorum. Mümkün olduğunca uzun süre burada, evimde kalmak istiyorum.

Buna "savaşmak" diyorlar. Kansere karşı savaşmak. Tedavi sürecinde savaşmak. Mücadele etmek. Ama biliyorsun ki ben savaşan bir adam değilim. Teslim olmaya çok daha meyilliyim. Gitmeye hazırım, ama bunu kendime saklıyorum. Bazen senin burada olduğunu hayal ediyorum. Bence sen gitmeme izin verirdin. Lina direniyor. Beni mezarlığa götürüyor, anne ve babamın mezar taşlarını görmem için, bu bana büyük bir rahatlık veriyor. Gençken burayı ziyaret ettiğimi ve göğsüm ıslak kumla dolmuş gibi hissettiğim o keder duygusunu hatırlıyorum. Ama şimdi orada sadece huzur hissediyorum, çünkü annemi, babamı ve Gilbert'ı tekrar göreceğimi biliyorum. Lina pek iyi değil. Sanki başka bir hastalığa yakalanmış gibi, zayıflamış, üzgün, ben ise kansere yakalandım. Felix beni ziyaret etti. Biliyor muydun? Trenle geldi. Onu tekrar görmek çok güzeldi. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Beni güldürdü ve bu en büyük hediyeydi. Kardeşimi bir daha göremeyeceğim için çok üzgünüm. En son Londra'da görüşmüştük. Yıllar önceydi. Hatırlayamıyorum.

Sen olağanüstü bir kadınsın. Dağ gibi sağlam. Zeki. İlk önce zekanı sevdim, gözlerindeki o akıllı parlaklığı, tanıştığımızda bakışını... Sanki her şeye hazırmışsın gibi, ne olursa olsun hazırdın. Seninle birlikte kendimi güçlü hissettim. Ne demek istediğini açıkça söylüyorsun. Zor işlere çok uygunsun, benden çok daha uygunsun. Kariyerin şaşırtıcıydı. Beni gururlandırıyor. Hâlâ kalbimde büyük bir yer kaplıyorsun. Birlikte olduğumuz yıllarda bana taşlarını emanet ettiğin için onur duydum ve onları hala saklıyorum. Bunu bilmeni istiyorum, her ne kadar yazma amacım bu olmasa da. Taşlarını her zamanki gibi güvende tuttuğumu bilmeni istiyorum. Ama asıl söylemek istediğim şey şu, bir şeye varmaya çalışıyorum, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

Gilbert ölüyor. Her şey bu hale geldi. Sen, Bruce ve Fiona, kardeşim, arkadaşlarımız, işim, evimiz, bizim...

Hayat, tüm bunlar kenarda oturuyordu, ama ben ringde Gill'in ölümüyle kanlı, yarı ölü bir şekilde güreşiyordum. Diğer ikisine ebeveynlik yapmak, kendi kederleriyle başa çıkmalarına yardım etmeye çalışmak, oyunculuk yapmaya benziyordu. Söylenmesi gerekenleri söyleyebilirdim, ama Gill'in ölümüyle ringde sadece kendimi düşünüyordum. Bruce ve Fiona'ya o dönem hakkında sorular sordum. İkisi de terapi gördüğünü öğrenince şaşırdım. Sanırım ikimiz de o ilk kritik aylarda, umutsuzluğun bataklık sularına tamamen batmış haldeyken onlara rehberlik edemedik. Sen ve ben aynı şeye ihtiyacımız vardı, saklanıp dünyadan kaybolabileceğimiz, yıkımımızın sunaklarında yas tutabileceğimiz bir tapınak, ama çocuklarımız vardı, bu yüzden yapamadık. Birbirimize tutunabilir miydik? Merak ettim. Elimizden gelenin en iyisini yaptık ama yetmedi. Dördümüz de yaralandık, ama bir insanın bunu atlatmasının başka bir yolu var mı? Ah, Gilbert. Her zaman inandığım gibi, umarım bir cennet vardır. Umarım onu orada görür ve tanırım. Bir yandan ölümü dört gözle beklediğimi düşünüyorum.

Sonunda yavaş da olsa yoluma devam ediyorum. Ayrılmamın sebebi buydu. Gilbert'ın ölümünün yasını tutarken aynı zamanda iyi bir baba ve iyi bir koca olamıyordum. Ayrıldığımızda bunun ikimizin de istediği şey olduğunu biliyorum. Her şey çok kötüye gitmişti, ama bu benim hatamdı. Hala pişmanım. Pişman olduğum şeylerden biri bu. Lina'ya aşık olduğum için minnettarım, bu ancak Lina'nın seni terk ettiğimde geride bıraktığım her şeyden çok uzak olması sayesinde mümkün oldu. Ama sana söylemek istediğim şey şu: O karanlık günlerde sana söylediğim sözleri geri alamam. Keşke yaşın getirdiği bilgelige daha erken sahip olabilseydik! Gill'e olanlar herhangi bir çocuğun başına gelebilirdi. Seni suçladım, ama suçlu sen değildin. Korkunç kazalar her zaman birçok insanın başına geliyor.

Dünyayı dolduran keder anlaşılmaz bir şey. Bizim küçük payımız güneş kadar büyük gelmişti, değil mi? Ve bu his devam ediyor. Onun öldüğü günü, senin yere çöküp ağladığını, seni orada bırakıp sana dokunamadığımı, suçlayacak bir şey yokken seni suçladığımı asla unutmayacağım. Sybil, beni affet!

Şimdi ölürken, her şey eskisinden çok daha basit görünüyor. Yaşamak, demek istiyorum. Paralel evren yok. "Keşke şöyle olsaydı" diye bir şey yok. Bir bakıma bu bana büyük bir huzur getirdi. Bir bakıma da acı verici. Hayatın bu kadar kısa olması ne kadar acımasız. Artık her şeyi net olarak gördüğüm için, daha fazla zaman istiyorum. Ama bu mümkün değil. Tam olarak açıklayamıyorum, ama ölümü hissediyorum. Kanserle ilgili o olağanüstü kitabı okudun mu? Tüm Hastalıkların İmparatoru. İmparator, gerçekten. Mukherjee. Olağanüstü. Sık sık aklıma geliyor. Bu mektubu bitirmek için üçüncü paragraftan sonra bir öğleden sonra boyunca uyukladım.

Ben gitmeye hazırım, ama Fiona'nın iyi olduğunu sanmıyorum. Lütfen onun iyi olduğundan emin ol. Sevgili Sybil, seni gerçekten seviyorum. Çocuklar seni kaybetmedikleri için şanslılar. Onlara harika bir anne oldun. İlk yapacağım şey, senin için Gilbert'ı öpmek olacak.

Senden haber almak isterim. Bu bir talep değil, sadece bir umut, ama her halükarda, tekrar görüşene kadar, ki görüşeceğimize inanıyorum, görüşmeliyiz, sevgilerimle,

Daan

(devamı 6 Haziran 2015, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

AMERICAN PHARAOH ÜÇLÜ TAÇ'I KAZANDI!

Secretariat'ın torunu (büyük-büyük-büyük-torunu). Bu harika değil mi? Oh, bu kesinlikle muhteşem. Çok sevindim ve tabii ki seni düşünüyorum. Tabii ki.

KİM:sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN:dna@kindredproject.org

TARİH: 17 Haziran 2015 23:52

KONU: AKRABANIZLA TANIŞIN. Tebrikler! DNA eşleşmeniz var.

Sevgili Kindred üyesi,

DNA eşleşmeniz var. Bu bilginin ayrıntılarına erişmek için lütfen [buraya](#) tıklayarak Kindred profilinize giriş yapın.

Saygılarımızla,

Kindred Project ekibi

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Rd.
Arnold, MD 21012

28 Haziran 2015

Sayın Bayan Van Antwerp,
Devlet Mahkemesi Yargıcı Donnelly'nin baş katibi olarak kariyeriniz hakkında benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Kariyeriniz oldukça etkileyici. Bu dönemin son notumu aldım ve ödev notum toplam notun %50'sini oluşturuyordu. A aldım! Öğretmenim okulun hemen yakınında oturduğunuzu bilmiyordu ve gelecek yıl sınıfına gelip konuşma yapmanızı istiyor. (Üzgünüm, ona topluluk önünde konuşmaktan nefret ettiğinizi söyledim.) Sizinle röportaj yapmaktan ne kadar keyif aldığımı ve ödevimi yazmaktan bile zevk aldığımı bilmenizi istedim. (Sonunda on bir sayfa oldu! Senin için kopyaladım... Umarım beğenirsin ve umarım hiçbir şeyi yanlış yazmamışımdır.) Babamın annesi ben dört yaşındayken öldü ve annemin annesi yaklaşık iki yıl önce Alzheimer hastalığından öldü, ama sen bana onu biraz hatırlattın. Aslında senin meyve suyu bardakların onun bardaklarıyla aynı. Annem 70'ler/80'lerde çok havalı olduklarını söyledi. Şimdi bu tür şeyler vintage ve tekrar havalı hale geldi.

Tüm mektuplarınızı görmek çok hoşuma gitti. Hayatınız boyunca kaç mektup yazdınız sizce? Ne zaman başladınız? Kime yazacağınıza nasıl karar veriyorsunuz? Sanırım hiç gerçek bir mektup almadım. İyi bir mektup yazmayı bile bilmiyorum. Nasıl başlıyorsunuz ve ne yazıyorsunuz? Zamanın varsa bana bir mektup yazabilir misin diye sormak istedim. Çok meşgulsen sorun değil, ama bana yazarsan ben de sana cevap yazacağıma söz veriyorum.

Saygılarımla,

Caroline Dobsen

KİM:customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 30 Haziran 2015 07:04
KONU: MERHABA (Dikkat:
Basam)

Basam,

Orada mısın? BUNU GÖRDÜM. Nasıl olur da DNA eşleşmesi olur? Kutuyu
işaretlemedim ki!!!!!!!!!!!!!!

Kime sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:customerservice@kindredproject.org
TARİH: 30 Haziran 2015 02:34
KONU: Re: MERHABA (Dikkat: Basam)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Umarım iyisinizdir. Az önce profilinize giriş yaptım ve kutucuğun
işaretlendiği görünüyor. Böyle bir şey yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Hesap
erişimini kardeşiniz gibi başka birine verdiniz mi? Bu değişikliğin tarihi 15
Haziran.

Başka sorularınız olursa lütfen çekinmeden bize ulaşın! Kindredproject.org
ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

KİM:customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 30 Haziran 2015 18:01 KONU:
RE: Re: MERHABA (Dikkat: Basam)

HAYIR

Kime:customerservice@kindredproject.org
Kimden: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 1 Temmuz 2015 06:43
KONU: RE: RE: Re: MERHABA (Dikkat: Basam)

Kahretsin. Sanırım ne olduğunu biliyorum. Kardeşim Fransa'dan ziyarete gelmişti ve ben her şeyi biriktirip bilgisayara dokunmamıştım. 15 Haziran'da ayrıldı ve ben de henüz bakmadığım posta yığnında eski kocamdan bir mektup buldum. Yıllardır konuşmuyorduk ama o ölüm döşegindeydi. Mektup çok rahatsız ediciydi. Bir şişe rom açtım (bu nadiren yaptığım bir şeydir). Bilgisayarı açtım ve biraz uğraştım. Kutuyu tıklamış olmalıyım. Ne yapılabilir? Bu DNA EŞİMLERİ ile ilgilenmiyorum. SİLER MİSİNİZ? LÜTFEN YARDIM EDİN. SYBIL

KİM: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 1 Temmuz 2015 11:03
KONU: RE: RE: RE: Re: MERHABA (Dikkat: Basam)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Maçı silemeyeceğimiz için üzgünüm, çünkü bunu tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama DNA eşleşmesi olan bir kişi varsa, bu eşleşme sistemimizin dışında var. Umarım bu doğru bir şekilde anlaşılmıştır. DNA'nızı paylaştığınız kişi, aslında dünyada hayatta olan bir kişidir. Ayrıca, eşleşmenin bildirimi size gönderildiğinde, bu üye de benzer bir bildirim almış olmalıdır. Bu kişi ile sizin aranızdaki iletişimi engelleme olasılığını yöneticime sorabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz?

Başka sorularınız varsa lütfen çekinmeden bize ulaşın! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Basam

KİM: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 5 Temmuz 2015 14:41

KONU: RE: RE: RE: RE: Re: MERHABA (Dikkat: Basam)

İletişimin engellenmesi geri alınabilir mi?

Caroline Dobsen
7864 Windmere Rd.
Annapolis, MD 21403

15 Temmuz 2015

Sevgili Caroline,

Makalenizin iyi bir puan aldığını duyduğuma sevindim. Biraz abartılı olsa da iyi yazılmıştı. Birkaç tarihi karıştırmışsınız, ama bu benim dışımda kimseyi ilgilendirmez. Lisans eğitimimi Pennsylvania'daki Bryn Mawr Üniversitesi'nde aldım, ama bunun dışında makalenizi iyi buldum. Kısa ve öz, dil kullanımı etkili, imla hatası yok, ilgi çekici bir yapı. Şunu söylemeliyim ki, beni kahraman gibi göstermişsin. Çok naziksin, ama ben kahraman değildim Caroline. Hatalar yaptım, yabancıların hayatlarında kalıcı etkiler bırakan kararlar aldım. Makalende bunlardan bahsetmemiş olman önemli değil, hiç önemli değil, ama senin bunu bilmen benim için önemli.

Umarım yazın keyifli geçiyordur. Yaz işi olarak cankurtaranlık yapmaktan bahsetmiştin sanırım. Çocukların hayatlarından sorumlu olmak için oldukça iyi bir yüzücü olmalısın. Hangi topluluk havuzunda görev yapıyorsun? Seyahate çıkacak mısın? Kardeşin var mı, hatırlayamıyorum.

Büyükannenizi Alzheimer hastalığı nedeniyle kaybettiğiniz için üzgünüm. Kayınbiraderim de aynı sorunu yaşıyor ve durum çok kötü. Tanık olmak çok zor, muhtemelen hasta olmak daha da zor ama kimse bunu bilmiyor ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Çocukların böyle bir şeye tanık olmak zorunda kalması çok üzücü.

Çizgili ve daire desenli meyve suyu bardakları bir dönem çok popülerdi. Onları çok uzun zamandır kullanıyorum, renklerinin solmaması şaşırtıcı, ama tabii ki bulaşık makinesine koymuyorum. Yalnızca yumuşak bir bezle elde yıkayın.

Mektup yazma konusundaki sorularınıza gelelim. Öncelikle, notunuz beni çok mutlu etti çünkü size bir sır vereyim: mektuplarım, hukukla ilgili yaptığım her şeyden çok daha anlamlı benim için. Mektuplar hayatımın temel direği, ben sadece otuz yıl kadar avukatlık yaptım. Avukatlık benim işimdi; mektuplar ise benim kim olduğumu ifade ediyor. Kaç tane yazdığımı hiç bilmiyorum. Kesinlikle saymadım ve aldıklarımı da geriye dönüp saymadım. Bin taneden fazla olduğunu tahmin ediyorum. Çocukluğumdan beri mektup yazarım. Nadiren gördüğüm yazarlara, öğretmenlere, kuzenlere mektup yazardım. Yerel itfaiye şefi Harry Truman gibi kişilere mektup yazardım. Bir mektup arkadaşım vardı, benimle aynı sokakta yaşayan bir arkadaştı, sonra liseye giderken taşındı, ama 60 yıldır her ay ya da altı haftada bir mektup yazışıyoruz. İkimiz de kardeşlerle evlendik (benimki boşandı). Oh! Onunki Alzheimer olan. Sanırım her şey orada başladı, ama şimdiye kadar hiç böyle düşünmemiştim. Rosalie Boyd. (Şimdi o da Van Antwerp oldu.) O, kızımın vaftiz annesi. Ne kadar karmaşık bir durum, değil mi?

Bana ilham veren herkese mektup yazarım. Arkadaşlara, milletvekillere, editörlere, öğretmenlere, diplomatlara, yazarlara. Yazarlar en sevdiğimdir. Tabii ki artık bu daha zor, çünkü internet sayesinde insanlar e-posta gönderiyorlar (bu, malzeme, kalem, masa başında oturmak, pul vb. gerektiren yazışmalardan daha hızlı, daha basit ve daha az zahmetli) ve adres bulmak daha zor olabiliyor, ama genellikle gerçekten çabalarsanız, bulabilirsiniz. Ve denemek gerekir. E-posta, yazılı mektubun yerini hiçbir şekilde tutamaz.

Bir gün teknolojideki tüm gelişmelerin postacılığı ortadan kaldıracığı endişesi beni rahatsız ediyor, ama umarım o zamana kadar çoktan ölmüş ve gitmiş olurum.

"Nasıl" soruna gelince: Masama otururum, önümde bir yığın mektup kağıdı ve sevdiğim kalemlerim vardır. Masam nehre bakan küçük bir pencereye bakmaktadır ve pencerenin altında yaz aylarında sinek kuşlarını çeken hanımeli çalıları vardır, bahçem de pencerenin ötesindedir. Ev sessizdir, ya da eğer kendimi tutkulu hissediyorsam, CD çalarından Çaykovski veya Stravinski çalar. Bir bardak su veya bir fincan çay içerim. Genellikle pazartesi, çarşamba ve cuma günleri yaklaşık iki saat yazarım. Bitiremediğim kısımlar cumartesiye kalır ve tabii ki, iş dışında bir anda ilham gelirse (genellikle şok edici bir güncel olay veya öfke), o zaman da oturur yazarım. Mektup kağıtlarımı İngiltere'den posta ile sipariş ediyorum; onu keşfettikten sonra başka hiçbir şeyi denemedim. Ayda bir kez postaneye pul almaya giderim. Mevsimsel pulları asla almam, sadece klasik yıldız ve çizgili pulları alırım, çünkü uyulması gereken belirli bir yapı, bir DÜZEN vardır. Mekanizmayı düzenli tutarsanız, yazışmaların içeriği, yani mektupların konusu, her yere gidebilir. Her şey olabilir. Herkese yazabilirsiniz. İstedığınız her şeyi söyleyebilirsiniz.

Yavaş yazarım. Bir mektup yazmak bir saat veya daha fazla sürebilir. Acele etmem. Her cümleyi iyice düşünürüm. Elim yorulmaz. Acele etmemelisiniz. Acele ettiğinizde istemediğiniz şeyler yazarsınız ve yorulursunuz. Tam olarak ne demek istediğinizi söylemek, doğru kelimeyi bulmak sabır gerektirir. Bazen bir taslak yazıp üzerinde düzeltmeler yaparım, sonra göndermek için temiz bir kopya yazarım. İletişimde özenli olunması gerektiğine inanıyorum. Unutma: kelimeler, özellikle de yazılanlar, ölümsüzdür. Bazen, Caroline, en kolay yol, bir hediye, bir nezaket veya bir mektup için teşekkür etmekle başlamaktır, bilirsin.

sonra oradan devam edin. Sordukları her soruyu yanıtlayın ve kendi sorularınızı sorun, böylece sonsuz bir merak ve öğrenme döngüsü yaratmış olacaksınız.

İsterseniz bana cevap yazabilirsiniz, ancak benim önerim, uzakta olan, sık sık görmediğiniz veya telefonda sık sık konuşmadığınız, ancak bunu çok istediğiniz birini düşünmeniz ve ona yazmanızdır. Size en iyisini diliyorum.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

İngilizce Fakóltesi
Maryland Üniversitesi, College Park
College Park, MD 20742

Kime: Melissa Genet, İngilizce Fakóltesi Dekanı
Kimden: Sybil Van Antwerp

5 Ağustos 2015

İngilizce Fakóltesi'ndeki dersleri denetleme konusundaki tutumunuzu yeniden gözden geçirmenizi talep etmek zorunda kalmadan önce, size beşinci ve son kez yazıyorum. İlk reddinizden bu yana iki yıl geçti, hayatımın tekrar edemeyeceğim iki yılı ve ben, dekanlık görevinde kendinizi toparlamak için biraz zamana ihtiyacınız olduğunu düşünmek istiyorum. Modern edebiyat dersi tercih edilebilir, en erken 1800'ler. Sabrım tükeniyor.

(devamı 12 Eylül 2015, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Daan dün gece öldü. Sana bunu söylemek istedim.

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

12 Eylül 2015

Sevgili Rosalie,

Daan'ın yazdığını sana söylemedim, Mayıs ayında yazılmış, oldukça uzun ve çok şey anlatan bir mektuptu. Onu defalarca okudum. Hem korkunç hem de harika bir mektup. Daan kimseye mektup yazmazdı, ama onu okurken nedenini merak ettim. Birkaç kez ona cevap yazmak için oturdum, ama zihnim bomboştu, daha önce hiç hatırlamadığım bir olaydı. Fiona bu sabah arayıp onun öldüğünü söyledi. O, onun yanındaydı. Ona hiç mektup göndermedim. Üstünde adı yazan ve yetersiz saçmalıklarla dolu kağıt, masamın üzerinde duruyor. Ona bakıyorum. Ah, Rosalie. Hayatım çok büyük hissettirdi, ama bunun karşılığında elimde ne var?

Bu sabah nehre doğru yürüdüm ve Saint-Pierre Gölü'ne yaptığımız geziyi düşündüm. Bunu kasıtlı olarak yaptım, belki de bir ceza olarak, belki de kendime eziyet etmek için, ve şimdi sana bunu yazmak zorunda kalıyorum. Nadiren zihnimi oraya götürürüm, Rosalie. Zihnimde bir dünya haritası varsa, Kanada ve ABD sınırına bakmam, ama bu sabah hatırlamaya çalıştım. Hatta gezinin fotoğraflarını aramaya bile çıktım, ama sanırım hepsini atmışım. Hatırlamaya çalıştığım şey, Gilbert ölmeden önce nasıl olduğumuzdu, son halimizdi, tüm ailemizin. O sabah. O hafta. Ailem nasıldı? Daan, Boston College'da biriyle öğretmenlik hakkında konuşuyordu. Bunu unutmuştum, ama aklıma geldi.

ben. Dil okulunda bir pozisyondur. Seyahate kadar geçen haftalarda aramızda büyük bir gerginlik vardı çünkü o bu pozisyonu almak istiyordu ve tabii ki ben içimi bırakmayı hiç istemiyordum, ama sanırım bu ıkmazı büyük ölçüde evde bırakmayı başardık ve bu seyahatte çok g ld ğ m z  hatırlıyorum. Hatırlıyor musun? Çok hamileydin ve şekilsiz, berbat dökümlü elbiseler giyyordun ve ayak bileklerin çok  i mi ti. Bir ak am terasta bir  i e viski ile oturup ayak bileklerin hakkında g zya larına boğulana kadar g ld ğ m z  hatırlıyorum. O kadar g ld ğ m z  hatırlıyorsam, her şey yolundaydı demektir. Çocuklar da o zamanlar harika ya lardaydılar. Onun öldüğü günü düşünmeye zorladım kendimi. O güne geri döndüm ve kıyafetimi yeniden bir araya getirdim (o kadarını yapabildim, kot pantolon, beyaz bluz) ama onun suya atladığı rıhtıma geri dönmeye alı tığымda, yapamadım. Sanki zihnimde, bu anının kilitli odasının dışında duran bir nöbetçi var ve beni içeri almıyor. Bu benim anım! O izin vermiyor, inatla duruyor. Körlük gibi. Bu kadarını yapabildim. Ieri giremedim. Ama ne olduğ nı biliyorum. G le daldı, kaya çıkıntısına çarptı ve boynu kırıldı. Zihnimde, sırtı kaygan, yan yatmış hali canlanıyor. Bu onun vücudu. Bronzlaşmış sırtında su damlacıkları var. Onu sudan çıkarmış olmalılar – kim? Ben mi? Ve onu iskeleye yan yatırmışlar. Sırtında iki ben vardı ve ben onlara bakmış olmalıyım çünkü bronzlaşmış, ıslak sırtını, iki beni görüyorum. Yardım için bağırdım mı? Onu g lden kim çıkardı? Ben miydim? Hafızamda her şey sessiz. O anlara d neli çok uzun zaman oldu. Yıllar geçti. Belki de on yıllar. Sen ne hatırlıyorsun? Aniden bu anıları hatırlamak istedim. Bana yaz ve ne hatırladığını anlat.

Daan'ın cenazesi üç hafta sonra, Ekim ayının ilk Cumartesi günü olacak, ama ben kesinlikle katılamayacağım. Bruce benimle birlikte uçacağını söyledi. O, çocuklar ve Marie elbette cenazeye katılacaklar. Az önce Felix ile telefonda konuştum, o da gitmem gerektiğini düşünüyor. Cenazelere her zaman katılmak gerektiğini söylüyor ve elbette prensip olarak ona katılıyorum. Belki de giderim. Her zaman onun memleketini görmek istemişimdir.

Syb

Son not: Ben okudum okudum Rebecca
adlı du Maurier'in du Maurier'in Kindred
kitabını okuyorum ama çok uzun sürüyor. Sen ne
okuyorsun?

Kindredproject.org MESAJ PORTALI KİME:

Henrietta Gleason

GÖNDEREN: Sybil Van Antwerp

TARİH: 21 Eylül 2015 Günaydın,

İki aydan biraz fazla bir süre önce, bu web sitesinden

Bu bir hataydı. Bilgilerimi diğer Kindred kullanıcılarıyla paylaşmak gibi bir niyetim yoktu. Meğer sarhoşken yanlışlıkla kutucuğu işaretlemişim. Ayrıca görme yetimi de kaybediyorum. (Alkolik değilim; nadiren içerim. Kötü bir tesadüf oldu.) Bu bilgiyi görmezden gelmeyi planlıyordum, ancak birkaç gün önce bildirimi açtım. Görünüşe göre siz ve ben DNA eşleşmesi yapıyoruz.

Adım Sybil Stone Van Antwerp. Maryland eyaletinin başkenti Annapolis'te yaşıyorum ve Philadelphia'da büyüdüm. İki yetişkin çocuğum ve üç torunum var. ABD'de evlat edinildim.

Belki de bu DNA eşleştirme işi önemsiz bir şeydir. Dürüst olmak gerekirse, geçen yılın çoğunu bunun bir aldatmaca olduğunu düşünerek geçirdim, ama yine de size geliyorum. Sonunda zihnimdeki bu özel vanayı kapatabilmek için sizden haber almak istiyorum.

Saygılarımla, Sybil

Van Antwerp

<Kullanıcı VAN ANTWERP, SYBIL>

Re: Henrietta Gleason'a mesaj

KİMDEN: KINDRED PROJECT Hesap

Hizmetleri TARİH: 21 EYLÜL 2015

İletişim kurmaya çalıştığınız kullanıcının hesabı geçici olarak askıya alınmış veya devre dışı bırakılmıştır. Kullanıcı hesabını yeniden etkinleştirdiğinde mesajınız iletilecektir.

Daha fazla bilgi için lutfenaccounts@kindredproject.org adresine başvurun.

Kime:customerservice@kindredproject.org

Kimden: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 25 Eylül 2015 10:00

KONU: YARDIMINIZA İHTİYACIM VAR (Dikkat: Basam)

Günaydın Basam. Özgeçmişinizi hazırladınız mı? Daha önce de söylediğim gibi, sizin için düzenlemekten memnuniyet duyarım. Sadece ana hatlarını gönderin. İş değişikliği aileniz için kesinlikle çok daha iyi olacaktır. Maaşınız Kindred'da kazandığınızdan kesinlikle çok daha yüksek olacak ve eşiniz de isterse işini tamamen bırakabilir, ancak siz bunu söylemediniz.

Profilime bakıp, DNA'mın büyük ölçüde eşleştiği görünen Henrietta Gleason'a gönderdiğim mesajı görebilir misin? Bir hata var. Benim profilime sık sık girdiğin gibi onun profiline de girip benim için e-posta adresini bulabilir misin? Ya da telefon numarasını veya adresini? Onunla iletişime geçmeye karar verdim ama ona ulaşamıyorum. (Ve biliyor musun, onunla iletişime geçmek istediğimden bile emin değilim, ama seçeneklerimin olmasını seviyorum.)

Kocam birkaç hafta önce vefat etti. Aslında, o benim eski kocamdı. On gün sonra Belçika'da yapılacak cenazesine katılmak için rezervasyon yaptırdım. Bundan çok korkuyorum, ama kendime acımaya başladığımda, seni düşünüyorum ve daha kötüsü de olabileceğini hatırlıyorum. Her neyse, bir süre bilgisayardan uzak kalacağımı bilmen için sana söylüyorum. Uygun olduğunda özgeçmişini gönder.

Sevgilerimle, Sybil Van Antwerp

(devamı 1 Ekim 2015, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Daan öldü, bunu daha önce söylemiştim. Tekrar tekrar yazarsam, belki kafama yerleşir. Cenaze Belçika'da ve uçak biletim hazır. 3 Ekim'de yola çıkacağım. Bu, Kanada'ya yaptığım lanetli yolculuk hariç, ilk kez yurt dışına çıkışım olacak.

Kendimi, bilmediğim bir dili konuşan insanlarla çevrili küçük bir kasabanın kilisesinde, tabutun kapağı açık halde yatarken hayal ediyorum. Onu en son gördüğümünden bu yana çeyrek asır geçti. Sanırım öyle, aşağı yukarı. Onun ayrıldığı günü hatırlıyorum. Fiona'nın yanında havaalanındaki tünele girerken onu görebiliyorum. Sarı saçlıydı ve o zamanlar saçları oldukça uzundu. Çok zayıftı ve Fiona'nın yanında, sevdiği kot pantolonunu ve deri loaferlarını giymiş olarak tünelde yürüdüğünü görebiliyorum. Yünlü bir blazer giymişti ve seyahat çantası vardı. Fiona'nın omzunun üzerinden bana baktığını hatırlıyorum. Bana hafifçe el salladı, dramatik bir şey değildi, yazın geri dönecekti. Hatırladığım küçük bir ayrıntı var: Fiona yüzünü yürüdükleri yöne çevirdiğinde, ona bir şey söylediğini görebiliyordum, ağzının hareket ettiğini görebiliyordum, ama tabii ki ne dediğini anlayamayacak kadar uzaktaydılar. Umarım benimle ilgili bir şey söylüyordur, orada nasıl durduğumla ya da başka bir önemsiz şeyle ilgili, ve umarım, gerçekten umarım, o da bir şey cevap vermiştir. Fiona'nın yaptığı gibi onun da arkasına bakmasını istedim, ama bakmadı ve sanırım o ana kadar benim için henüz gerçek olmamıştı. Bunun gerçekten olduğunu inanmamıştım, ama sonra o gitmişti.

geriye baktığımda, bir şok dalgası kemik iliğimin derinliklerine kadar ulaştı. Sanki vücudum titriyordu, tıpkı bir gong çalındıktan sonra havanın titremesi gibi.

Neden böyle söylüyordum?

Evet. Onun profesörlük itibarıyla son gününü terk ettiği görüntüsünün, buruşuk, hastalıkla harap olmuş yaşlı bir adamın cesediyle yer değiştirdiğini sindirebileceğimden emin değilim. Sanırım düşüncelerim bu şekilde dolanıp duruyor. Çok korkuyorum. Ancak cenazeye katılmak zorundayım. Cenazeye katılmayı öncelikli hale getirmekten daha önemli bir şey düşünemiyorum.

Biri beni takip ediyor. Yargıç Donnelly öldükten sonra, bu kişi bana oldukça kaba ve intikam dolu bir mektup gönderdi, bu çok rahatsız ediciydi. Uzun zamandır böyle bir şey almamıştım, ancak bu bana yıllar önce adliyede çalıştığımız zamanları hatırlattı. Guy ve ben (ve diğerleri) zaman zaman bu tür kötü mektuplar alırdık. İnsanlar kararların sonuçlarından memnun değillerdi ve nefret doluydular. O zamanlar bu nedenle adresimi kamu kayıtlarında listelememiştim. Sonrasında gelen not, rahatsız edici olsa da beni korkutmadı ve ben de onu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ancak, bir süre sonra, sanırım bir yıl kadar geçtikten sonra, bu kişiden üçüncü bir mektup aldım, ama bu seferki mektupta, bu kişinin evimi ziyaret ettiği belliydi. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü mektupta, o kişi (bir erkek gibi görünüyor) bahçemi ve benzersiz posta kutumu tarif ediyordu. Bu kişinin kim olduğunu biliyor muyum diye merak edebilirsiniz. Hayır, bilmiyorum. İletişimlerini iki baş harfle imzalamışlar, hepsi bu. Bu kişi evime tekrar geleceğini söyleyerek tehdit etti. Anladığım kadarıyla amacının

Bunun amacı daha çok beni korkutmak, bana herhangi bir şekilde zarar vermek değil, ve işe yarıyor. Okuduğumda çok korktum, gerçekten çok korktum, Colt. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Korkmaktan nefret ederim. Daha kötüsünü düşünemiyorum, bu yüzden bu kişinin yavaş yavaş kör olduğumu izlediğini hayal ediyorum. Bunu hayal ediyorum ve kör olduğumda, bunu nasıl bileyeceğimi bile bilmiyorum ve eminim herkes bana polisi aramamı tavsiye eder, ama ben bunu yapmayacağım. Ara sıra devriye arabası göndermekten başka ne yapabilirler ki? Bruce ve Fiona'ya söylersen, sadece endişelenirler ya da taşınmamı isterler (zaten beni bir huzurevine göndermeye çalışıyorlar) ve ben böyle bir şeye hiç ilgi duymuyorum. Komşum Theodore Lübeck'i uyarmayı düşündüm. Kamera içeren bir güvenlik sistemi kurdurmuştum, ama nasıl çalıştığını bilmediğim için nadiren açıyorum.

Yeter artık. Cenazeye ilgili gelişmeleri sana bildiririm.

Bayan Joan Didion
30 E. 71st St. #5A
New York, NY 10021

6 Ekim 2015

Sevgili Joan,

Bugün Daan'ın (eski kocam) cenaze günü ve uçak bileti masamdaki kitap yığınının üzerinde duruyor. Üç gün önce, son anda havaalanına gitmedim. Basitçe gitmedim. Bu kararımdan pişmanlık duyuyorsam, öyle olsun. Hayatım zaten kış mevsiminde; pişmanlık duymak için çok az zamanım kaldı. Geri dönüp The Year of Magical Thinking kitabını tekrar okudum. Yıllar önce ilk okuduğumda, bir gün tekrar okuyacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Benim durumum seninkinden farklı olsa da, Daan ile aramızdaki onca yıl farkına rağmen, haklı ya da haksız, kitabın büyük bir kısmı benim hissettiklerimi kelimelere döküyordu. Tabii ki haklı değilim.

Nasıl gittiğini bana haber ver.

Sybil

Kime: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: Fiona.VanAntwerpBeau@cgemarchitects.com

TARİH: 1 Kasım 2015 06:15

KONU: Babamın cenazesi

Anne, Londra'ya döndüm. Walt geçen hafta Charles'ı geri getirdi, ama ben Lina'ya babamın eşyalarını düzenlemesinde yardım etmek için kaldım. Cenaze töreni mükemmel geçti. Oma ve Opa'nın evlendiği güzel eski Katolik kilisesinde yapıldı. Uzak akrabalarım ile tanıştım.

Neden gelmediğini anlamakta zorlanıyorum. Bruce, uçmaktan korktuğunu söyledi, tamam. Seyahat etmediğini biliyorum ve bu yüzden Londra'ya hiç ziyarete gelmediğini kendime söyledim, ama tüm uygunluk ilkelerine, nasıl olunması gerektiğine dair tüm inançlarımla... bir cenazeye katılırsın! İyi tanımadığın biri olsa bile, ona kin besliyor olsan bile. Artık senin kocan olmasa da, o benim babamdı, Bruce'un babasıydı, Gilbert'in babasıydı. Orada olmalıydın. Biliyorsun, çoğu zaman kızgın olduğumda biraz zaman geçince duygularım yatışır, ama senin gelmemesi konusunda düşündükçe daha da kızdım. Lina bana, sana bir mektup yazdığını ve cevap beklediğini söyledi, ama sen cevap yazmadın. Evinde tıkalı kalmış, her gün kim bilir kime mektuplar yazan sen, onun ölmek üzere olduğunu çok iyi bilirken. Seni anlamıyorum. Seni hiç anlamadım.

Neyse, babam sana bazı şeyler bıraktı, annesinin kolyesini, beğendiğini söylemiş olmalısın, bir kitap, sanırım. Belki başka şeyler de vardır. Bruce'da duruyorlar. Birkaç hafta sonra görüşeceğiz dedi.

Fiona

Bayan Sybil S. Van
Antwerp 17 Farney Rd.
Arnold, Maryland 21012
Amerika Birleşik
Devletleri

9 Kasım 2015

Sayın Bayan Van Antwerp,
Benim adım Angela Bleeker, Belçika'nın Brüksel kentinde bulunan Drost & Drost hukuk bürosunda avukat olarak çalışıyorum. Öncelikle, eski eşiniz Daan Van Antwerp'in vefatı nedeniyle başsağlığı dileklerimi sunmak isterim. Uzun yıllar boyunca kendisi ve ailesinin birkaç üyesinin yanında çalıştım. Daan, mali durumunu ve hayatının sonlarına doğru mirasını görüşmek için bir araya geldiğimizde bana karşı saygılı ve nazikti.

Van Antwerp'in son vasiyetinde, amcasının yaklaşık altı yıl önce vefat etmesiyle önemli ölçüde artan servetinden size önemli bir miktar para miras kaldığını öğrenince şaşırmış olabilirsiniz ya da olmayabilirsiniz. Bu parayı seçtiğiniz banka hesabına aktarmak için gerekli olan ayrıntıları görüşmek üzere sizinle telefonla konuşmam gerekecek, ancak eski eşinizin sağladığı belgelerde herhangi bir telefon numarası bulunmuyor. Bu mektuba bir form ekliyorum. Lütfen en kısa zamanda bu formu en güncel iletişim bilgilerinizi girerek doldurup, sayfanın üst kısmında belirtilen numaraya fakslayın. Alternatif olarak, bu mektubun alt kısmında belirtilen numarayı arayabilir, e-posta gönderebilir veya posta ile cevap verebilirsiniz.

En kısa zamanda sizinle görüşmeyi en kısa
zamanda sizinle görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Angela Bleeker, Avukat
Drost & Drost Avukatlık Bürosu, Belçika

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Rd.
Arnold, MD
21012

18 Aralık 2015

Sayın Bayan Van Antwerp,
Bulmaca kitabını gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Beş günde bitirdim. Dört aydır size cevap yazmadığım halde, ayın on beşinde bana yazmaya devam etmenize şaşırdım. Neden yazmaya devam ettiniz? Size tekrar yazmadan, mektuplara devam etmek istemediğimi söylemeye çalışıyordum, ama siz anlamadınız. Bu size yazdığım son mektup.

Son beş ayda olanlar şunlar:

1. Yeni okulum Maxwell Academy'de 10. sınıfa başladım ve burada buna İkinci Yıl diyorlar. Okuldaki dersler oldukça iyi ve bina çok güzel. Çok daha fazla ödev veriyorlar. En ileri düzey matematik derslerine yerleştirildim, sadece birkaç erkek öğrencinin olduğu özel bir ders de dahil, ve sınıfın en iyisi benim. Okulda çok iyi öğle yemekleri servis ediliyor, bizim aşçının yaptığı kadar iyi (hatta daha iyi) ve bir su topu takımı var, ben de bu takımda oynuyorum ve oyuncuların %60'ından daha iyiyim. Patrick orada tek arkadaşım (onunla birinci sınıfın sonunda tanıştım), ama babası

2. Okulumda, saçlarımın yağlı olması ve avuç içlerimin aşırı terlemesi gibi çeşitli nedenlerle benimle dalga geçen birkaç erkek var. Bazen avuç içlerim o kadar terliyor ki, el izi bırakıyor. (Bu durum yazın başladı. Doktora gittim ve ellerime Botox enjeksiyonu yaptılar, ancak 7-8 günden fazla bir süre işe yaramadı.) Kötü koktuğumu söylüyorlar ve geçen yıl yaşadığım bir kriz yüzünden bana "Çıglıkçı" diyorlar. Bu krizi sana 2015 Mart'ındaki mektubumda anlatmıştım. (Mektuplarımızı düzenli tutmak, anlamlı hale getirmek ve geçmişte yazdıklarımızı kontrol etmek için her mektubu göndermeden önce fotokopi çektiğimi biliyor muydun? Mektuplarımı 2 adet üç halkalı klasörde saklıyorum.) Bana Çıglıkçı demelerinden nefret ediyorum. Ne zaman yanıma yaklaşırsalar, içime girmeye çalıştığımı hayal etmeye çalışıyorum. Açıklaması zor. Benim düşündüğüm şekliyle, sanki içimi dışıma çıkarıyormuşum gibi. Genelde sessiz kalırım, ama asıl çılgınca olan şey, içimde gerçekten çıglık attığımı hissetmem.
3. Susannah'nın Londra'dan benim için sipariş ettiği bir kit ile Lusitania modelini yapıyorum.
4. Yeni bir hikaye yazıyorum.
5. Annem yine akıl hastanesindeydi, bu sefer başka bir hastanede, ama taburcu oldu ve Santa Barbara'da yaşayan anne babasının yanına gitti. Ekim ayında ayrıldı.
6. Noel'de geri dönecek mi bilmiyorum. Kız kardeşim Lauren eve geliyor, ama Susannah gelmiyor çünkü Peru'da yeni bir hayır işi başlattı. Lauren, Şükran Günü'nde Steve ile nişanlandı

ama babamla bu konuyu her konuştuğunda ağlıyor, bu yüzden mutlu mu üzgün mü olduğunu bilmiyorum. Her iki duyguyla da ağlayabileceğini anlıyorum ama bence bu kesinlikle üzücü bir durum. Düğünü 14 Haziran 2016'da olacak.

6. Thor harika bir köpek. Her gün okuldan sonra onu uzun bir yürüyüşe çıkarıyorum. Çok akıllı olduğu için tasma takmasına gerek yok. Son zamanlarda ona "saklan" komutunu öğrettim, böylece bu komutu verdiğimde çalılıarın veya arabaların arkasına saklanıyor ve "çık" dediğimde hemen yanıma atlıyor. Bu harika bir şey!
7. Isaac Asimov'un Vakıf serisini ikinci kez okuyorum.

Sanırım bu son mektubum olacak. Uzun zaman önce yaptığımız anlaşmayı unutma, tehlikede olmadığım sürece mektuplarda yazdıklarımı babama söylemeyeceğine söz vermiştin. Sana mektup yazmayı hep sevmişimdir, çünkü bu bana iyi geliyor. Ayrıca, ayın on beşinde mektup almayı da sevdim, bu güzel ve günleri dengeliyor, bazı aylar 30 günden fazla, bazı aylar ise daha az olsa da, ama artık bunu yapmak istemiyorum. Belki bu yılı bitirmek için bana bir kez daha yazabilirsin, çünkü ilk yazan bendim, ama mektubu 31 Aralık 2015'e kadar bana ulaştırmaya çalışabilir misin? Son birkaç aydır düzeni bozmuş olsam da, bu gerçekten her şeyi dengeler. Bana tekrar yazarsanız, (a) görme yeteneğinizin nasıl olduğunu, (b) Maryland Üniversitesi İngilizce okulunun dekanının sizi sınıfa kabul edip etmediğini bilmek isterim. (c) hala bahçe kulübüne devam ediyor musun ve (d) Teksaslı adamla tekrar akşam yemeğine çıktın mı?

Saygılarımla,

Harry Landy

KİM:jameswlandy@gmail.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 28 Aralık 2015 17:55
KONU: Harry

Merhaba

James,

Genelde Harry'nin aylık güncellemeleriyle Landy ailesinin haberlerini takip ediyorum, ama son birkaç aydır onlarla iletişimi kopmuştu. Bunu bir süredir bekliyordum, çünkü yazışmalarımız o henüz ilkokuldayken başlamıştı ve şimdi liseye gittiği için yaşlı bir kadına mektup yazmak istemesi gittikçe azalıyordu. Mektupları yazmaya devam ettim, ama tam da bırakma zamanı geldiğini düşünürken, bu hafta başında Harry'den gelen bir mektubu açtım ve birkaç nedenden dolayı oldukça şaşırdım.

James, Marly seni terk edip gitti mi? Geçen kış Sheppard Pratt'a geri döndüğünü biliyordum, ama Harry onun tekrar geri döndüğünü ve şimdi annesi ve babasıyla yaşamaya gittiğini söyledi. James, kızların iyi olacak, ama Harry çok hassas. Ona mektuplarının içeriğini kimseye söylemeyeceğime söz verdim, ama çocuk için endişeleniyorum. Okulunu değiştirmesinin gerekli olduğunu söylediğini biliyorum, ama yeni okulunda çocuğa ne olduğunu biliyor musun? Ondan öğrenmeye çalış, James.

Tabii ki sana sıcak selamlarımı gönderiyorum, (geç de olsa) Mutlu Noeller ve (erken de olsa) mutlu yıllar diliyorum.

Sybil

Not: Mick Watts ile Washington'a geliyoruz — senfoni ve akşam yemeği için.

İkinci not: Donald Trump'ın başkanlık yarışını inanamadan izliyorum. Bu iş ciddi, James. Tanrı kraliçeyi korusun. Artık her şeyi gördüm. Sanırım kayıt kartımı değiştirip parti üyeliğimi resmileştirme zamanı geldi. Bu günü göreceğini hiç düşünmemiştin, değil mi? Sybil Stone Demokrat oluyor. Anılarımın başlığı bu olmalı.

KİM:customerservice@kindredproject.org

KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 6 Ocak 2016 10:05 KONU:

GERİ DÖNDÜM (Basam'ın dikkatine)

Sevgili Basam,

YÜCE TANRI, çok zor bir dönem geçirdim. İşte olanlar. Size en son sonbaharda Henrietta Gleason'ın adresini sormak için e-posta göndermiştim. Ekim ayında kanserden ölen eski kocamın cenazesine katılmam gerekiyordu, ama sonunda gitmedim. Uzun bir hikaye. Kısa bir süre sonra bir kasırga oldu ve yıldırım benim sokağımdaki trafeye çarptığında elektrik dalgalanması yaşandı ve elektrik dalgalanması benim evimdeki prizlere kadar ulaştı ve bilgisayarımı yaktı. Bu bir KABUS gibiydi, olağanüstü bir patlama ve duman oluştu, ben de çılgın atıp dışarı koştum (çok utanç vericiydi). Bilgisayarın tamamı çöpe atılmak zorunda kaldı, hurda olarak bile değeri yoktu, tahmin edebileceğiniz gibi bu tam bir kabustu. Tüm e-postalarımın kaybolduğunu sanıyordum. Tüm fotoğraflarım, yer imlerine eklediğim web siteleri, kütüphane hesabım. (Meğer bunların çoğunu geri alabiliyormuşum, çünkü aslında sabit diskte değil, internet üzerinden saklanıyormuş. Tanrı var.) Ama eski hızıma dönmem aylarımı aldı, ayrıca Maryland Üniversitesi İngilizce Fakültesi dekanı ile uzun süren bir kavga yaşadım, vb.

Bana özgeçmişini göndermeye çalıştın mı? Hiç almadım.

Son olarak, katılmamaya karar verdim, ama Henrietta Gleason'ın adresini buldun mu? Uzun süre sessiz kaldığım için özür dilerim.

Saygılarımla, Sybil
Van Antwerp

Kime: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 6 Ocak 2016 07:07
KONU: Re: GERİ DÖNDÜM (Dikkat: Basam)

Sayın Sybil Van Antwerp,

Kindred Project Müşteri Hizmetleri ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz! Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız. Henrietta Gleason, Kindredproject.org'un aktif bir üyesi değildir ve bu kişinin hesabını yeniden etkinleştirmedeği sürece, profilinde bulunan bilgiler dışında size bu kişiye ait herhangi bir kişisel bilgi veremeyiz.

Başka sorularınız olursa lütfen çekinmeden bize ulaşın! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Shelley

Kime: customerservice@kindredproject.org
Kimden: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 8 Ocak 2016, 10:07
KONU: Re: RE: GERİ DÖNDÜM (Dikkat: Basam)

Shelley, bu e-postayı tüm sorunlarımı çözen temsilci Basam'a iletmeni rica ediyorum. Soyadını bilmiyorum ama kendisi

Suriye'li, evli, iki çocuğu var ve Mısır'da etkileyici bir mühendislik derecesi almış. Ofisinizde bu özelliklere sahip çok fazla kişi olamaz.

Saygılarımla
Bayan Van Antwerp

KİM: sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN: customerservice@kindredproject.org
TARİH: 8 Ocak 2016 09:12
KONU: Re: RE: RE: RE: GERİ DÖNDÜM (Dikkat: Basam)

Merhaba Bayan Van Antwerp,

Basam artık Kindred için çalışmıyor. Sorularınız için size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım!

Başka sorularınız olursa lütfen çekinmeden bize ulaşın! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Shelley

KİM: customerservice@kindredproject.org
KİMDEN: sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 9 Ocak 2016 06:43
KONU: RE: Re: Re: RE: GERİ DÖNDÜM (Dikkat: Basam)

Merhaba Shelley, Bu adam nereye kayboldu? Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası, adres veya e-posta adresi var mı?

Bayan Van Antwerp

KİM: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: customerservice@kindredproject.org

TARİH: 11 Ocak 2016 04:44

KONU: RE: RE: Re: Re: RE: GERİ DÖNDÜM (Dikkat: Basam)

Merhaba, Bayan Van

Antwerp, maalesef

bilmiyorum.

Başka sorularınız olursa lütfen çekinmeden bize ulaşın! Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Kindredproject.org ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederiz.

Shelley

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

18 Şubat 2016

Sevgili Rosalie,

Kendine güzel bir konyak al ve otur, çünkü sana anlatacak bir hikayem var. Şaka yapmıyorum Rosalie, içkiyi dök. Paul ve Lars'ın da içkilerini aldığından emin ol.

Düşmüşüm. Lütfen panik yapmayın, ben iyiyim, ama size olanları anlatayım. Yaklaşık beş gün önce, saat dört civarında uyandığımda uyuyamadım. Normalde saat beşe kadar ışığı açıp kitap okurum, ama yatakta uzanmış, huzursuz hissediyordum. Sanki bir sesle uyanmıştım ama o sese ulaşamıyordum. Bir süre orada yatıp rüzgarı dinledim ve sonra dışarı çıkıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya karar verdim. Ay parlaktı ve Şubat ayının keskin soğuğu vardı, bu yüzden bir kazak, paltom ve botlarımı giyip dışarı çıktım. Ön bahçede durup yüksek ağaçlara bakmak ne garipti, dalları ay ışığı altında çubuklar gibi gölgeler oluşturuyordu, yaprakların arasında rüzgârın sesi dışında hiçbir ses yoktu ve çok iyi tanıdığım bahçe tamamen yabancı bir yer gibi geliyordu. Çok güzeldi. Şubat ayında sabahın bu saatinde hiç bahçeye çıktım mı diye merak ettim. Neyse, nehre inen yolu takip edip biraz yürüyüş yapmaya karar verdim, her şey ay ışığıyla aydınlatılmış, çok güzeldi. Gittim, bir süre yürüdüm ve sonra nehrin kenarında bir süre oturup düşündüm, gerçekten. Bilirsiniz, sadece düşüncelere daldım. Yaşım. Şimdiye kadarki hayatımın bir değerlendirmesi. Kariyerim, farklı yapabileceğim şeyler (yıllardır yapamadığım şeyler).

kabul etmek ve bunun nedenini düşünmek. Korku, sanırım). Çocukları düşünüyordum, tabii ki Gilbert'ı, ama daha çok Bruce ile iyi anlaşmamın ama Fiona ile hiçbir şekilde iyi geçinemememin nedenini merak ediyordum. Bir süre bu tür şeyleri düşünerek oturdum.

Yolu geri yürürken, saat altı civarında, hava henüz yeni aydınlanmaya başlamıştı ve Theodore Lübeck yolun aşağısından gelip beni ölümüne korkuttu, Rosalie. Ölümüne değil, %80'ine kadar. Neredeyse ölüyordum. Yolu kapatan manolya ağacının arkasından, şapkası ve koyu renk ceketıyla çıktı ve ben çığlık attım ve zıpladım ve tabii ki ayağım takıldı, yan tarafa doğru düştüm, ayak bileğim burkuldu ve acıdan patladı, sonra düştüm ve sağ elimle kendimi tuttum (neyse ki sol elimle değil, Tanrım, sol elim olmasaydı ne olurdu, düşünebiliyor musun? Beni arkaya götür ve vur). Kırıldığını hissettim! 94'te ayağını kırmıştın, değil mi? Ama seninki tekerleğin altında ezilmişti, değil mi? (Korkunç, üzgünüm, ne kadar kaba) Ama demek istediğim, bileğim bir dal gibi kırıldı. Durumum hiç iyi değildi, ayak bileğim ve bileğim zonkluyordu, sonra Theodore patikadan koşarak geldi, tıpkı kedisini öldürdüğüm zamanki gibi (aşağılanmalar devam ediyor) ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp benden af diledi ve ayağa kalkmama yardım etmeye çalıştı, ben de öyle yaptım, elimi kucaklayarak, tabii ki beni evime geri götürdü (sadece yüz metre kadar uzaktaydı, değil mi, tepenin hemen üstünde) ve beni sandalyeye oturttu, ve çaresizce 911'i aramaya çalışıyordu ve ben onu azarlıyordum, arabaya binip gidebilecekken atlıları çağırmak ne aptalca bir şey, Kanamadan ölmüyordu ki, ama sonra zor durumda kaldım çünkü bileğimin kırıldığını biliyordum ve Theodore Lübeck'in beni acil servise götürmesi gerektiğini biliyordum. İşte böyle oldu.

Beni kendi arabama bindirdi çünkü kendisi yere çok yakın eski bir Porsche kullanıyor ve benim arabasına binip inmemin zor olacağını söyledi (ki bunu çok kaba buldum, sanki onun arabasına binip inmekte zorlanacaktım gibi!). Sonra anahtarımı askıdan aldı ve beni Annapolis'teki acil servise götürdü. Rosalie, her fırsatta onun kocam olduğunu varsaymaları beni çok utandırdı. Beni muayene ediyorlar, bilirsin, ayak bileğimi, bileğimi, ama aynı zamanda karnıma baskı uyguluyorlar ve ciğerlerimi dinliyorlar, büyük bir telaş içindeler ve daha kahve içme vakti bile gelmedi. Gece vardiyasında çalışanlar var ve ben aptal gibi uluyorum, Theodore Lübeck orada oturmuş, bana su isteyip istemediğimi soruyor, çocukları arayıp onlara haber vermesi gerekip gerekmediğini soruyor (yine, sanki ölüyordum gibi, ayak bileğim burkulmuş ve bileğim kırılmış değilmiş gibi). Sonunda, zaten bildiğim şeyi doğrulamak için röntgen makinesine ve MR makinesine girdim, sonra bir cerrah odaya gelip kemiklerim düzgün bir şekilde yerine oturmazsa bileğime ameliyat yapma olasılığından bahsetti. Bu cerrahın, arkadaşım Helen Dittmyer'in oğlu olduğu ortaya çıktı ve sonra annesi hakkında uzun uzun konuşmak zorunda kaldık. Benji (artık Dr. Dittmyer) ayrıca kemiklerimin benim yaşımdaki bir kadın için güçlü görüldüğünü söyledi ve bu beni çok mutlu etti, ama bunun dışında her şey kesinlikle berbattı. Bana, bir çocuğun sanat dersinde yapacağı türden bir atel taktılar ve şimdi evdeyim, birkaç gün sonra tekrar röntgen çektirmeye gideceğim ve ne olacağını göreceğim. Ameliyat olması ihtimalinden çok korkuyorum. Gerçekten. Bir veya iki gece hastanede kalmam gerekecek ve sanırım Bruce'dan bana yardım etmesini istemek zorunda kalacağım, ki bunu gerçekten yapmak istemiyorum, onun hayatını altüst etmek istemiyorum.

Geri döndüğümüzde saat neredeyse ikiydi ve ben açlıktan ölüyordum, bu yüzden McDonald's'ın arabaya servisinden yemek aldık ve arabada oturup yemeğimizi yedik.

garaj yolumda. Çok komikti. Theodore tüm bu olayda çok iyiydi. Beni güldürdü. İlk kez çantalarımızı kucağımıza alıp birlikte öğle yemeği yediğimiz için gülüyorduk. Oldukça genç yaşta, 68 yaşında vefat eden eşinden biraz bahsetti. Bir kızı var ve o da Kaliforniya'da yaşıyor. Ayrıca onun Yahudi olduğunu da öğrendim. Ona, bunca yıldır bana Noel hediyeleri getirdiğini söyledim, o da her iki bayramı da kutladığını söyledi (menorahını yakıyor) ama ben bunu çok tatlı buldum. Ve hikaye bu kadar! Koşullar ne olursa olsun, Theodore ile vakit geçirmek güzeldi. Bileğimle ilgili gelişmeleri size bildiririm. Ayak bileğim bandajlı, geceleri çıkarıyorum ama iyileşmesi için beklemem gerekecek. Şu anda baston kullanıyorum, inanabiliyor musun? Hafta sonu geçtikten sonra kullanmayı reddediyorum. Gerekirse dört ayak üzerinde sürünürüm.

Bana yaz,

Syb

29 Şubat 2016 (Artık yıl)

Sayın Bayan Van Antwerp,

Baltimore'daki Alman fırınından gönderdiğin vişneli streusel kek için teşekkür ederim. Bu kadar zahmete girmen gerekmezdi, zaten bana defalarca teşekkür ettin, ama annemle ilgili sana anlattığım o küçük detayı hatırlaman benim için çok anlamlıydı. Yıllardır annem hakkında bu kadar ayrıntılı düşünmemiştim ve kek kapıma gelene kadar orada bir Alman fırını olduğunu bilmiyordum. Pastanın anneminkine tıpatıp benzediğini ve tadı da neredeyse aynı olduğunu görünce şaşırdım. Telefon rehberinden pastaneyi aradım. Telefona cevap veren kadın, büyükannesinin Almanya'dan Baltimore'a geldiğinde bu dükkana açtığını söyledi. Ailesinin ülkenin merkezinden olduğunu, benim ailemin ise Küssaberg'den, ülkenin en altından, neredeyse İsviçre sınırında olduğunu söyledi, ama ben ona pastaların hemen hemen aynı olduğunu, sadece onunkilerin biraz daha tatlı olduğunu söyledim. Beni duyduğuna sevindi ve uzun uzun konuştuk. Hiç Almanya'ya gitmemiş. Sanırım Baltimore'a gidip dükkana uğrayacağım, böylece bir kahve içebilir ve bana Alman tarzını korumaya çalıştığı diğer kek ve hamur işlerinden örnekler verebilir. Nazik bir kız. Karım Katharina da öyleydi. Sessizdi, ama Katharina'da her zaman biraz yaramazlık vardı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirirdi, bu onu çok genç gösterirdi, demans nedeniyle tamamen boş bakışlı olsa bile böyleydi. Sanki şaka bana yapılmış gibi.

Sabahı birlikte geçirdiğimizde seninle konuşmak da çok güzeldi, tabii ki senin için iyi olmamasına rağmen.

Sen bana teþekkür etmeye kararlı görünüyorsun, ben de seni korkuttuğum ve olayları başlattığım için özür dilemeye kararlıyım. Oyuncularla nasıl geçiniyorsunuz? Ameliyat olmamanız beni rahatlattı. İki yıl önce omzumdan ameliyat olduğumda, ameliyata girmeden önce düşünmediğim şekillerde aylarca zorluk yaşadım ve çocuklarınızın hayatları zaten yeterince yoğunken onları kendi hayatınıza çekmekten korktuğunuzu söylediğinizde size katılıyorum. Üç çocuğunuzdan bahsettiniz, ama sanırım ben sadece ikisini tanıdım: Bruce ve Fiona.

Bu akşam meşgul değilsen, gelip gin rummy oynamak ister misin? Bu pastayı yiyebiliriz. İstersen bir şişe viskim de var. Nadiren misafir ağırlarım ama bu sabah evi temizledim. Cevap vermen gerekmez, boşsan saat yedi civarında uğra. Eğer gelemezsen, sabah nehir kenarında yürüyüşümden sonra sana birkaç dilim pasta bırakırım.

Bu, şimdiye kadar yazdığım en uzun teþekkür notu. Bu arada, Alman fırınına gidersem, gelmek ister misin? Yaklaşık otuz dakikalık bir yolculuk olur. Bu akşam gelersen konuşabiliriz.

Komşun, Theodore

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

19 Nisan 2016

Sevgili Sybil,

Geçen hafta telefonda konuşmamızın benim tarafımdan bu kadar kısa kesilmesinden ve yazmak için bu kadar uzun süre beklemekten dolayı özür dilerim. Ertesi sabah Paul'u acil servise götürmek zorunda kaldım (yine zatürre olmuştu). Komşumdan Lars'a bakmasını istemek zorunda kaldım, çok karmaşıktı, ama Paul şimdi iyi ve ben de bütün gece uyuyabildim ve sonunda buradayım. Neyse ki bilek sorunun neredeyse geride kaldı, birkaç hafta sonra alçı çıkarılacak, ameliyat gerekmeyecek. En iyi senaryo buydu. Düşüğün hafta yazdığın mektubu okudum ve güldüm (artık iyi olduğunu bildiğim için). Tanrım, Bay Lübeck ne kadar harika bir adam değil mi? Dürüst olmak gerekirse, Sybil. Ne düşündüğümü biliyorsun, o yüzden tekrar tekrar söylemeyeceğim, ama SYBIL. (Bununla ilgisi yok, ama mektubu tekrar okurken, birbirimize yazdığımız tüm mektupları düşündüm — dolabımdaki o kutular! — ve onları bir araya getirsek, anlatacak on yıllara dayanan MUZZAM bir hikayemiz olacağını düşündüm. Muhtemelen bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmez.)

Görme yeteneğini gündeme getirmemi sevmediğini biliyorum, bu yüzden genellikle bunu yapmıyorum, ama mektubunda bundan bahsetmişsin. Son durum nedir? Dr. Jameson'ı en son ne zaman gördün? Ve burada, sağlığından bahsetmişken, baston konusunda şaka yaptığını biliyorum, ama iyileşmeni ciddiye al. çok

inatçısın ve bu, öyle olmadığı durumlar hariç, harika bir özellik. Orada tek başına kalman beni endişelendiriyor.

Şimdi, başka bir konu. Mektubunda Fiona ile olan ilişkinizdeki gerginlikten çok kısaca bahsetmişsin ve bu mektubunun ana konusu olmasa da, bu konu hakkında çok düşündüm. Eminim bir kızım olsaydı (ya da herhangi bir cinsiyetten normal bir çocuğum olsaydı) bunu daha kolay anlayabilirdim, ama yok ve Lars ile beni Fiona'nın vaftiz ebeveynleri olarak seçtiğinde, senin sahip olduğun şeye benim asla sahip olamayacağımı bilerek, bu benim için en büyük hediye oldu. Bana önemli, ömür boyu sürececek bir görev teklif ettiğini anladım ve bildiğin gibi, onun vaftiz annesi olmayı her zaman çok ciddiye aldım. Fiona ile olan ilişkim benim için çok değerli ve muhtemelen onun annesi olmadığım için, anneler ve kızları arasındaki ilişkileri her zaman (kaçınılmaz olarak görünüyor) rahatsız eden karmaşık dinamikler olmadan benimle güçlü bir bağ hissetti ve hissediyor. Aslında, Fiona'nın küçük bir kız olduğu zamandan beri, bana hayatının bir parçası olmama izin vererek, başka türlü sahip olamayacağım bir şeyi bana sağladığını bildiğini hissetmişimdir. Bu hediye için sana son derece minnettarım.

Yıllar boyunca, seninle Fiona arasında dengede kalmam gerektiğini hissettiğim bazı anlar oldu. Ailene karşı çok güçlü bir bağlılığım var, ama aynı zamanda seninle ve onunla olan bireysel ilişkilerime de bağlıyım. Genellikle bunu, ikinize de saygı duyarak, dürüstlük ve samimiyetle (denediğim kadarıyla) yapmanın bir yolunu buldum. Ancak, mektubunu okuduktan sonra, senden sakladığım bir şeyi sana anlatmak istedim.

Geçen sonbaharda Daan vefat ettikten sonra Fiona beni Connecticut'ta ziyarete geldi. Her şey çok zor geliyordu ona ve Noel'den birkaç hafta önce iş konferansı için Boston'a gitmesi gerekti, bu yüzden birkaç gün daha kalmaya karar verdi.

seyahate birkaç gün kala beni ziyarete geldi. Bu benim için tam bir sürpriz oldu. Bir gün önce arayıp uğrayabilir mi diye sordu, ama ben onun Amerika'da olduğunu bilmediğini ve sana söylemememi istediğini o buraya gelene kadar fark etmedim. Kabul ettim. (Bunu pişmanım.) Gerçekten sadece konuştuk. İki gün boyunca tek yaptığımız şey, verandada oturup konuşmak ve konuşmaktı, ve çoğunlukla Fiona konuşuyordu. Daan'ın ölümünden çok bahsetti, hala şoktaydı, çok duygusaldı, ölümünden genel olarak rahatsızdı ve hala kısırlılığın tüm acısını yaşıyordu, ki bunu elbette anlıyorum, yıllarca negatif çıkan hamilelik testleri ve IVF'ye başlamadan önce yaşadığı düşüklükler (bunların hiçbirini bilmiyordum ve bana söylememiş olmana şaşırdım), ve birçok şeyle boğuşuyordu, bunlardan biri de seninle olan ilişkisiydi. Onun söylediklerinin ayrıntılarını açıklamak bana düşmez ve bilmeni isterim ki, her zaman öncelikle sana sadık kaldım ve o zaman da öyle yaptım, ama senin onunla olan durumdan hayal kırıklığına uğradığın gibi, Fiona için de aynı şey geçerli ve dürüst bir konuşma bunu düzeltebilir gibi görünüyor. 25 Mayıs tarihli mektubunda, Fiona ile iyi bir ilişki kuramamanın nedenini düşündüğünü söylemiştin. Bu yüzden uykularının kaçtığını düşünmek beni rahatsız etti ve Daan'ın cenazesinden sonra sana kötü bir not yazdığını, cenazeye katılmadığın için sana kızdığını söylediğini hatırladım. Şimdi ise, bu sorunu doğrudan ele almanı önererek, ikinizin arasındaki konumumu aslında kullanabileceğimi düşünürken, kenarda oturmuş gibi hissediyorum. İkiniz de birbirinizi seviyorsunuz.

Tamam o zaman. Sanırım söylemek istediklerim bu kadar. Onun ziyaretinden sana daha önce bahsetmediğim için özür dilerim. Sana söylememek son altı aydır midemi bulandırdı

ve Şimdi bu mektubu okuduğunda elbette incineceğini tahmin ediyorum, bu yüzden özür dilerim. Cevabını bekliyorum.

Rosalie

P.S. Dan Brown'ın yeni kitabı Inferno'yu okuyorum. Sen ne okuyorsun?

Kime sybilvanantwerp@aol.com

Mansourebass850@hotmail.com TARİH:

22 Mayıs 2016 17:13

KONU: Ben Kindred'den Basam Mansour Merhaba

Bayan Van Antwerp,

Kişisel e-posta adresimden size ulaştığım için özür dilerim. Yeni yıl öncesinde Kindred'daki işimden ayrıldım ve şu anda Uber şoförü olarak çalışıyor ve bir Vietnam restoranı için paket servis yapıyorum. Alanımda iş aramaya devam ediyorum.

Aptalca bir şey yaptım. Müşteri hizmetleri e-posta adresinden size özgeçmişimi göndermeye çalıştım. Sistemde, ekleri filtreleyen ve benim bilmediğim bir güvenlik duvarı vardı. Bunu öngörememiş olmam aptallıktı. Amirim e-postalarımı denetledi ve uzun süredir devam eden yazışmalarımızı keşfetti. Sizinle olan yazışmalarımı uygunsuz buldu ve müşteri hesaplarına erişimimi kesti. İki hafta boyunca müşteri ile temas kurmayan bir pozisyonda çalıştım ve ardından işten çıkarıldım. Bu çok kötüydü, ancak yaptığım şeyin, yani size özgeçmişimi göndermenin etik olmadığını da anlıyorum ve biliyorum.

Birkaç ay önce size e-posta göndermeye çalıştım. Cevap alamadım ve Kindred dışında iletişim kurmak istemediğinizi düşündüm, bu anlaşılabilir bir durumdu, ancak bu sabah e-postama geri döndüm ve e-posta adresinizi yanlış yazmış olma ihtimalini değerlendirdim. Kindred'da herhangi bir bilgiye erişemediğim için hafızamdan yazdım, dediğim gibi, şirkette yerim değiştirildikten sonra.

Ve sorun da buradaydı! Başlangıçta adınızı "van" yerine "von" olarak yazmışım.

Bu e-posta adresi doğruysa, cevap vermenizi umuyorum ve bu alışılmadık iletişim şekli için lütfen beni affedin. Sonunda özgeçmişimi ekliyorum ve yardımınız varsa memnuniyetle kabul ederim.

Cevabınızı bekliyorum,
Basam Mansour

Not: DNA eşleşmesi hesabınıza baktım. Adını unuttum ama sizinle iletişime geçen bu kadının İskoçya'nın Fort William şehrinde yaşadığını hatırlıyorum. Kindred için çalışırken size bu bilgiyi göndermenin etik olup olmadığını düşünerek tereddüt etmişim ama artık o sözleşmeden kurtuldum.

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

6 Temmuz 2016

Sevgili Felix,

Çok yoğun bir hafta geçirdim. Yazmak için çok uzun olduğu için aramayı düşünüyordum, ama sen Arjantin'de yürüyüşte olduğun için yazmak zorunda kaldım, ki bu çok daha iyi oldu. Ayrıca, bu öğleden sonrayı bahçede ot yolarak geçirmeyi planlamıştım, ama bir fırtına geldi ve gün boyu yağmur yağacak gibi görünüyor, bu yüzden masamda oturuyorum ve bu da bana, sadece durmadan konuşup, aceleyle konuşup, söylediklerimde takılıp kalmak yerine, sayfaya yazdıklarımı düşünmek için zaman veriyor.

Cehenneme giden bir spiral merdivenden aşağı indim.

On gün önce, UMDCP İngilizce Fakültesi dekanının idari asistanından bir mektup aldım. Beni sekreterine yönlendirdi. Bu kadının

Ellie, Melissa'nın İngilizce dersini dinleyici olarak almam konusundaki tutumunun değişmediğini söyledi. Son paragrafta bu kadın (Ellie), Dr. Genet'in "nihai kararını çoktan verdiğini" ve benim "konuyu kapatmamı" çok takdir edeceğini söyledi. Konuyu kapatmayacağım, bunu çok iyi biliyorsunuz.

Ertesi gün James Landy'den bir telefon aldım. Bu ismi hatırlamıyorsanız, James Tom Buggs'ın sekreteriydi, sonra federal mahkemelere geçti ve şimdi kendi yargıç koltuğuna sahip. Birbirimize mektuplar yazıştık.

Oğlunu neredeyse on yıldır tanıyorum ve çocuk sorunlu bir çocuk. Ailesi onun bir şekilde deli olduğunu düşünüyor ama ben her zaman onların yanlış anladığını düşündüm. Çocuk matematik dehası. Sosyal ortamlarda biraz tuhaf ama ben de öyleyim. Adı Harry. Çekici, zeki, düşünceli ama krizleri var. Normal çocuklar (atletik, acımasız, bilirsiniz, size de kötü davranan türden) ona kötü davranıyor. Şimdi on altı yaşında ve mektuplar azalmaya başlamıştı, ama ben devam ettim, çünkü bir yandan benim gibi yaşlı bir kadına mektup yazmayı bırakmak istediğini, diğer yandan da mektuplara devam etmek istediğini hissediyordum, çünkü bunun onun için bir tür terapi olduğunu düşünüyordum. Bana sorunlarını özgürce anlatıyor. Birkaç yıl önce, sana bunu anlatmış mıydım bilmiyorum, evden kaçmış ve kapıma gelmişti, yani demek istediğim, aramızda bir bağ var. Her neyse, bunun üstüne bir de annesi aklını kaçırmış. Her zaman tuhaf biriydi, ama son birkaç yıldır akıl hastanesinde kalıyor. Görünüşe göre kudzu gibi yayılan bir anksiyete sorunu. Giderek büyüdü ve büyüdü ve sonra James geçen hafta arayıp Harry ile en son ne zaman yazıştığımı sordu (en son mektup aldığım da tatil zamanıydı), ben de ona söyledim ve o da çocuğun hap alarak intihar etmeye çalıştığını söyledi. Öyle de olacaktı, ama hizmetçi çocuğu buldu ve ambulans çağırdı. Şimdi hastanede iyileşiyor ve sonra haftalarca veya aylarca rehabilitasyon için bir akıl hastanesine nakledilecek. Ah, Felix. Bazen insan çok yorgun hissetmeye başlıyor.

Mick Watts beni Houston'daki evine davet etti. Beni atış yapmaya (hayal edin) ve golf kulübüne "şimdiye kadar yediğim en iyi yengeç köftesi"ni yemeye götürmek istediğini söyledi —TEXAS'ta— ve ben bunun çok kırıncı olduğunu söyledim. Her neyse, konuşurken davetini uzattı.

telefonda, ve biliyorsun Felix, ben varlığımın her zerresiyle Teksas fikrini hor görüyorum, sıcak, çorak, yuvarlanan otlarla dolu bir çöl ve silah taşıyan, kovboy çizmeleri giyen insanlar, ama aslında bu olasılığı düşünüyorum. Ancak, bir ikilem içindeyim. Bunu havasız bir kız gibi görünmeden nasıl ifade edebilirim? Theodore Lübeck ile bir şeyler yapıyorum. Bazı akşamlar gin rummy oynuyoruz ve birkaç hafta önce Baltimore'a gidip Oma's adında bir Alman fırını denedik. Güzel günlerde birlikte yürüyüşe çıkıyoruz. Theodore'a Mick'ten bahsetmedim, anlatacak bir şey olduğu için değil, ama Mick'in davetini aldığımda içimde kötü bir his uyandı ve bunun nedeninin, çeyrek asırlık bir kuraklığın ardından, yetmiş yedi yaşında, aynı anda iki erkeğin ilgisini çekiyor olmam olduğunu fark ettim!

Peki, işte işin en güzel kısmı. Bu sabah bilgisayardan e-posta hesabımı açtığımda, iyi arkadaşım Basam'dan bir mesaj aldığımı görünce çok şaşırdım. O olayı hatırlıyor musun? Birkaç yıl boyunca Kindred web sitesinde çalışırken bana yardım etmişti. O harika bir adam, Suriye'den geliyor ve mühendis. Ben de ona iyi bir iş bulmasına yardım etmeye çalışıyordum. Sonra geçen sonbaharda elektrik dalgalanması bilgisayarımı bozdu ve birkaç ay boyunca onunla iletişim kuramadım. İlkbaharda geri döndüğümde ona e-posta attım ve şirketten başka biri bana cevap verip Basam'ın artık orada çalışmadığını söyledi. Bu tuhaftı, ama hayat böyle, ne yaparsın.

Ve bakın, bu sabah Basam'dan, onun KİŞİSEL e-posta adresinden, benim e-posta hesabımda, gözleri yukarı bakarak beni bekleyen küçük bir tavşan gibi duran bir e-posta vardı. Kindred'dan, benimle yaptığı çevrimiçi yazışmalar nedeniyle KOVULMUŞTU (bana özgeçmişini gönderip, ona uygun bir iş bulmamı istemişti) ve

neyse, MESELE ŞU (üzgünüm, yazmak için çok uzun olduğunu söylemiştim ve detayları atlıyorum):

DNA eşleşmesi var. Aslında bunu bir süredir biliyordum, ama böyle bir şeyle ne yapacaktım ki? Size söyleyeyim, uzun bir süre hiçbir şey yapmadım. Beni istemiyorlardı! Peki, tamam. Ama sonunda merakım galip geldi ve bu kişiyle (adı Henrietta Gleason) iletişime geçtim, ancak hesabı askıya alınmıştı ve Basam'dan onu bulmama yardım etmesini istedim. Bu, uzun bir iletişim kopukluğunun hemen öncesindeydi ve şimdi o geri döndü ve Kindred'dan ayrılmadan önce benim için bazı bilgiler topladı ve DNA'mın %49'unu paylaştığım kadının İskoçya'da yaşadığını söyledi. Henrietta Gleason. Bununla ya da yukarıdakilerin hiçbirisiyle ne yapacağım? Yıllarca her şey sorunsuz gidiyordu ve birdenbire KAOS!

Arjantin'den eve döndüğünde
beni ara.

Syb

Not: Fiona ve ben bu hafta telefonda konuştuk — bir aydır ilk kez, mesaj ya da e-posta değil, gerçek bir telefon görüşmesi — ve başka bir embriyo nakli başarılı olduğunu ve bir bebek daha beklediğini söylemek için aramıştı. Bilimsel olarak kız olduğunu biliyorlar ve çocuğa Frances adını verecekler, ona Frannie diyecekler. Yemin ederim bunu kimseye söylemeyeceğim, ama bu ismi hiç sevmedim.

KİM:sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN:Roy@coastaleypartners.co

m TARİH: 20 Temmuz 2016 8:23

KONU: Randevunuzun ardından takip Sevgili Sybil,

Dün sizi görmek çok güzeldi, ancak dediğim gibi, damlalar görme yeteneğinizi umduğum kadar iyi korumuyor ve kayıp umduğumuzdan daha hızlı gerçekleşiyor. Ne yazık ki, bu durumun doğası böyle. Yıllarca yavaş yavaş ilerleyebilir, sonra birdenbire hızlı bir düşüş yaşayabilir. Gördüğünüz sinekler daha da kötüleşecek veya sabit kalacak, ancak ortadan kalkmaları olası değildir ve görme yetiniz gelip gitmeye başlayabilir. Bazı günler bir veya her iki gözünüzde dramatik bir görme kaybı yaşayabilir, ertesi gün ise görme yetiniz geri gelebilir. Bu hiç hoş bir durum değil. Yalnız yaşamanız ve oğlunuzla kızınıza durumunuzu bildirmemiş olmanızla ilgili endişelerimi tekrarlamak istiyorum. Vicdanım rahat bir şekilde, araba kullanmaya devam etmenize izin verebileceğim süre de çok uzun sürmeyecek. Son düşüşünüzde bileğiniz kırıldı ve kötü sonuçlar doğdu, peki ya gelecekte daha kötüsü olursa? Merdivenler, kaldırım kenarları? Acaba günün bir kısmında bile olsa bir refakatçi veya hemşire tutabilir misin? Bu tür durumlarda, sorun devam ederken bunun ne kadar zarar verdiğini her zaman fark edemeyebiliriz. Bahsettiğin baş ağrıları da şüphesiz okurken ve yazarken gözlerine binen yük ile ilgilidir, ama seni yeterince iyi tanıyorum, bunu bırakmayacağını biliyorum.

Gerçekten de bahsettiğim kuruluşla, Baltimore Services for the Blind ile iletişime geçmelisin. Bu konuda her aşamada yardımcı olacak iyi insanlar ve bolca kaynakları var.

Ayrıca golf sahalarıyla ilgili kahve masası kitabınız için teşekkür etmek istiyorum. Çok düşüncelisiniz, ama buna hiç gerek yoktu. Bana bir proje verdiniz: kaç tanesini oynayabilirim? Kırk bir yaşındayım. Ne dersiniz?

Dr. Jameson

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

21 Temmuz 2016

Sybil, az önce telefon görüşmemizi bitirdik ve ben burada Stew ile tüm bu konuyu konuşuyorum. Senin küçük Miss Henrietta'nın durumunu düşündükçe, kan bağı olduğunu bilip de onunla hiç iletişime geçmemenin ne kadar yazık olacağını düşünmeden edemiyorum. Ne büyük bir kayıp. Seni terk eden o değildi, değil mi? O daha doğmamıştı bile. Bir hazine keşfettin! Onu öylece ortada bırakamazsın.

Felix

KİM:MDWattsIV@gmail.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 19 Ağustos 2016 8:23
KONU: Ziyaretin iptali

Merhaba Mick, Sana üzücü bir haber vermek için yazıyorum. Sonuçta sözümünden dönmek ve gelecek hafta Houston'a yapacağım seyahati iptal etmek zorunda kalacağım. Çok değerli bir arkadaşım şu anda bir kriz yaşıyor ve onun ergenlik çağındaki oğlu bir süreliğine benimle birlikte burada kalacak. Birkaç hafta mı yoksa daha uzun süre mi kalacağı belli değil, ama sana mutlaka haber vereceğim. Bu çocuğu yıllardır tanıyorum; babası, saygın Yargıç James Landy'dir. Hiç tanıştınız mı? Biraz gergin ve benim nefret etmeye başladığım modern Cumhuriyetçiliğe bağlı olsa da, çok sevimli bir adamdır. Her neyse, üzgünüm. Uçak biletlerinin parasını geri alabilmeni umuyorum. Elbette, mümkün olan en kısa sürede seninle iletişime geçeceğim. Çekimleri kaçıracağım için üzgünüm.

Saygılarımla,
Sybil

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

1 Ekim 2016

Sevgili Rosalie,

Harry iki haftadan biraz fazla bir süredir burada. Buraya geldiğinde berbat görünüyordu, olabildiğince zayıf ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı, saçları sanki üzerine bir parça tereyağı sürülmüş gibiydi, yüzü sivilce doluydu. James onu kapıya getirdiğinde neredeyse nefesim kesilecekti. Daan kadar uzun boylu, ama bir direk kadar zayıftı. Çocuğun bir anneye ihtiyacı olduğu acı bir şekilde ortada. Eski marul kadar gevşekti ve James'in nefesini tuttuğunu, fikrimi değiştirmeyeceğimi umduğunu görebiliyordum. James kariyerinde kesinlikle başarılı, ama ailesi tamamen mahvolmuş durumda. Dedikleri gibi, cehenneme doğru gidiyorlar. Ne karmaşa ama. Gözlerinde yaşlar vardı. Her şey için kendini suçluyor ve biliyorsun ki ben onu suçlamıyorum, ama insan biraz kendini sorgulamak zorunda.

Çocuk genelde somurtkan ve çok uyuyor, ancak James bunun ilaçlarıyla ilgili olduğunu ve eskiden geceleri beş saat uyduğunu söyledi. Okul ödevleri var, ancak bunları kendi başına hallediyor ve ben onu zorlamam gerekmiyor. Yemek konusunda tuhaf davranıyor ve benimle pek konuşmuyor. Mektuplarından daha konuşkan olacağını düşünmüştüm, ama ya son birkaç ay içinde içindeki bir şey öldü ya da birçok insan gibi, sayfalardaki mürekkep perdesinin arkasında kendine güvenini buluyordu. Çoğu zaman yatak odasında vakit geçiriyor. Bence o...

bulmaca çözmek veya okumak (çocuk bulmaca ve okumayı çok sever; fantezi ve bilim kurguya takıntılıdır) ya da bilgisayar başında çok zaman geçirir. World of Warcraft adlı, büyü ve savaşlarla ilgili bir oyun oynar. Ayrıca kodlama da yapar, bana açıklamaya çalıştı ama boşuna. Bazen yürüyüşe çıkıyor — köpeğini de yanında götürdüğünü söylemeyi unuttum, Thor adında kocaman bir yaratık, tüylerini döküyor, günde iki kez süpürmek zorunda kalıyorum. Haftada iki kez kendi arabasıyla terapiye gidiyor (Harry, köpek değil). Artık intihar eğilimli olduğunu düşünmüyorum. Bu konuyu konuşuyoruz. En azından her gün ona doğrudan soruyorum. "O zaman intihar etmeyeceksin, değil mi?" Her şeyin kesin ve net olmasını istiyorum, o da bir daha denemeyeceğini söylüyor ve ben ona inanıyorum. O tuhaf bir çocuk, ama dürüst. Çok pratik. Genellikle akşamları benimle bir iki oyun oynamasını sağlıyorum. Kart oyunları ve benzeri şeylerde çok zeki. Bana mahjong öğretiyor. Dik kayalıkları serbest tırmanış yapan bir adamla ilgili bir belgesel dizisi izliyoruz. Onu motive eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. O, bir krep kadar düz. Yine de burada olmasına seviniyorum. Onun burada olduğunu bilmek beni mutlu ediyor ve sanırım bu, işlerin nasıl gittiğine dair sorunuzun cevabıdır.

Evde bir çocuk varken yazmaya zaman bulmak yine zor, ama elimden geleni yapacağım. Hâlâ The Round House (Louise Erdrich) kitabını okuyorum.

Sybil

Kime:Mansourebass850@hotmail.com

Kimden:sybilvanantwerp@aol.com

Tarih: 11 Kasım 2016 20:21

KONU: İş + evimdeki çocuk Sevgili

Basam,

İş arama sürecimle ilgili son gelişmeleri sana bildirmek istiyorum: Özgeçmişini oğlum Bruce aracılığıyla Dale Woodson'a gönderdim. Bruce, Dale'in Pittsburgh'da çöken bir köprüyle ilgili korkunç bir karmaşanın içinde olduğunu söyledi (neyse ki sabahın erken saatlerinde meydana gelen kazada sadece üç kişi hayatını kaybetti) ve Pennsylvania eyaleti güvenlik kontrollerini yapan şirketi dava ediyor. Her neyse, Bruce, bu felaketin tozu dindiğinde (kelime oyunu yapmıyorum) birkaç hafta içinde Dale ile tekrar görüşecek.

Ayrıca, size son gelişmeleri anlatmak istedim. Bir süre bu genç çocuğu misafir edeceğim için oldukça meşgul olacağımı söylemişim. Kindred, DNA testi vb. hakkında biraz bahsettiğimde çok ilgilendi. Henrietta Gleason ile eşleşmesinden bahsettiğimde Harry'nin yüzü birden aydınlandı ve %49'luk eşleşme oranının kesinlikle kardeş olduklarını gösterdiğini söyledi. Bu şok ediciydi, ama kendimi topladım. Bir akşam ben uyurken internete girdi ve onu buldu. Bölgedeki bir çevrimiçi gazetede, Henrietta "Hattie" Nell Gleason (Hattie olarak bilinir) adında, toprak biliminde çığır açan araştırmalar yapan yerel bir ünlü kadın hakkında bir haber vardı. Harry, anlaşılmaz bir iz sürerek onun adresini buldu, gerçekten de, senin hatırladığın gibi, İskoçya'nın Fort William kentindeydi. Şimdi bu bilgiyle karşı karşıyayım ve bir karar vermem gerekiyor. Ne dersin?

Saygılarımla, Sybil
Van Antwerp

26 Aralık 2016

Sevgili Theodore,

Dün kapının önüne bıraktığınız buckeyes için teşekkür ederim, size mutlu (ve geç kalmış) Noeller ve mutlu Hanuka'nın üçüncü günü dilerim. Herkes şekerleri çok beğendi. Fiona eve dönmedi ve Bruce ve ailesi dün sadece bir günlüğüne geldiler, bu yüzden bugün temizlik yapıyorum. Aralık ayında seninle birlikte senfoni konserine katılamadığım için özür dilerim. Harry yarın veya ertesi gün geri dönecek gibi görünüyor, o zaman ona bakmak için geri döneceğim.

Harry gelecek hafta geri döndüğünde akşam yemeğine ve Ticket to Ride oynamaya gelmek ister misin?

Sevgiler, Sybil

(devamı 2 Ocak 2017, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Takvim her yeni yıla girdiğinde, içime dönük bir hale gelirim. Sanki kilerime girip orada ne olduğunu inceliyor, envanter çıkarıyormuşum gibi — neyim var, neye ihtiyacım var, durum ne. Her 1 Ocak'ta bunu yaparım. Dün de bütün günü düşünerek geçirdim ve karar verdiğim bir şey, İskoçya'daki bu kadına yazacağım. Biliyorsunuz, ben planları olan ve burada olan biteni tam olarak kavrayan zeki bir Tanrı'ya inanıyorum.

—ve ona ulaşmam gerekiyorsa, ulaşacağım. Bazen böyle bir şeye güvenmek delilik gibi geliyor. Yine de güveniyorum. Güvenmek zorundayım.

Son zamanlarda hayatım ne kadar garip bir hal aldı. Harry Eylül ortasında geldiğinde, birkaç gün ya da bir hafta kalacağını düşünmüştüm, ama aradan aylar geçti. Pazar günü geri dönecek. Fiona benim kullanıldığımı düşünüyor, ama öyle değil. Onun için en iyisi olduğu sürece kalması konusunda ısrar ettim. Ve şimdi, bağlantı kurmayı umduğum İskoç bir kadın var, milyarlarca insanın arasında teorik olarak benim ailem olan minicik bir insan. Her şey bana ne kadar garip geliyor. Bu sabah masamda oturuyorum, dışarısı 14 derece ve yer yer kar yağıyor, ben burada çayımı içip bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum ve merak ediyorum: yalnız mıydım? Bunu asla söylemezdim, ama şimdi burada oturup düşününce, acaba hep yalnız mıydım diye merak ediyorum. Dünyada hiç kendimi evimde hissettiğimden emin değilim, ama bunun benzersiz bir şey olduğundan da emin değilim. Emin değilim. Buraya oturup ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, ama sanki her şey iyice sallanmış gibi ve uzun zamandır ilk kez, önümde ne olacağını hiç bilmiyorum.

Bayan Henrietta Gleason
Hoply
The Yule Road
Fort William PK98 4FC
İskoçya
Birleşik Krallık

6 Ocak 2017

Sayın Bayan Gleason,
Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, bu şimdiye kadar yazdığım en tuhaf mektup ve ben pek çok mektup yazdım. Adım Sybil Stone Van Antwerp, 29 Mayıs 1939'da Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdum ve bir yıl kadar sonra Lawrence ve Margaret Stone tarafından evlat edinildim. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, böyle bir şey yapmayı asla (asla, asla) istememiştim.

Birkaç yıl önce Noel'de, en büyük çocuğum olan oğlum Bruce, Kindred adlı bir kuruluşa üyelik ve DNA testi hediye etti. Sanırım bunun iki nedeni vardı: babası (eski kocam) ölmek üzereydi ve o ve kız kardeşi Fiona, hepimizin yaptığı gibi, ölümün acımasızlığıyla yüzleşiyor ve bir şeye tutunmak istiyorlardı. Babalarının yaklaşan dalga ile silinip gitmesini izlemek, bir bakıma bana daha hızlı sarılmalarına neden oldu ve sanırım bu, kişinin soyuna veya tarihine olan bağlılık duygusuydu. Her halükarda, sadece hediyeği değil, aynı zamanda onların için eksik olan bir şeyin olduğunu da kabul etmem biraz zaman aldı. Sonunda tükürük örneğini gönderdim. Beklerken ne kadar endişelendiğime şaşırdım, tanımlayamadığım bir endişeydi bu, ve sonra sonuçlar postayla geldi. Sözde atalarımın pasta grafiği içimde bir şeyi uyandırdı.

uykuda olduğunu bile bilmiyordum, derin ve gizli bir şeydi. Bunun için ağladığımı itiraf ediyorum. Neden tüm bunları sizinle paylaşıyorum diye merak ediyor musunuz? Ben de merak ediyorum. Sadede gelmeme izin verin.

DNA'mı paylaşma seçeneğini hiç açmak niyetinde değildim. Biyolojik soyumun Britanya Adaları, Rusya ve Amerikan yerlilerine kadar uzandığını öğrenmekle yeterince kazanmıştım. Bu, köklerime dair en belirsiz olsa da sıcak bir duyguydu. Ancak bir gece, duygusal, oldukça heyecanlı ve normal zihnimden uzak bir haldeydim ve çılgınca gelebilir ama yanlışlıkla Kindred web sitesinde DNA'mın diğer kullanıcıların DNA'larıyla bağlantı kurulmasına izin veren kutucuğu işaretledim. Farkına varmadan, bir hafta içinde Kindred'in benimle %49 DNA eşleşmesi olan bir kullanıcı bulunduğunu belirten bir e-posta aldım ve bunun nereye varacağını tahmin edebilirsiniz, yani bu kişi, ya da şu anda da öyle olduğuna inanıyorum, sizdiniz.

Bir dizi nedenden dolayı (buna girmeye gerek yok) başlangıçta sizinle iletişime geçmedim, ancak birkaç ay sonra geçtim. Hemen ardından, artık kullanıcı olmadığınızı belirten bir hata mesajı aldım. Sizi korkutma riskini göze alarak ve tam açıklık adına, Kindred'da çalışan arkadaşımın adresinizi bulmasını istediğimi itiraf ediyorum (tüm bunlar aylarca sürdü, sizi ilk kez 2015 ortasında öğrendim) ve sonra bu kişiyle iletişimi kaybettim ve elbette bu kararlar üzerinde çok düşündüm. Zamanla, Fort William yakınlarında yaşadığını öğrenebildim ve bu ay, bir arkadaşımın oğlu olan, sorunlu bir çocuk benimle kalıyordu, ama o çok zeki, bilirsiniz, internet çağında büyümüş ve senin adresini buldu ve... VOILÀ.

Benim DNA'm sizin DNA'nızla %49 oranında eşleşiyor. Biyolojik ailem hakkında, ABD'nin içinden evlatlık verildiğim dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Büyük ölçüde Philadelphia'da büyüdüm.

Umarım bana yazarsın, sadece defolup gitmemi söyleyen kısa bir mektup olsa bile. Şu anda, uyandırılan bu şey, onu tekrar uykuya daldıramıyorum.

Saygılarımla,

Sybil Stone Van Antwerp

17 Farney Road
Arnold, Maryland
21012
ABD

sybilvanantwerp@aol.com

Bayan Diana Gabaldon
8930 North Muir Circle
Scottsdale, AZ 85262

2 Şubat 2017

Sayın Bayan Gabaldon,

Size hayatımın en büyük sürprizini yaşadığımı söylemek için yazıyorum, yani Outlander adlı kitabınızı okudum. Olay şöyle gelişti: Trudy ve Millie adında, otuz yılı aşkın süredir tanıdığım ve edebiyat üzerine sürekli sohbet ettiğim iki iyi arkadaşım var. Zevklerimiz her zaman aynı değildir; ben modern edebi kurgu ve kurgu dışı kitapları ve bazen de 1800'lerden 1900'lere kadar olan klasik kitapları tercih ederim. Trudy ise Hristiyan kurgu ve tarihi kurgu kitapları okur (özellikle Amerikan Devrimi, İç Savaş ve büyük Dünya Savaşları dönemleriyle ilgili olanları). Millie en çok klasikleri sever, ama aynı zamanda bazı ana akım kurguları da sever ve bunlar daha çok Oprah veya Reese Witherspoon'un önerdiği kitaplar ya da Perşembe sabahları Costco'ya gittiğinde masada gördüğü kitaplardır. Konuyu çok fazla uzatıyorum. Demek istediğim, kuşlara (o arkadaşlara) İskoçya ile ilgili, özellikle Highlands'ta geçen bir kitap okumak istediğimi söyledim ve Millie, ilk kitabınız Outlander'ı okuduğumu sordu. Okumamıştım ve Trudy, biraz kızarak ve aynı şeyi tekrarlayarak, evet, okudum mu diye sordu. İkisi de okumuştı, ancak ikisi de bunu bilmiyordu ve aslında ikisi de serindeki sekiz romanın hepsini okumuştı ve ben de neden ikisi de bana bu seriden hiç bahsetmediklerini sordum. Trudy yeni güneş yanığı kadar kızardı, ama Millie (onu seveceksin, hiç utanmaz, Long

Island) gözlerimin içine bakarak, "BİR SÜRÜ SEKS VAR" dedi. Ertesi gün Trudy, kitabını ön kapıma bırakırken, ben de başka bir kitabı bitiriyordum (John Williams'ın Stoner adlı kitabı, benim için üçüncü kez okuduğum bir kitap), yani zamanlama mükemmeldi ve hemen kitaba daldım.

Peki. Bütün gün okudum, bahçe kulübünü asıp gece boyu okudum, sabah uyandım ve ertesi sabah da okudum, o gece kapı durdurucu ağırlığındaki kitabı bitirdim ve sersemlemiş bir opossum gibi arka verandama çıktım. "Çok fazla seks" ifadesi, aslında hafif kalmış ve bunu beğenmediğimi iddia etmeyeceğim, ancak bazı şiddet içeren kısımları atladığımı itiraf etmeliyim. Ama asıl önemli olan YER'di. Okuma koltuğumun rahatlığında, ayaklarım osmanlıda, başımın üstündeki ışık açık, çayım elimde, kendimi İskoçya'nın iç kesimlerinde buldum. Nasıl teşekkür edebilirim? Tarih, harika karakterler ve sevdiğim hikaye anlatımı da cabası. Kitabı çok sevdim VE, ortaya çıktı ki, Fort William ile oldukça yakın zamanda keşfettiğim özel bir bağım var, bu da tarihi benim için daha ilginç hale getirdi. Claire karakteri bana çok yakın geldi (ben oldukça filtrelenmemiş biriyim). Çok hoş bir sürprizdi ve hala yedi kitap daha var!

Serinin devamını yazmaya devam edecek misiniz? Tarihçi misiniz? İskoçya tarihi ve İngiltere ile olan ilişkiler hakkında çok şey biliyorsunuz gibi görünüyor. Bu durum sizi İngilizlerden nefret etmeye itmiyor mu? Yazar mı yoksa tarihçi mi olarak başladınız? Mektup yazmayı seven biriyseniz, sizden haber almak isterim. Çoğu kişi mektup yazmayı sevmez, ama ara sıra şansım yaver gidiyor.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Bay George Lucas
% LucasFilm Ltd.
Letterman Dijital Sanatlar
Merkezi 1 Letterman Dr.
Presidio of San Francisco, CA 94129

24 Şubat 2017

Sayın Lucas,

Umarım bu mektup sizi sağlıklı bulur. Genellikle bir ünlülere mektup yazarken söyleyecek çok şeyim olur, ancak bu durumda kendimi biraz dezavantajlı hissediyorum çünkü Star Wars filmlerini hiç izlemedim. Bunların Amerika'da bir kurum olduğunu bildiğim için kendimi aptal hissediyorum, ancak nadiren televizyon izlerim ve bilim kurguyu sevmem, ancak çalışmalarınızın sizi bu kadar başarılı kıldığına eminim.

Çalışanlarınızın, Pasifik Okyanusu'na attığım bu şişedeki mesajı iletmiş olmasını umuyorum. Ben yaşlı bir kadının ve birkaç ay boyunca evimde lise çağında bir çocuğu misafir etmek gibi garip bir durumun içindeyim. Bu çocuk son derece zeki, ama çok üzgün. O benim torunum değil, ama bizi birlikte görseniz öyle olduğunu düşünebilirsiniz. İntihar girişiminden sonra iyileşmek için benimle kalmaya geldi (umarım bu hassas bilgiyi gizli tutarsınız), ama o ÇOK zeki. Stanford, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü, Harvard ve belki başka bir yere kabul edildi ve bu kabullerin onun matematik anlayışıyla ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Yazma nedenime gelelim: Son birkaç yıldır Harry bir kitap üzerinde çalışıyor. Aslında, daha çok bir dünya yaratmaya çalıştığını düşünüyorum — defterler dolusu bilgi var. Hepsini bir hikayeye dönüştürmeye başladı ve bu hafta bana yaklaşık 140 sayfalık bir materyal verdi. Hayretler içinde kaldım. Hikayeler yazdığını biliyordum, ama bu çabanın boyutunu hiç tahmin etmemiştim. Çok iyi, olağanüstü yaratıcı ve ilk sayfadan itibaren gerçekten güçlü bir merak uyandırıcı nitelikte. Muhteşem. Ben yaratıcı biri olmadığım için katkıda bulunacak bir şeyim yok, ama aklıma siz geldiniz. Birkaç yıl önce verdiğiniz bir röportajı okudum ve çok sevimli birine benziyordunuz, çocuklarınızı yetiştirmekten bahseden sıradan bir adam gibiydiniz. Bunu hep hatırladım ve sana ulaşp Harry'ye bir mektup yazabilir misin diye sormak istedim. O senin çalışmalarını çok beğeniyor. Ona devam etmesi için biraz cesaret ver. Bunu onun için yaparsan çok sevinirim (tabii ki, intihar girişiminden bahsetmeden).

Harry (Landy onun soyadıdır) yaz sonuna kadar benimle birlikte burada kalacak, ya da ona ev adresinden mektup yazabilirsiniz:

98 Dumbarton St. NW
Washington, DC 20007

İlginiz için çok teşekkür ederim, saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

KİM:sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:jameswlandy@gmail.com
TARİH: 3 Mart 2017 05:25
KONU: Marly

Sybil,

Dün akşam yemeğine davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Harry'nin sizinle kaldığından beri tavırlarının ne kadar rahatladığını görmek çok güzeldi.

Birkaç konuyu takip etmek istiyorum. Gönderdiğim çekleri bozurmazsanız, onu eve geri getireceğim. Onu yanınızda tutmanız yeterince zor, bunun üzerine bir de maddi sorumluluk yüklemek istemiyorum. Her ay çek göndermeye devam edeceğim, miktarı benim takdirime kalmış. Parayla ne yapacağın umurumda değil; ona "ihtiyacın" olmadığını biliyorum. Belki yeni bir çatı yaptırmalısın; seninki değiştirilmesi gerekiyor gibi görünüyor. Bir yelkenli satın al. İtalya'ya bir gezi planla. Güneş odasına kitaplık yapması için birini çağır.

Harry'yi bu kadar uzun süre seninle bırakmak hiç niyetim değildi ve bunun sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini biliyorum, ama şimdi Marly evde olduğu için bu tam zamanlı bir iş haline geldi. Sürekli huysuzlanıyor, ağlıyor, öfke nöbetleri geçiriyor ya da bütün gün uyuyor. Geceleri evde dolaşıyor. Uyuduğumu sanma, ama emin olamıyorum. Bu dayanılmaz bir durum, ama Harry'yi her gördüğümde daha iyi, daha mutlu, daha rahat görünüyor ve sen de onu bakmaktan rahatsız olmadığını vurguluyorsun, bu yüzden onun kalmasına izin verme eğilimindeyim (ki o da bunu istiyor). Şu anda okul yılı biraz daha var ve okul, bu yılı burada tamamlayabileceğini söyledi.

hibrit uzaktan çalışma kapasitesi. Emin misin, sorun olmaz mı? Eğer senin için de uygunsa, yazın (mayıs ortasında) Harry'yi eve getirmeyi planlıyorum.

Son olarak, Theodore Lübeck'in sana aşık olduğunu söyleyebilirim. Ne ilginç bir adam. Ailesinin Almanya'yı terk etmesiyle ilgili ayrıntıları biliyor musun? Komik bir adam olduğunu söyleyebilirim. Hala 1978'deymiş gibi giyinmesi ve o Avrupa şapkası, ama zeki ve söylediğin her şeyle ilgileniyor. Sana aşık olduğuna eminim, ama Harry'den anladığım kadarıyla sen Teksaslı emekli bir avukatla birliktesin.

Harry'yi nihai kararını vermeden önce Stanford'u tekrar ziyaret etmek için Kaliforniya'ya götürüyorum. Doğu Kıyısı'nda kalmasını umuyordum, ama Stanford'a çok ilgi duyuyor gibi görünüyor. Onu birkaç hafta sonra, 16 Mart Perşembe günü götüreceğim.

Marly için kestiğin çiçekler için teşekkürler. Çok beğendi. Bahçen gerçekten İngiliz kırsalını anlatan bir dergiden çıkmış gibi görünüyor. Yakında görüşürüz — James

(devamı 15 Nisan 2017, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Çiçeklerin hepsi koparılmıştı. Her çiçek ve tomurcuk kesilmiş ve yere bırakılmıştı. Harry köpeği tuvalete çıkarmak için erkenden dışarı çıkmış ve koşarak geri gelmişti. Dışarı çıktığımda her şey yeşildi, tekdüze bir orman gibiydi, ama çiçekler piñata'dan çıkan şekerler gibi yere dağılmıştı. Etrafta dolaşıp onları topladık, sonra çöp kutusuna attık. Sapları olmadan onları vazoya bile koyamazdık. Kendimi uyuşmuş hissettim. Daha doğrusu, kaçınılmaz olana boyun eğmiş hissettim.

Komşum Theodore, kendisi de bir nevi bahçıvan olan, kısa bir süre sonra kapıyı çalarak geldi, bariz katliamdan dolayı üzgündü ve Harry ve Theodore mutfakta sorular sorarken, "DM" baş harflerini taşıyan öfkeli kişiden aldığım notlar ortaya çıktı. Sonuncusundan bu yana epey zaman geçmişti, bu yüzden belki de her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Onlara, mahkeme günlerinden beri beni rahatsız eden biri olduğunu söyledim, ama notları onlara göstermeye dayanamadım, bu yüzden attığımı söyledim (tabii ki atmadım). Theodore polisi arayacağını söyledi, ama ben izin vermedim. Çiçekleri saplarından kesmek suç değildir; daha nisan ayındayız ve çalıların çoğu tekrar çiçek açacaktır. Onlara göstermeye cesaret edemediğim mektuplardan başka ne kanıtım var ki?

Ancak misafirim Harry farklı. O, sıradan insanları otosansür yapmaya iten belirli bir medeni nezaketten yoksun olduğu için şanslı. O akşam geç saatlere kadar sorular sormaya devam etti. Harry'ye karşı bir tür açıklık hissediyorum. Biz birbirimize benziyoruz. Biz ayrıca kurduk taahhüt ihtiyatlı

birbirimize güvenimiz vardı. Ona notları gösterdim. Bir süre sessizce inceledi ve bana ilk sorduğu soru DM'nin kim olduğunu bilip bilmediğimdi. Muhtemelen bildiğimi söyledim. Aklımda kalan bazı vakalar var, özellikle de biri... Ah, Colt. Zamanı geri alabilseydim... bazı şeyleri farklı yapardım. Her şeyi gerçekten mahvettim. Bir süre beni izledi ve biraz sonra Harry kalkıp bana bir bardak soğuk su getirdi. Suyu masanın üzerine koydu, sonra telefonun altındaki çekmeceye gidip bir not kağıdı ve bir kalem aldı ve onları da önüme koydu. Davanın adını ve tarihini yazdım ve bana neye ihtiyacım olduğunu sordu. Enzo Martinelli. Hala onu görebiliyorum. Adresin yeterli olacağını söyledim. Yatağa gittim ve sabahleyin bulduğu seçeneklerin bir listesi vardı, şimdi o liste bende.

Oh, Colt.

KİM:sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:debbakescakes@yahoo.com
TARİH: 28 Nisan 2017 08:10
KONU: Bahçe Kulübü Ofis Pozisyonunuz İyi

günler, Sybil:

Severn River Garden Club'ın son üç toplantısını ve geçen hafta genel kurul toplantısından önceki liderlik toplantısını kaçırdığınız için, liderlik ekibi sizi derhal kulüp sekreterliği görevinden almaya karar vermiştir. Benim de isim rozeti sorumlusu olarak kendi görevlerim var, ancak sizin görevlerinizi üstlenmeyi teklif ettim, bu nedenle bana en güncel üye listesini Excel tablosu olarak gönderebilirsiniz. Size yeni bir genel üye isim rozeti sipariş edeceğim, böylece üzerinde "Sekreter" yazan altın kenarlı rozetinizi atabilirsiniz.

Saygılarımla,
Debbie Banks

Kime:grandmaalicelivingston@yahoo.com

Kimden: sybilvanantwerp@aol.com

TARİH: 28 Nisan 2017 10:49

KONU: Devrilme

Alice, tabii ki bu en başından beri olacaktı. Geriye dönüp baktığımda, şimdi anlıyorum. Debbie Banks çok güçlü bir kadın ve YILLARDIR benim zayıf noktamı arıyordu, değil mi? Sanırım buldu ve benim için sorun yok. Pozisyonu alabilir. Gelmememden dolayı üzgün değilim. Sana söylediğim gibi, sonbahardan beri uzun süreli bir misafirim var ve bahçe kulübü, balıkların yem yediği akşam saatlerine denk geliyor. Misafirim akşam yemeğinden önce balık tutmayı seviyor ve açıkçası, bahçecilikle ilgili bilgilerden çok, geçmişteki kocaları, eklem iltihapları ve bağırsak hareketleri hakkında sohbet etmekten ve kek ve kurabiyeleri mideye indirmekten hoşlanan kadınlarla dolu toplantılarımızdan çok onun arkadaşlığından keyif alıyorum. Umarım bana sadakatinden dolayı hazineci pozisyonundan istifa etme ihtiyacı hissetmezsin; kal! Zaten kulüpte Mary var. Eğer gelinim de katılsaydı, muhtemelen en iyi davranışımı sergilerdim. (Aslında, muhtemelen sergilemezdim, ama yakınımda bir kızım olsaydı, her fırsatta onunla birlikte olurum.)

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

16 Mayıs 2017

Sevgili Sybil,

Senden mektup ya da telefonla haber almayalı uzun zaman oldu ve iletişimimiz de çok kısa sürdü. Harry'nin evde olması ve bahçe kulübüyle uğraşman nedeniyle çok meşgul olduğunu biliyorum, ama benim hayatım çok sıkıcı ve monoton! Mektuplaşmamızı özlüyorum. Her şey yolunda mı?

Paul'un sırt ameliyatı Haziran'ın ilk haftasına planlandı ve ne kadar korkuyor olsam da, bir an önce gerçekleşip bu süreci atlatabilmemizi diliyorum. İyileşme süreci zor olacak, ancak uzun vadede teorik olarak, onun sürekli rahatsızlığını bir ölçüde hafifletecektir. Bu durum ve ona bakmanın fiziksel yoğunluğu nedeniyle, Lars için huzurevini giderek daha fazla düşünmeye başladım. Paul'u kaldırmaktan sağ omzum zayıflıyor ve sırtımdaki ağrı için iğne olmam gerektiğini düşünen bir doktora gittim. Her neyse, Greenmont Village'ı gezip, çok akıllı ve şefkatli görünen müdürüyle görüştim. Daha önce harekete geçmediğime inanamıyor, ama herkes böyle diyor. Bu durumun dışında olsaydım, elbette onu bir bakımevine yerleştirin derdim, ama bu durumun içindeyken farklı hissediyorum. Şimdi buradayız (Lars ve ben), şimdi bu durumdayız, tüm anılarımızla birlikte. Dışarıdan bakıldığında, eminim o bir

beyinsiz sümüklü böcek, ama o benim partnerim. Onu bir bakımevine vermek, teslim olmak gibi geliyor. Sanki her şeyi bırakacakmışım gibi.

Diğer haberler: Dolabımı ve çekmecelerimi temizlediğimi, bir daha asla giymeyeceğim şeyleri ayıklayıp Goodwill'e verdiğimi bilmek sizi mutlu edecektir. Kendime bir ödül olarak, geçen hafta hemşire günün çoğunu burada geçirdiğinde bir saatlik yol gidip Nordstrom'a gittim. Çok nazık bir satış elemanı, iki çift rahat pantolon, bir çift kot pantolon, bir yeni elbise ve egzersiz için değil, gündelik giyim için tasarlanmış sevimli spor ayakkabılar seçmeme yardım etti. Çok eğlenceliydi.

İskoçya'daki akrababanıza yazdığınız mektuba cevap geldi mi? Mick ile işler nasıl gidiyor? Sue Miller'ın The World Below kitabını okuyorum. Siz ne okuyorsunuz?

Sevgiler,

Rosalie

29 Mayıs 2017

Sevgili Sybil,

Doğum günün kutlu olsun. Umarım keyifli geçiriyorsundur ve endişelenmiyorsundur. Senin için endişeleniyorum ve bir tür araştırmacı tutmama izin vermeni istiyorum. Gözlerimi dört açıyorum. Sözümlü tutuyorum ve şimdi sana bu tarihin benim için neden önemli olduğunu anlatacağım, nadiren anlatma fırsatı bulduğum bir hikaye. Bazen konuşmaktan yazmanın daha kolay olduğunu söylediğini hatırlıyorum. 29 Mayıs 1941'de olanlar bana hem keder hem de utanç veriyor, ancak yaşlandıkça duygularımın ve deneyimlerimin ne yazık ki benzersiz olmadığını öğrendim. Korkunç şeyler olur. Seçimler yaparız. Zaman geri alınamaz. Kötü şeylerin getirdiği iyilikler dayanılmaz olabilir.

Babam, Amerikalıların dediği gibi, durumun vahameti ortada olmasına rağmen Yahudilerin içinde bulunduğu durumu inkar ediyordu. Yemek masasında bu konunun konuşulmasını yasaklamıştı. Köyün geri kalanı hüznünlü bir havaya büründüğünde, o her zaman çok yüksek sesle gülüyordu. Naziler altında Yahudi olmanın ne demek olduğunu kabul etmek istemiyordu, ama sonra babamın birlikte çalıştığı bir adam ortadan kayboldu. Adı Levi Holtz'du. Holtz da Yahudiydi ve bir gün babam, kasabanın kenarındaki bir binanın onarımını yapmak için onunla buluşacaktı, ama adam gelmedi. Babam evini aradı ve hizmetçi telefonu açtı. Sabah işe geldiğinde evde kimse olmadığını, sadece kilerde bir köpek olduğunu söyledi. O zaman babam kafasını kumdan çıkarmak zorunda kaldı. Hemen harekete geçti ve birkaç telefon görüşmesi yaptı. Almanya'dan çıkış için bize bir yol buldu ve bunu Mayıs sonu için ayarladı. Babam,

Herkes - Yahudiler ve Hristiyanlar, fark etmez, her zaman partinin neşesi, gülümseyip evet diyordu çünkü bu iş için iyiydi, yeni kurallara itaat ediyor ve Nazilere dostça davranıyordu, eğer uslu durursa bize daha iyi davranacaklarını düşünüyordu. O kadar çok insan için evler, binalar ve başka şeyler inşa etmişti ve sadece insanların duymak istediklerini söylediği için çok seviliyordu. Bana da bunu öğretti. İnsanların duymak istediklerini söylemek, mutlaka doğruyu değil, çünkü çoğu insan doğruyu duymak istediklerini söylerler, ama aslında istemezler ve doğruyu söylerseniz, bu size bir yılanın kendi kuyruğunu bulup yutması gibi geri döner. Bunu kardeşimle bana nasıl söylediğini hatırlıyorum ve bu sözleri hiç sevmezdim, çünkü annem tam tersini öğretmişti, doğruyu söylemezsek hiçbir şeyimiz olmazdı. Hiçbir şey olmazdık.

Holtz ortadan kaybolduğunda, babam bize ayrılmamız için bir yol buldu ve ayrılacağımız tarih 29 Mayıs olarak belirlendi. Sabahın erken saatlerinde, belki dört civarında, bir araba eve geldi. İki valizimiz ve birkaç küçük çantamız vardı. Babam sanki tatile çıkıyormuşuz gibi ön kapıyı kilitledi, ama annemin doğum belgelerimiz ve hiç takmadığı kız kardeşinin madalyonu gibi garip şeyler paketlediğini görmüştüm, bu yüzden bu şekilde rol yapmıyorduk. Kardeşim, annem, babam ve ben arabaya bindik ve yola çıktık. Güneş doğmaya başladığında sabah soğuk sisle kaplıydı. Sessizce yol aldık. Arabayı annemden daha genç bir kadın sürüyordu. Saçları kısa kesilmişti ve erkek şapkası takmıştı, bu yüzden ilk başta onu erkek sandım. Annem otuz bir yaşındaydı. Bu kız bizi hiç gitmediğim küçük yollardan şehir dışına çıkardı. Bazı tepelere çıktık ve sonra kız bir gölün kenarındaki bir evin önüne çekti arabayı ve orada bir değirmen ve çalışan başka bir araba vardı. Sonra hepimiz arabadan indik ve diğer arabanın sürücü koltuğundan bir adam indi ve baktı...

bize baktı ve bizi teslim eden kıza baktı. Bir yetişkin ve bir çocuğu alacağını, çanta almayacağını söyledi. Babam aldatılmıştı. Dördümüzün çıkması için para ödemişti, ama bir elden diğerine geçerken para sadece ikimiz için yeterli olmuştu. Uzun bir hayat yaşadım. Şimdi seksen bir yaşımdayım ve geriye baktığımda, altı yaşında bile olmadığım o an en kötü anım olarak kalıyor. Babam inanamayıp ağladı ve adama dördümüzü de alması için yalvardı, ama adam gecikmeden gitmemiz gerektiğini ve sadece bir yetişkin ve bir çocuğu alacağını söyledi. Bunun üzerine annem yere düştü. Adama yapışarak kardeşimle beni almasını istedi. Annemin bir hayvan gibi yerde yatması, bluzunun çıkması, çocukken benim için utanç vericiydi. Yıllarca bu adamı şeytandan bile daha kötü biri olarak gördüm, ta ki büyüyüp evlenip kızım olana kadar. O zaman da onu hala nefret ediyordum ama sonunda anlayabiliyordum. Acaba kaç kişiyi akıl hastanesine gönderdi? Adını ya da başka bir ayrıntıyı bilmiyorum. Ya bir yetişkin ve bir çocuğu şimdi alacaktı ya da gidecekti. Annem ayağa kalktı, kendini topladı, çantadan birkaç şey alıp ceplerine koydu ve beni arabaya bindirdi. Ne anlama geldiğini anlasam da kaçmak istediğim için direnmedim. Ön koltukta başka bir kadın ve arkada saçları bukleler halinde olan bir genç kız vardı. Annem babama ve benden beş yaş büyük olan ağabeyime veda öpücüğü verdi ve benim arkamdan arabaya bindi. Sessizdi, saçları dağınıktı ve beyaz bluzu yerden kirlenmişti. Ağabeyim babamın ve erkek gibi görünen kızın yanında duruyordu. Kardeşim çok sessiz ve hareketsizdi, ama babam araba uzaklaşırken arkasında sendeledi. Annem yol boyunca pencereden dışarı bakıyordu. Saatlerce yol aldık. Yine araba değiştirdik. Konuşmadık. İsviçre'ye girdik. Babam ve kardeşim Dachau'ya gittiler ve orada öldüler. Onlar

Joh adını paylaşıyordu. Annemin canlı, dürüst ve güzel olduğu zamanları hatırlıyorum, ama hepsi yok oldu. Keşke kardeşime güvenli bir geçiş yolu sunmak için sesimi yükseltseydim, ama yapmadım. Ben sadece bir çocuktum. İnsanların kalplerinde ne kadar büyük bir boşluk olduğunu öğreniyordum.

Bazen zor bir şeyi yazmanın daha kolay olduğunu söylediğinde haklıydın.

Her yıl o günün yıldönümü geldiğinde üzülürüm. Kardeşimin ve babamın anısına vazo koymak için çiçekler keserim, ama aynı zamanda senin doğum gününü kutlamak için güller de keserim, bu da beni mutlu eder. Son birkaç yıldır arkadaş olduğumuz için kendimi şanslı hissediyorum. Hayatımın sürprizlerden yoksun olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Tracey, bu pastanın fırında yaptıkları en iyi pasta olduğunu, kahvaltı veya tatlı olarak iyi olduğunu söyledi. Umarım beğenirsin.

Sevgiler,

Theodore

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

31 Mayıs 2017

Sevgili Felix,

Harry gitti. Daha önce ne yapıyordum bilmiyorum. Günlerimi nasıl geçiriyordum? Okumak, mektup yazmak? Hepsi bu muydu? Hayatımın eski düzenine dönmesini iple çekmeye başlamıştım, ama şimdi o gittiği için sessizlik eskisi gibi yalnızlık gibi geliyor. En azından, öyle hissediyorsam da farkında değildim. Resmi yemek masasında yarısı tamamlanmış 2.000 parçalık bir yapboz var. Harry olmadan pek eğlenceli değil. Muhtemelen onu kaldıracam.

Her neyse, Mick Watts beni tekrar Teksas'a davet ediyor ve bahanem kalmadı, bu yüzden gideceğimi söyledim. Haziran ayında ayrılıyorum.

16 ve bir hafta yokum. Uçmak istemiyorum ama Trudy ve Millie (Mick'i henüz tanımamış olsalar da onu çok seviyorlar) eşyalarımı toplamama yardım edecek ve beni havaalanına götürecekler. Baltimore'dan Houston'a direkt uçuş var ve Mick havaalanında beni karşılayacağını söyledi. Merak ediyorum Felix, neden benim gibi yaşlı bir kadını bu kadar çok istiyor? Eminim onun bekarlık hayatına ve parasına talip (daha genç) kadınlar kuyruk oluşturunur.

Lütfen Kasım ayı için randevularını gönder de programımı ayarlayayım. Elbette arabayı ödünç alabilirsin. Sana söylemedim ama artık pek araba kullanmıyorum. Çoğunlukla kuşlar ya da komşum Theodore beni götürüyor.

Sevgilerimle, (yetmiş sekiz yaşındaki) kız kardeşin,

Syb

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

5 Haziran 2017

Merhaba Rosalie. Paul'un ameliyatının cuma günü olduğunu bildiğim için yazıyorum. Umarım önceden hazırlıklarını yapmışsındır ve bakım konusunda bir tür yardım alabilirsin. Sorularına cevap vermek gerekirse, Harry ayrıldı, İskoçya'daki DNA akrabasından haber almadım ve Mick Watts ile her şey yolunda gidiyor. Virginia Woolf'un To the Lighthouse kitabını okuyorum.

Ve son olarak, her şeyin yolunda olup olmadığını sordun. Hayır, her şey yolunda değil. En yakın arkadaşım, benim için en değerli kişi olan senin, benim kızımı ağırlayarak bana ihanet ettiğini ve bunu benden sakladığını bir türlü kabullenemiyorum. Çok iyi bildiğin gibi, kızımı şanslıysam yılda bir kez görebiliyorum. Senin ve onun gizli buluşmalar yapmayı uygun görmenez ne kadar aşağılayıcı. Fiona ile bu kadar güçlü bir bağın, bu kadar samimi ve güven dolu bir ilişkinin olması senin için ne kadar harika olmalı. Böyle bir zevki hayal bile edemiyorum, ama KESİNLİKLE HARİKA olmalı. Onun senin çalışma odanda sana sokulup, benim bir anne olarak onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ve senin gibi bir vekil annesi olduğu için ne kadar mutlu olduğunu anlattığını düşünmekten büyük zevk alıyorum. Senin olmasan onun ne kadar yalnız kalacağını düşünmek bile istemiyorum, Rosalie.

Sen ve ben, altmış yıldır dürüst ve çatışmalı bir dostluk yaşıyoruz ve ben bunu çok değer veriyorum.

Paul ile gelecek hafta iyi şanslar. Umarım her şey yolunda gider.

Sybil

Not: Bilgin olsun, arkamdan yaptığın küçük sürpriz buluşmayı itiraf ettiğin mektuptan önce, Fiona'nın kısırlılık ve düşük sorunlarından haberdar değildim, bu bilgiyi paylaştığın için teşekkür ederim.

Sybil Van Antwerp Stone
17 Farney Road
Arnold
MD 21012
Amerika Birleşik Devletleri

11 Haziran 2017

Selamlar, Sybil,

Ocak ayında yazdığınız mektubu Nisan sonunda aldım. Mektup eski adresime gönderilmiş, sonra bir türlü yerine ulaşamamış ve sonunda bana ulaştığında, sanki bir yere sıkıştırılmış gibi buruşuk ve kırışik bir haldeydi. Mektubu birkaç gün kendime sakladım ve defalarca okudum, o kadar çok okudum ki kağıt yumuşamaya başladı, o kadar şaşkındım. Kindred'e başladığımda, hakkında çok az bilğim olan Amerikalı babamın aile soyunu araştırmak içindi ve DNA testi başladığında bana ücretsiz olarak sunuldu, bu yüzden fazla düşünmeden yaptım, bunu söylemek biraz utanç verici, biraz aptalca, değil mi? Her neyse, kısa bir süre sonra bazı faturaları inceleyip düzenlemeye ve kesintiye uğratmaya çalışıyordum (aslında babamın soyu hakkında alabileceğim tüm bilgileri zaten almıştım), bu yüzden bulduğum aile geçmişini yazdırdım ve hesabı kapattım. Mektubunuzu okuyana kadar Kindred'i bir daha hiç düşünmemiştim.

Ben bir botanikçiyim ve DNA konusunda bilgiliyim. İlk başta, mektubun bir tür şaka olduğunu düşündüm. %49'luk bir eşleşme oranı absürt derecede yüksek ve senin birdenbire ortaya çıkman da inanılmaz bir şeydi. Yine de krem rengi kağıt üzerinde senin kusursuz el yazın ve çocuklarının isimleri vardı.

Başka bir şekilde ifade edemem: sana inandım. Mektubunu, bir pub ve bir nalbur dükkanı işleten kardeşime götürdüm ve bir süre üzerinde düşündük. (Bu, haftalar sonraydı.) Sonra Glasgow'da üniversitede yaz kursu veriyordum ve bunu sürekli kafamda düşünüp duruyordum. Şimdi geri döndüm ve eve döndüğümde ilk işim mektubu yazmak oldu.

Ben 1943 yılının Ekim ayında doğdum, kardeşim Declan ise benden bir yıl sonra. John ve Douglas ikizler ve 1948 yılında doğdular. Sizin için sakıncası yoksa, DNA eşleşmesi raporunun bir kopyasını gönderir misiniz? Lütfen bunu kabalık olarak algılamayın, sadece kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Mümkünse, lütfen doğru adresime gönderin. Adresim şu:

Hattie Gleason

Bodney Cottage

Fassfern

Fort William PH33 7NP

İskoçya

Uzun bekleyiş için özür dilerim. Bir dahaki sefere bu kadar uzun sürmeyecek, umarım sen de altı ay bekleyerek beni cezalandırmazsın. Dedikleri gibi, koltuğumun kenarında oturuyorum. Sen, Sybil, olasılıklarla dolu bir dünyanın kapısını açıyorsun.

En iyi dileklerimle,

Hattie

KİM:Mansourebass850@hotmail.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 26 Haziran 2017 10:15 KONUSU: O
YAZDI

Sevgili Basam, Hattie Gleason nihayet bana mektup yazdı, yaşıyorum ve nefes alıyorum. Mektup, seyahatten döndüğüm gün evime ulaştı. (Bir hafta boyunca bir adamla vakit geçirmek için Teksas'a gitmiştim.) Hattie, İskoçya'da yaşayan bir botanikçi. Declan, John ve Douglas adında üç erkek kardeşi var. Benden dört yaş küçük. DNA eşleşmesinin bir kopyasını görmek istiyor. (Tabii ki istiyor. Mektubumla birlikte göndermemem aptalcaydı, ama belki de bu kadar kişisel bir şeyi göndermekten çekiniyordum, ama neyse, belgeyi ona göndereceğim. Belgede listelenen tüm kişisel bilgiler ona ait: benim adım, doğum tarihim. Ve tabii ki, posta kutusunda ondan bir mektup beklediğim aylar boyunca, bunun korkunç bir şok olduğunu düşündüm. Benim için korkunç bir şoktu! Belki de şokları hoş karşılamayız bu tür şokları . Belki mektubu yakmış ya da dolandırıcılık olduğunu düşünerek atmıştır. Kesinlikle dolandırıcılık gibi görünüyor. O "aldatmaca" kelimesini kullandı.) El yazımın çok düzgün olduğunu söyledi, bu doğru. Ne yazık ki tüm yazışmalarımız e-posta yoluyla olduğu için siz bunu hiç görmediniz. E-postaları yazarken mektupları yazarken olduğu kadar özenli davranmadığımı düşünüyorum. Bunu başka bir gün düşünmem gerekecek.

Kesinlikle çalgınca mutlu, gergin ve heyecanlıyım. Sanırım artık kardeşim Felix'e haber verme zamanı geldi. Ya da belki de değil. Belki kız arkadaşlarıma, ama hayır. Onlar da mektup yazmaya katılmak isteyeceklerdir. Komşuma söyleyebilirim. O nazik biridir, iyi bir dinleyicidir.

Hayatından haberler

ver bana. Sybil

Bayan Sybil Van
Antwerp 17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

18 Temmuz 2017

Sayın Bayan Van Antwerp,

Bu ay vizyona girecek bir film var, fragmanını izledim ve aklıma sen geldin. Film, bir keşiş gibi yalnız yaşayan yaşlı bir kadın hakkında. Kadın eksantrik ve kaba biri, ama sonra onun eskiden bir ABD başkanının kişisel asistanı olduğunu öğreniyorsun (filmin Kennedy gibi gerçek bir eski başkanı mı yoksa kurgusal bir karakteri mi kastettiğini bilmiyorum) ve sonra kadının Rus casusu falan olduğu ortaya çıkıyor.

Hattie Gleason'ın sana mektup yazmasına çok sevindim. Dezi Martinelli'ye mektup yazdın mı? Eğer yazdıysan, sana cevap yazdı mı? Melissa Genet sana İngilizce dersine misafir öğrenci olarak katılmana izin verdi mi?

Babam George Lucas'ın bana gönderdiği notu çerçeveletip masamın üzerine koydu.

Saygılarımla,

Harry Landy

Bay Harry Landy
98 Dumbarton St. NW Washington,
DC 20007

1 Ağustos 2017

Sevgili Harry,
Mektubunuz için teşekkür ederim. Film ilginç görünüyor. Önerdiğiniz mektubu yazmadım. Bu mektubun artık geçerliliğini yitirdiğini anlıyorum, ancak görünüşe göre daha önce sürdürdüğümüz mektup yazma programını terk etmişsiniz ve bu benim için iyi oldu, çünkü bugün size yazmam gerekiyordu. Önümüzdeki Perşembe, 10 Ağustos'ta seni alacağım ve birlikte Melissa Genet'i görmeye gideceğiz. Lütfen babana, üniversiteye gitmeden önce seni Smithsonian'a ve öğle yemeğine götüreceğimi söyle. Umarım kendini kullanılmış hissetmezsin, ama sanırım tam da öyle olacak. Sabah saat 9'da evinin önünde olacağım. Lütfen gitmeye hazır ol ve spor şortu veya resimli tişört giyme, düzgün giyin. Perşembe günü hava 38 dereceyi geçecek, bu yüzden haki renkli şort ve güzel bir polo tişört giymeni öneririm. Harry, saçını tarayıp dişlerini fırçaladığından emin ol.

O zaman görüşürüz. Babana tek kelime etme.

Bayan Van Antwerp

Not: Görüşüm bozuluyor. Sence el yazım kötüleşiyor mu?

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

20 Ağustos 2017

Oh, Sybil. Sana söyleyecek çok şeyim var ve bunları sana okuduktan sonra bir süre senden haber almayacağımı bilerek hepsini söylemeyi planlıyorum. Temmuz ve Ağustos benim için çok yoğun geçti, bu yüzden (çirkin) notuna cevap veremedim, ama aslında söylemek istediklerimi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Fiona'nın beni ziyaret etmesine hala kızgın olduğun belliydi, her ne kadar iyi olduğunu söylese de. Sana bu konuyu unutman için zaman tanımaya çalıştım, ama belli ki unutamadın. Sana bunu sakladığım için bir kez özür diledim ve özürüm içtendi, ama bir daha özür dilemeyeceğim. Dahası, hiç düşünmeden tekrar yapacağım şeyler için özür dilemeyeceğim.

Daan öldükten sonraki Noel'de Fiona beni ziyarete geldiğinde çok üzgündü. Eve geldiğinde yüzü solgun, gözleri gri, saçları düz ve kökleri uzamıştı. Hiç kendine benzemiyordu ve beni, Sybil'i gördüğünde yıkıldı. Walt'un onu aldattığı ya da parayı zimmetine geçirdiği ya da hayatını mahvedecek başka bir şey olduğu gibi korkunç bir şey olduğunu düşündüm, çünkü evime geldiğinde o kadar kötü görünüyordu. Daha önce de açıkladığım gibi, gelene kadar onun geleceğini bilmiyordum. Fiona ve ben düzenli olarak telefonda konuşmuyor ya da buluşmuyoruz. Bu durum beni rahatsız ediyor.

Bunu size bildirmem gerektiğini hissediyorum, ama bu noktada bu açıkça gerekli. Fiona bana sık sık e-posta veya mesaj atıyor, ben de ona, ve tabii ki bayramlarda ve doğum günlerinde kart gönderiyorum, ara sıra da telefonda konuşuyoruz, ama uzun zamandır görüşmemiştik. Sanırım Daan'ın cenazesi sırasında mesajlaşmıştık, hepsi bu kadardı, bu yüzden onun ani ortaya çıkışı (sanırım beş yıldan fazla bir süredir onu görmemiştim) ve bu kadar kötü durumda olması beni şok etti. Daan'ın ölümünün Fiona'yı ne kadar sarsmış olduğunu biliyor musun bilmiyorum ve tabii ki son mektubundan sonra bilmediğin bir şeyi sana söylemeye çekiniyorum, ama o derin ve rahatsız edici bir keder içindeydi. Aslında, onun kederi bana Gilbert öldüğünde senin durumunu hatırlattı. Çılgınca bir kederdi. Üzüntüsünü anlatmaya başladığında, bana anlattıklarının çoğu seninle olan ilişkisiyle ya da, açıkçası, Sybil ile olan ilişkisiyle, ya da daha doğrusu ilişkilerinin yokluğuyla ilgiliydi.

Bunu size söylemek bana düşmez ama yine de söyleyeceğim. Fiona, Daan'ın cenazesine katılmamanızdan dolayı incinmişti, evet, ama ziyaretiniz boyunca, hayatı boyunca size karşı beslediği öfkenin daha derin katmanlarını ortaya çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Yaptığım şeyin çoğunun dinlemek olduğunu ve konuştuğumda da çoğunlukla seni savunmak olduğunu bilmeni isterim, ama senin adına konuşamadım, konuşamıyorum. Elbette seni savundum, sen benim en iyi arkadaşımsın, ama bazı şeyleri, özellikle Gilbert'ın ölümüyle ilgili şeyleri açıklamak bana düşmezdi, o korkunç gün ve sonraki günlerin canlı hatıralarını hatırlasam da, seninle onun birbirinize karşı dürüstçe konuşmanız, onun duygularını açığa vurması ve sana cevap vermek için zaman tanınması, onu anlamana yardımcı olması gerektiğini defalarca düşünsem de. O bencil, elbette bencil! O yaşta hepimiz bencil değil miydik? Ve Gilbert'ı kaybetmenin sana ne yaptığını, boşanmanın sana ne yaptığını hiç bilmiyor.

Çünkü ona hiç söylemedin! Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı, Fiona'yı kendinden uzaklaştırdın, Sybil. Neden yaptın bunu? Benim için açık olan, senin bir şekilde göremediğin şey, Fiona'ya doğru bir adım atarsan bu durumu düzeltebileceğin. Fiona'nın bana ihtiyacı yok, sana ihtiyacı var! Fiona'ya doğru bir adım at ve onun ihtiyacı olan anne ol. Sen harika, ilginç, sevgi ve şefkat dolu bir kadınsın, ama o kadar inatçı ve kararlısın ki, her durumda neyin doğru olduğunu tam olarak biliyorsun. Fiona ile sahip olabileceğin şeyi kurtarmak için gözlerini açmanı sağlayacaksa, seninle olan her şeyi feda etmeye hazırım, sevgili dostum. Düzelt bunu, Sybil. Kırılan şeyi düzelt.

Şimdi, dediğim gibi, bundan sonra senden haber almayı beklemeyeceğim, ama seni sevdiğimi hatırlatarak bitirmek istiyorum. Keşke Fiona'nın düşüklerini sana ben söylemeseydim; eminim bu senin için çok acı verici bir şey olmuştur. Paul'un ameliyatı da sorunsuz geçmedi, yaklaşık altı hafta boyunca tam bir cehennem gibiydi, ama artık bir dönüm noktasına geldiğimizi hissediyorum.

Rosalie

D. Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

6 Eylül 2017

Dezi'ye,
Bana söylemek istediğın ne varsa, lütfen çekinmeden söyle.
Bu adrese mektup yazabilir veya e-posta gönderebilirsin. Sana
düşüncelerini söyleme fırsatı vererek, bunu yapıp beni rahat
bırakacağını umuyorum.

Saygılarımla

Sybil Van Antwerp
sybilvanantwerp@aol.com

Felix Stone
7 Rue de la Papillon
84220 Gordes
FRANSA

3 Ekim 2017

Sevgili Felix,

Seninle iletişime gemediğim için özür dilerim. Sanırım kafam başka yerlerdeydi. Son zamanlarda işler biraz yoğundu, ama her zamanki gibi senden haber almak çok güzeldi. UMDCP İngilizce fiyaskosundaki son gelişmeleri sana anlatmadığımı inanamıyorum. Aklımı tamamen kaçırdığımı düşüneceksin.

Bunu başka türlü ifade edemem Felix, ama içime bir şey girdi. Harry'yi aldım ve College Park'taki İngilizce Koleji'ne gittim. Perşembe günüydü ve o sabah orada olacağını biliyordum çünkü internet konusunda bilgili olan Harry, bölümün takvimini bulmuştu ve saat 10:30'da doksan dakikalık bir bölüm toplantısı olacaktı. Bir şeye kafayı taktığımda nasıl olduğumu bilirsin, bu yüzden Harry'yi arabanın yanındaki bir ağacın altına bıraktım ve toplantının yapıldığı odanın önüne yerleştim.

Hepsi odadan çıkarken sohbet ediyorlardı ve ellerinde küçük strafor kahve bardakları vardı, kimse beni fark etmedi. (Bu, boyumun sadece 1,55 metre olmasının getirdiği bir sorun ve her zaman da öyle olmuştur, ama biliyorsunuz ki içimden uzunum.) Geçmişte derslerine misafir ğrenci olarak katıldığım iki profesörü gördüm, ama bakışlarımı başka yöne çevirdim ve Melissa'yı görmedim. Harry bana onun fotoğrafını gösterdiği için nasıl göründüğünü biliyordum.

web sitesinde ve işe alındığı zamanki basın bülteninde, onu arıyordum ama bulamadım, ama bilirsiniz, bu olay beni çok etkilemişti. İngilizce bölümü çalışanları ya da her neyse, yavaş yavaş azalmaya başladığında konferans odasına girdim ve onu gördüm. Felix, o benden daha kısa! İnanamıyordum. Siyah pantolon ve 12 yaşındaki bir çocuğa uygun muhteşem sarı yün hırka giymiş minicik bir kadın, inan bana. (Sanırım binada hava çok soğuk olduğu için kalın bir kazak giyiyordu, erkeklerin yazın yaptığı gibi, kadınları buzlu şeker haline getiriyorlardı. Neyse, arkada durup bir adamla yaptığı konuşmayı bitirmesini bekledim (elli yaşlarında, kocaman göbeği ve kırmızı yüzü olan canavarca bir adamdı, Melissa ise kırk yaşlarında, uzun örgülü saçları olan minik ve kesinlikle muhteşem bir siyahi kadındı, o saçların ağırlığını nasıl taşıyabildiğini bilmiyorum! İnanılmazdı ve bu adam hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak ona tepeden bakıyordu ve gözlerinde o özelliği görebiliyordum — ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Yenilgi.). Beni orada görmedi ve bu adam ayrıldığında bile beni fark etmedi. Kavga etmeye hazır olarak binaya girmiştım, ama bu çok minyon kadının üzgün veya yorgun olduğunu görebiliyordum ve öfkem bir anda geçti.

"Affedersiniz" dedim ve odanın boş olmadığını görünce şaşırdığını görebiliyordum. Çok güzel küpeler takıyordu. Tüylerden yapılmışlardı. Dediğim gibi, çok güzel bir kadındı ama kesinlikle bitkin görünüyordu. Çürümüş bir şeftali gibi solmuştu. Biraz ruj sürse çok iyi olurdu. Ona kim olduğumu söyledim ve hala düelloya hazırlıklıydım, olabildiğince dik durdum ve burası seyirci koltukları olan bir tiyatro olduğu için en üstte olma avantajım vardı. Beni tanımak biraz zaman aldı, bu yüzden ona iki yıldır derslere misafir öğrenci olarak girmek için mücadele eden kadın olduğumu söyledim.

O gerçekten şaşırmış görünüyordu ve bir an daha karşı karşıya kaldık, ama sonra tüm heyecan bir anda yok oldu ve birdenbire bana çok komik geldi. Ne olduğunu bilmiyordum, ama gülümsememeye, daha doğrusu gülmemeye çalışıyordum, ama yüzüm bozulmuş olmalı ki ikimiz de gülmeye başladık, birbirinden on metre uzakta duran bu iki kısa boylu kadın, gerçekten çok komikti. Ona kahve içmek isteyip istemediğini sordum, o da şarap tercih edeceğini söyledi, ben de sorun olmadığını, bir kadeh şarap içebileceğimi söyledim (sonuçta öğlen vaktiydi), ama sonra genç Harry'nin arabada olduğunu hatırladım, ona bir arkadaşımın da benimle olduğunu söyledim, o da sorun olmadığını, arkadaşımın da gelmesinden memnun olacağını söyledi, böylece ofisine yürüdük (ofisi kağıtlar ve kitaplarla doluydu ve sadece küçük bir penceresi vardı - o bir dekan, Tanrı aşkına) ve güneş gözlüklerini aldı ve süveterini bıraktı. Yeşil bir tişört giyiyordu ve incecik kolları vardı, çok formdaydı ama zayıftı ve onu eve götürüp, ona yemek yedirip, yüzünde gördüğüm mutsuzluğu biraz olsun uyuyarak atmasını sağlamalıyım diye düşündüm. Kampüsün yakınındaki bir terasta şarap içmeye gittik (Harry kola içti). Sonunda bana hiç umursamadığını söyledi. İstersem her dersi dinleyebileceğimi, otoritesini kurmaya çalıştığını, ama bunun kolay olmadığını söyledi. Yaşına göre çok zor zamanlar geçirmiş ve kötü muamele görmüş — biliyorsun Felix, insanlar açıkça ırkçı ve cinsiyetçi — ve şair olduğu için ciddiye alınmadığını söyledi. İlk başta beni soğutanın bu olduğunu söyledi.—şiire ilgisiz olduğumu söylemiştim (ve gerçekten de çoğu şiiri sevmiyorum, ama neden savunmacı davrandığını anlayabiliyordum), ama ona daha kalın bir deri geliştirmesinin gerektiğini söyledim ve Donnelly için çalıştığım zamanları, erkeklerin dünyasında bir yabancı (kadın) olarak öğrenmek zorunda kaldığım savunma mekanizmalarını anlattım, tabii ki benim için, beyaz bir

kadın, onun tırmanmaya çalıştığı dağ kadar büyük bir dağ değildi ve genel olarak çok iyi bir sohbetti. İşte böyle, bu dönem Brontëler üzerine bir ders alıyorum. Çarşamba günleri saat 13:00'te. Harika bir ders. Şu anda Wuthering Heights'ı okuyoruz.

Bildirmem gereken birkaç şey daha var. Bunlardan biri, nihayet İskoçya'daki akrabamdan haber aldığım. Mektubu açtı, ancak sıcak olduğunu söyleyemem. Ona cevap yazdım. Broadneck Lisesi müdürü, diğer yerel liselerle birlikte düzenledikleri siyaset bilimi panelinde konuşma yapıp yapmayacağımı sormak için bana ulaştı. Panel bahar aylarında yapılacak. Muhtemelen katılmayacağımı söyledim, ama düşünmeye devam ediyorum. Mick Watts: Teksas'ta birlikte geçirdiğimiz hafta çok keyifliydi. Oradayken bir takas önerdi ve Annapolis'e gelip benimle kalmak istediğini söyledi, ben de bunu düşünüyorum, ama gerçek şu ki Mick gerçekten çok fazla. O kadar uzun süredir sakın bir hayat sürdürdüm ki, insanların nasıl olabileceğine alışkın değilim, kabul ediyorum, ama tanrım, o çok gürültücü ve çok sert görüşleri var. Onun homofobik olmasını bekliyordum, ama senden ve Stewart'tan bahsettiğimde, gözünü bile kırpmadı. Bu da gösteriyor ki, insanlar sizi şaşırtabilir.

Sevgili kız kardeşinden en
içten selamlar,

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

21 Ekim 2017

Sayın Van Antwerp,

Hiçbir bilgi bırakmadığım halde benim yazdığımı nasıl anladığınızı anlayamadım. Uzun süre düşündüm, bu beni çılgına çevirdi, sonra bunun çok basit olduğunu anladım. Hatırladınız. Benden haber almayı bekliyordunuz. Bu beni gerçekten şaşırttı.

1981 yılında Frederick Maryland'da Yargıç Guy Donnelly tarafından hüküm giydikten sonra hapishanedeyken babam Enzo Martinelli'ye gönderdiğiniz mektuplar var. Bu mektupları yıllar önce, yirmili yaşlarımın başında, bir çekmecenin arkasında sıkışmış halde buldum ve hapishanedeki babama mektup yazan bu kadının kim olduğunu ve babamın ona cevap yazıp yazmadığını anlayamadım. 2012 yılında Yargıç Donnelly'nin ölüm ilanını okuduğumda, orada sizin adınızı gördüm ve sizi hatırladığım için şaşkına döndüm. Bazı anılar vardır ki, bunların bir rüya olup olmadığını merak edersiniz. Sizi Google'da aradım ve yüzünüzü gördüm ve korkunç olan şeyin belki de kötü bir rüyanın hatırası olduğunu düşündüm, bu da açıklığa kavuştu. Annem, yargıcın dışarıda olacağını öğrendiğinde beni ve kardeşimi otobüse bindirip mahkeme binasına götürdü, bize böyle söyledi. Adı Florencia. Yargıcın öğle yemeği saatinde olduğunu söyledi. Bunu nasıl biliyordu? Sıcak ve güneşli bir gündü. Uzun masayı ve arkanızdaki karnaval resmini hatırlıyorum. Annemin ağlaması beni utandırmıştı. O zamana kadar bunu hiç görmemiştim ve yıllar sonra da onun ağladığını bir daha görmedim. İngilizce öğreniyorduk. Annem zor zamanlar geçiriyordu. Kelimeleri karıştırması beni utandırıyor.

İtalyanca ve İngilizceyi karıştırarak, yalvararak ve ağlayarak. Babamın yanlış bir şey yaptığını, hata yaptığını itiraf etti! Onun sürdüğü ekmek kamyonu ile gurur duyuyordum. Yanında Pepperidge Farm Bread yazıyordu ve giysileri her zaman maya kokuyordu. Biz yatmaya gittikten sonra tekrar dışarı çıktı — kardeşim ve ben, apartmanımızın köşesindeki küçük bir yatağı paylaşıyorduk, orada hamam böcekleri ve fareler vardı — ve ekmek kamyonunu, hizmetine daha fazla para ödeyen adamlar için başka şeylerle doldurdu. Tabii ki bu sözleşmesine aykırıydı, tabii ki kamyonete koyduğu bazı şeyler yasaya aykırıydı. Annem bunu biliyordu — o zeki bir kadındı, bu hatayı kabul etti ve sana yalvardı. Hiçbir şeyimiz yoktu — İtalya'dan gelen ailemizin hiçbir şeyi yoktu ve babam hırslı bir adamdı. Bizim için bir hayat kurmaya çalıştı, okul uniformalarını ve özel öğretmenleri ödedi, bizi üniversiteye götürdü, güzel kıyafetler giydirdi, iyi bir okula gönderdi, bu tür şeyler. Babam hayallerle doluydu. Kamyoneti kullanmak için yaptığı şey doğru değildi, ama kimseye bir zararı yoktu ve teslim ettiği şeyler, o olmasa da başka biri tarafından teslim edilecekti, annem böyle yalvarıyordu. Babam büyük adam olmayı seçmemişti. Annem, babam hapse girerse ailemizin hayatta kalamayacağını söyledi.

Gözlerin soğuk ve cansızdı. Zalimce. Ama masanda çocukların fotoğrafını gördüm. Anlamadım — anne miydin? Senin kötü bir cadı olduğunu düşünmüştüm. Hatırlıyorum. Ama belki şimdi sen de hatırlıyorsun, bu beni şaşırttı. Bana söylemem gerekenleri söylememi istedin. Hayatım boyunca senden nefret ettim. Zihnimde çok büyük bir şey haline geldin. Senin evine giderken şaşırdım. Güzel bir ev ve manzara suya bakıyor. Çok büyük değil ama pahalı olmalı. Emlak işinden anlarım. Seni pencerede masada otururken gördüm. Seni uzun süre izledim. Ne kadar küçüksün ve posta kutun

kapıda balık ve çelenk gibi güzel şeyler. Uzun süre senden nefret ettim, ama sen sadece yaşlı bir kadındın ve ben kaybolmuştum. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden çiçekleri kestim. Bu da işe yaramadı.

Dezi Martinelli

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012
ABD

22 Ekim 2017

Sevgili Sybil,

DNA eşleşmemizle ilgili belgeleri gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım sakıncası yoktur, ama Londra'da genetikçi olan arkadaşımı aradım ve ona tüm hikayeyi anlattım. Belgeleri ona gönderdim, o da iyice inceledi, sonra kardeşlerimle biraz sohbet ettim. Testin kesinliğini tam olarak garanti etmek mümkün değil sanırım, ama arkadaşım Kindred'in kullandığı laboratuvarların dürüst olduğunu ve raporun doğru olmadığını düşünmek için hiçbir neden olmadığını söyledi. Tüm bunlar benim biraz oyalamamdan ibaretti ve arada iş ve hayat vardı. Sanırım bahsettiğim pub sahibi kardeşim Declan, aile tarihimizin koruyucusudur. Fotoğraf ve evrak kutularını o saklıyor, bu yüzden mektuplarınızı aldığımızda elbette kutulara bakıp içlerini inceledik. Dec hem şüpheli hem de sahiplenici biridir, bu yüzden tüm bu olaya ilk tepkisi pek coşkulu değildi. Aslında annemin benden önce bir kızı olduğunu biliyordum, ama Dec onun ölü doğduğunu düşünüyordu. Annem bana her zaman bebeğin ilk birkaç gün içinde öldüğünü söylerdi ve benim de bunu sorgulamak için bir nedenim yoktu, ama ilk mektubunda söylediğin başka bir şey vardı, o da DNA'nın Amerikan yerlisi kökenli olduğunu gösteriyordu. Babam yarı Crow'du. Bu, görmezden gelinemeyecek kadar tuhaf bir tesadüf gibi görünüyordu.

Annem ve babamın (babamın adı Charlie Thorne'du ve Crow olan annesiydi; babası Oregon eyaletinden İspanyol asıllıydı) karışık fotoğrafları arasında bulduğumuz eski bir fotoğraf var ve annem bu fotoğrafta hamile. Ben bunun rahimdeyken çekilmiş bir fotoğrafım olduğunu düşünürdüm, ama Dec ve ben bir süre fotoğrafların başında oturduğumuzda, fotoğrafın daha eski bir tarihe ait olduğuna dair bazı ipuçları bulduk, bazı mektuplar (annem sürekli mektup yazıp alırdı) daha önceki bir hamileliği gösteriyordu, bu yüzden sanırım, sanırım o fotoğrafta annemin karnında olan kişi sensin. Bu, bana ulaşarak önerdiğin şeyin, yazması ne kadar garip olsa da, bizim kardeş olduğumuzu söylemek için çok uzun bir yol. O zaman, (ben bariz bir şeyi gözden kaçırmadıysam ve sen oldukça zeki bir dolandırıcı değilsen) haklı olduğunu düşünüyorum.

Bu bilgileri aylardır düşünerek, keşke sana daha fazla bilgi verebilecek bir yol bulabilseydim. Ben doğduktan sonra babam bizi terk etti. Alkol ve kumar bağımlısı olarak zor bir hayat sürmüştü ve gençlik yıllarında başına gelen bir olay nedeniyle tek bacağı vardı. Her zaman bana, babamın kışkırtılmış bir yılan kadar acımasız olduğu söylenirdi, ama ben onunla ilgili hiçbir anım yok. Her neyse, annem — sanırım, hala hayal etmesi zor, annemiz, babamız — Amerika'yı terk edip doğduğu İskoçya'ya döndü. Soyadı Gleason ve bana Thorne yerine bu soyadını verdi. İskoçya'da bir Galli ile evlendi ve birlikte Declan, John ve Douglas'ı dünyaya getirdiler. O benim için bir baba gibiydi ve ben üniversiteye gidene kadar hiçbir şey bilmiyordum, sonra annem bana gerçeği anlattı ve bu birçok şeyi açıklıyordu, çünkü benim tenim çok koyu, diğerlerinin ise çilli ve sarı saçlı. Annem 1998'de akciğer kanserinden öldü (sigara içiyordu) ve bana hayatı hakkında pek bir şey anlatmadığını söyleyemem.

İskoçya, ergenlik döneminin başlarından yirmili yaşlarının sonlarına kadar. Kindred web sitesinde birkaç ay çalıştığım da, babam hakkında bazı bilgiler bulmak için can atıyordum ve Montana'da bir yerlerden onun ölüm ilanını buldum. Yerel bir gazeteden alınmış kısa ve kişisel olmayan bir ilan idi, ama işte öğrendiklerim. Adı Charles Broderick Thorne'du, David ve Mildred Thorne'un iki çocuğunun en büyüğüydü, 1 Eylül 1917'de Portland, Oregon'da doğmuştu. Garip bir şekilde öldü, bir sığır sürüsü tarafından ezilerek. Bunu okudum ve yıllardır aklımdan çıkmadı. Çok korkunç. Annem, İskoçya'ya taşındıktan sonra onunla bir daha hiç iletişim kurmuş mu bilmiyorum.

Bu tür bir mektubu nasıl bitireceğini bilemiyorsun. Böyle bir şey için bir şablon yok. Uzun bir süredir burada oturuyorum ve 74 yaşına geldiğinde hayatının sonuna kadar güzel ve rahat bir yaşam süreceğini düşünürsün, ama sonra Washington DC'de yaşayan bir kız kardeşin olduğunu öğrenirsin. Sanırım seni tanımak istiyorum. Hayatında neler oldu?

Sana bahsettiğim, annenin sana hamileyken çekilmiş fotoğrafını ekte gönderiyorum. Sana söylemiş miydim, bilirsin, sanırım bilmiyorsundur, annemin adı Louisa'ydı. Ayrıca bir veya iki yıl önceki Noel'de çekilmiş, benim, Dec, Duggie ve John'un birlikte çekilmiş bir fotoğrafını da ekte gönderiyorum. Cevabını sabırsızlıkla bekliyorum.

Hattie

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

15 Kasım 2017

Syb,

Stewart beni aldattı ve ben geri dönüyorum. 3 Aralık'ta Dulles'a bir uçak bileti aldım çünkü 2'sinde bir salonda konuşma yapacağım. Beni alabilir misin? Akşamüstü varacağım. Noel planların nedir? O zaman hala oradaysam ve Fiona'nın üst katta kalmasını ayarladıysan, ben boşaltabilirim.

Bu sabah Suzanne ve Bob ile konuştum, misafir evleri var ve beni ağırlamaktan memnun olacaklarını söylediler. Los Angeles'ı sevmiyorum ama kuru ve istikrarlı iklim bana uygun ve zaten şehirden çok tepelere yakınlar. Kalbim kırık.

On yedi yıl—SMACK—böylece böyle, paramparça oldu. Stewart'ın her şeye nasıl bağlı olduğunu

.Benim işim,rutinlerim rutinlerim,arkadaşlıklar arkadaşlıklar, yemekler, film izlemek, kitap okumak, yürümek, uyanmak, kahve içmek. Bunların ne için olduğunu merak ettiriyor. Ne anlama geldiğini. Her iyi şeyi çirkin bir yeşil renge büründürüyor,

değil mi?

Peki, canım. Yakında görüşürüz,

Felix

Harry Landy
Florence Moore Hall
Stanford Üniversitesi
436 Mayfield Ave.
Stanford, CA 94305

25 Kasım 2017

Sevgili Harry,
Mutlu Şükran Günleri. Nasılsın canım? Bir süredir senden haber almadım, ama umarım bu, Kaliforniya'da öğrenim ve arkadaşlarıyla meşgul olduğun anlamına geliyordur. Sebep bu mu? Umarım mutlusundur. Baban öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ama ikimizin de bildiği gibi, baban pembe hayallere kolayca kapılır. Okul nasıl gidiyor? Video oyunu yapımı nasıl ilerliyor? Baban, Silikon Vadisi'ndeki internetçilerin ilgisini çektiğini söyledi. Seninle ilgili tek farklı şeyin, biz aptallardan daha akıllı olman olduğunu hep söylemedim mi? Haklı olduğumun kanıtlandığını görmek her zaman hoşuma gider.

Stanford kütüphanesine erişiminiz ve internet arama becerilerinizi kullanarak bana bir iyilik yapabilir misiniz diye yazıyorum. CHARLES BRODERICK THORNE adında birini arar mısınız? 1 Eylül 1917'de Portland, Oregon'da doğmuş. Bulabileceğiniz her türlü bilgi, eski bilgiler de dahil, yardımcı olacaktır. Güvenilir bir kaynaktan, bu adamın bir sığır sürüsünün hücumunda öldüğünü öğrendim.

Eğer bir şey bulursanız, Harry, lütfen bana tıklamam gereken mavi renkli uzun karakter dizileri içeren bir e-posta göndermeyin. En son bunu yaptığınızda internette o kadar kayboldum ki, bilgisayardaki düğmeye basıp

düğmesine basıp bilgisayarı kapatmak zorunda kaldım ve yeniden açtığımda baştan başlamak zorunda kaldım. En iyisi, bulduğunuz her şeyi (mümkün olduğunca büyük boyutta) yazdırıp bana postayla göndermeniz olur. Bunun sizin için işleri daha karmaşık hale getireceğini anlıyorum.

Bildireceğim başka haberler de var. Eylül ayında Dezi Martinelli'ye mektup yazdım.

Sevgilerimle,

Bayan Van Antwerp

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Rd.
Arnold, MD
21012

23 Aralık 2017

Sayın Bayan Van Antwerp,
Stanford kütüphane veritabanları ve e-dergilerde, aradığınız Charles Broderick Thorne'dan bahseden üç belge buldum. 1921 yılında Alabama, Birmingham'da doğan Charles Broadwater Thorne adında bir kişi daha vardı ve onun kayıtları sizin Charles Thorne'un kayıtlarıyla karışmış, ancak hangisinin hangisi olduğunu anlayabileceğimi düşünüyorum. Aradığınız kişi Charlie adıyla da biliniyordu. Makaleleri yazdırdım ve yazı tipini mümkün olduğunca büyüttüm.

Bu yaz seni ziyarete gelmeyi düşünüyordum. Haziran ve Temmuz aylarında stajım var, ama Ağustos'un ilk haftasında eve döneceğim.

Saygılarımla,

Harry Landy

Not: Babam haklı. Sanırım ben mutluyum. Sanırım o, annemin tekrar hastaneye yatmasından annemin tekrar hastaneye yatmasından çok mutsuz.

Ek 1

CHARLES BRODERICK THORNE

Charles Broderick Thorne

Charles B. Thorne, 8 Temmuz 1959 Pazartesi günü Montana, Youngsport'ta bir sığır sürüsünün kaçışması sonucu trajik bir şekilde hayatını kaybetti. Charlie Thorne, üç yıldır evli olduğu eşi Susannah Thorne ve iki oğlu Davie'yi geride bıraktı.

(5) ve Joe (4), arkada. Charlie Thorne, 1 Eylül 1917'de Oregon eyaletinin Portland şehrinde doğdu ve Washington eyaletinin Spokane şehrinde yaşayan Eugene P. Thorne adlı bir erkek kardeşi daha bulunmaktadır. Cenaze töreni, 13 Temmuz Pazar günü, Bayan Thorne ve çocuklarının ikamet ettiği Dove kasabasındaki Holy Trinity Methodist Chapel'da (kapalı tabut) düzenlenecektir. Cenaze töreni halka açık olmayacaktır.

Ek 2

YOUNGSPORT DIŞINDAKİ STAMPEDE ÜÇ KİŞİYİ ÖLDÜRDÜ

Youngsport Gazette Salı, 9 Temmuz 1959 Dün akşam saat altıdan hemen sonra, Ulysses Fitzgerald'a ait bir sığır sürüsü paniğe kapıldı. Youngsport Şerifi P. B. Tacoma, bir cinayet olasılığını araştırırsa da, tek bir ineğin ayağının altında bulunan bir çingiraklı yılanın bu kargaşanın nedeni olduğu düşünülüyor. Üç yüzden fazla sığır güneydeki Star Canyon'a doğru kaçarken, güneydeki üç işçi

kanyonun kenarında öldürüldü. Ölenler Quebec'ten Howard Valour, Montana'nın Dove kasabasından Charlie Thorne ve yerel halk tarafından Skinny Pete olarak bilinen Peter Nubbin idi. Sığırlar toplandı, dördü öldü ve Fitzgerald yas tutan ailelere tazminat ödeyecek.

Ek 3

**SS *Adriatic* gemisinde bulunan yolcuların
listesi, White Star Line, New York'tan
Liverpool'a**

3. Sınıf

New York, New York'tan hareket, 30 Ekim 1943

Harland & Wolfe, Belfast

Thomas, Ian & Marie

Thomas, Mark & Sorcha

çocukları Gerard, John, Roisin ve Marie

Thorne, Louisa

çocukları Henrietta ile (eşi Charles B. Thorne
vefat etmiş)

Thosburn, Hermit

Tibley, Hamilton

(devam 25 Aralık 2017, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Beyaz bir Noel geçiriyoruz. Yıllardır Noel'de kar görmemiştim, ama bu sabah uyandığımda pencerenin dışında hafif bir kar yağışı vardı ve şu anda da yazarken dışarıda pudra şekeri gibi kar yağıyor. Gerçekten çok güzel.

Sonuçta, tahmin ettiğim gibi Enzo'nun oğluydu. Nedense Dezi olduğunu biliyordum. Bir bakıma, bunca yıldır onu bekliyordum. Beni ziyarete geldiği zaman, gözlerinden sonunda geri döneceğini anlayabiliyordum. Bana kızgın, elbette kızgın, ama bana postayla gönderdiği sert mektubu okurken bile, içinde istediğim bir şey vardı. Sonunda aldığım için mutlu olduğum bir şey.

İnsanlar yargıçların yüksek ahlaki değerlere sahip olduğunu varsayar, ancak yargıçlar da sadece insandır. Guy ve benim üzerinde çok kafa yordüğümüz birçok karar vardı ve bilirsiniz, bir karar verirsiniz ve bunun doğru karar olduğunu umar ve dua edersiniz, ancak her şeyi görebilen yüce bir tanrı değilsiniz! Siz de insansınız! Sonuçlar henüz belli değil. Ancak bu dava, Enzo'nun davası farklıydı. Bu davada, yanıldığımızı biliyordum. Hemen. Karar verilmeden önce yanlış yaptığımızı biliyordum.

Aynaya bakıyorum ve nasıl olabilir bu? Ben yaşlı bir kadını. Hayatım gerçekte neydi? Kör olacağım, peki sonra? Merak ediyorum — mektuplar. Bütün mektuplar. Acaba hepsi boşa mı gitti? Sayfalarca mektuplar. Acaba bütün bunlar gerçekte neydi? Kör olacağım ve onlar benim için hiçbir şey ifade etmeyecek. Sanki hiç yokmuşlar gibi olacak ve bu, bir bakıma, hiç var olmamışlar mı demek? Emin değilim. Dezi bana bir şey söyledi. İnsan hayatının siyah ve beyazla özetlenemeyecek kadar karmaşık olduğunu söyledi. Tabii ki! Tabii ki.

31 Aralık 2017

Sevgili Theodore,

Yule pastası için teşekkürler. Evliyken, Noel'de Daan'a mutfak eşyaları alırdım — iyi bıçaklar, sarımsak presi, Bundt tavaı — ve emekli olduğumuzda, onun yemek yapmaya başlayabileceğı, benim de sonunda hayatımı ve dikkatimi okumaya ve mektuplaşmaya adayabileceğim ve ikimizin de günlerimizi mutluluk içinde geçirebileceğimiz konusunda şakalaşırdık. Tabii ki Daan mutfakta vakit geçirmeyi hiç umursamıyordu ve sonuçta benim de okumaya ve mektuplaşmaya fazla vaktim kalmayacak. Gözlerimde sorun olduğunu biliyorsun, ama sana, beni kör etmeye hazır, açgözlülükle etrafımda dolaşan bir rahatsızlığım olduğunu söylemedim. Bunu bir süredir biliyorum. Şu anda, son zamanlarda uyandığımda gözlerimin odaklanabilmesi çok uzun sürüyor ve bazen bir veya iki gözümle hiç göremediğim günler oluyor.

Başka bir konuyu da doğrudan ele almak istiyorum, o da Mick Watts'ın yakında yapacağı ziyareti bahsettiğimde bana karşı tavrınızın soğuduğı hissine kapıldım. Bu konuyu net bir şekilde açıklığa kavuşturayım. Yetmiş sekiz yaşında, yeniden evlenmeye niyetim yok ve hayatımı istediğim gibi yaşayacağımdan emin olabilirsiniz. Bu, bazı günlerimi bir erkekle, diğer günlerimi başka biriyle geçirmek anlamına geliyorsa, bu benim seçimimdir. Bu sizi rahatsız ediyorsa, geri dönüp başka bir yer bulmanızı öneririm. Mick Watts benim arkadaşım ve hayatlarımızda birçok ortak nokta var. Mick komik ve zeki biridir, birlikte iyi vakit geçiririz.

eğer bu şekilde davranmaya devam edersen, bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Bu konuda hemfikirsek, iki bahar önce çiçek tarhlarımın katledilmesiyle ilgili size göstermek istediğim bir şey var. Yardıma ihtiyacım var. Mick ve çiçek tarhlarımla ilgili konuları pazartesi günü kart oynamaya ve viski içmeye geldiğimde konuşabiliriz. 2017'yi geride bırakmaktan memnuniyet duyarım. Benim için zor bir yıl oldu, ama yine de eski günlere saygı duyarak her yılı saygı ve sahiplenmeyle selamlamak gerekir.

Sybil

Dezi Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

8 Ocak 2018

Sevgili Dezi,

21 Ekim 2017 tarihli mektubunuzu aldım. Başlamak için tek bir yol görüyorum, o da size, evet, sizi ve kardeşiniz Aldo'yu çok iyi hatırladığımı söylemek. Annenizin sizi Yargıç Donnelly'nin odasına getirdiği günü ve davanın koşullarını hatırlıyorum. Aslında, tüm bunlar yıllardır hafızamda çok net bir şekilde yer alıyor ve öfkeli mektubunuzu okumak ne kadar rahatsız edici olsa da, bir yandan da bir tür rahatlama oldu. Görünüşe göre yaş beni yumuşatıyor.

Görme yetimi kaybediyorum. Bunu size sempati toplamak için söylemiyorum. Yedi ya da sekiz yıl önce göz doktorum bana bunu söylediğinde, sanki uzun bir rüyadan uyanmış gibiydim, tüm hayatım boyunca süren bir rüyadan, ve şimdi gerçek hayat vardı ve bir zamanlayıcı ayarlanmıştı. Gözlerim görmez hale geldiğinde, benim için her şey bitecek, diye düşündüm ve hayatımın sonu fikri, klişe gibi gelse de, beni geçmişini hiç olmadığı kadar anımsamaya ve düşünmeye itti. Bilmen gerekir ki, diğer şeylerin yanı sıra, sen de oradaydın. Sen, annen, kardeşin ve baban, Enzo.

Babanızın davası Yargıç Donnelly'nin (ve dolayısıyla benim) önüne gelmeden yaklaşık dört hafta önce oğlum öldü. Sekiz yaşındaydı. Üç çocuğumun ortancasıydı. Eğer bir çocuğunuzun ölümünü yaşamışsanız, size tüm kalbimle sempati duyuyorum ve devam etmeme gerek yok. Yaşamamışsanız, daha büyük bir acı olmadığını söylemek yeterli olacaktır. Düşünün...

En şiddetli acıyı bin katına çıkarın. On bin katına. O zaman biraz olsun anlayabilirsiniz. Gilbert öldü ve iki hafta sonra işe döndüm ve babanın duruşmasıyla ilgilenmeye başladım. Mektubunda, benimle tanıştığında gözlerimin soğuk, ölü ve acımasız olduğunu yazmıştın ve haklıydın. Soğuk, ölü ve acımasızdım. Anne miydim? Ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Evet, kötü bir cadıydım. O gün bana bunları söyleseydin, evet derdim. Bundan zevk alırdım.

İşte tüm gerçek ve itirafım: Anneniz iki mükemmel, sağlıklı oğlunuzla birlikte ofisime gelip Yargıç Donnelly'den babanıza merhamet etmesini dilediğinde, ben soğuk ve acımasız davrandım. Sizi doğurduğu için ondan nefret ettim. Büyük, meraklı gözlerinizi. Bana ne kadar Gilbert'e benzediğinizi. Kafanızın arkasındaki saç kıvrımını. Ayak bileklerine kadar sarkan çoraplarıyla kardeşin. Seni tanıttı: "Oğullarım Dezi ve Aldo." Sanki beni bıçaklamış gibiydi. Uzun ve zayıftın ve dikkatini verdiğini görebiliyordum. Merhamet diledi ve itiraf ediyorum, düşündüm ki, ben ailemi geri alamıyorsam, o neden alsın? Bana merhamet gösterilmemişti; neden başkası merhamet görsün ki? Acım beni acımasız yapmıştı. Donnelly öğle yemeğinden döndüğünde, mahkeme sekreterinin benim sanığın karısıyla görüştüğümü söylediğini anlattı. Annene neden geldiğini merak ederek bana geldi, ama ben onu başımdan savdım. Bir anne olarak yapmam gerekeni yapmadım, onun adına yalvarmadım. Onun beni dinlediğini biliyordum, ama annenin lehine konuşmadım. Donnelly babanın cezasını verdiğinde, vereceğini bildiğim ağır cezayı, sessiz kaldım, o anda sessizliğimin tadını çıkardım ve bunun için üzgünüm.

Ancak, kararın açıklanmasından sonra, kafam çok karıştı. Babanın ifadesi, ziyaretin, hepsi beni rahatsız etti. Kendimi kendim gibi hissetmiyordum.

O dönemde zihnim, uyuyamayan, kederle çılgına dönmüş bir haldeydi ve bir şekilde, sanırım bir tür paralel suçluluk duygusuyla, senin ailene takıntılı hale geldim. Bir süre sonra hapishanedeki babana kısa bir mektup yazdım, birkaç dolar da ekledim. Ona içimi dökmedim, sadece iyi olduğunu umduğumu söyleyen kısa bir nottu, ama o bana cevap yazdı. Cevabı çok güzel, samimi bir mektuptu. Çok gençti, otuz yaşında bile değildi, ama nazikti. Bana kızgın olmadığını söyledi, çok kibardı. Çok bilgeydi. Beni çok etkiledi. Birkaç mektup alışverişinde bulunduk, senin de gördüğün mektuplar, ve ben her zaman kantinde kullanabileceği birkaç dolar ekledim, ama onun mektupları beni her zaman şaşırttı. Ben mesafeli davransam da, bana Bergamo'daki hayatı hakkında küçük şeyler anlattı, nasıl henüz bir çocukken annenle aşık olduğunu, oğulları olduğu için ne kadar mutlu olduğunu. Sana ve kardeşine bir şeyler yapmak istediğini söyledi. Annen Florencia için sebze yetiştirebileceği bahçeli bir ev satın alma hayalinden bahsetti. Hapisten çıktığında İtalya'ya gidip sizi geri getireceğini söyledi.

Ona en son mektup yazdığımda, serbest bırakıldığı için mektup bana geri gönderildi. Hayatının gidişatında benim payım olduğu için ona hiç özür dilemedim, ama sanırım özür dilediğimi biliyordu. Baban şimdi nerede? Sanırım ona tekrar mektup yazıp özür dilemek istiyorum.

Saygılarımla,

Sybil Van Antwerp

Hattie Gleason
Bodney Cottage
Fassfern
Fort William PH33 7NP
İskoçya

2 Şubat 2018

Sevgili Hattie,
Mektubunuz ve gönderdiğiniz fotoğraflar için teşekkür ederim. Hamile anneniz ve babanızın fotoğrafına saatlerce bakmış olsam da ve sizinle akrabalık ihtimalimizin yüksek olduğunu kabul etsem de, bu bilgiyi zihnimde yerleştiremiyorum. En tuhaf olanı, sizinle ve hamile kadının yanındaki adamla, yani babamla olan benzerliğimi görmek. Dahası, annenin dolgun, güzel çilek sarısı saçları, kızımın saçlarıyla tamamen aynı ve ben bu genlerin nereden geldiğini merak ediyordum. İnanılmaz. (Evlatlık) kardeşim tatil için buradaydı ve ona tüm bunları anlattım. Ona fotoğrafları gösterdim ve bir bakışta senin ailenin benim ailem olduğundan emin oldu. Kendimin bir fotoğrafını ekliyorum. Yüzlerimizin benzerliği inanılmaz.

Bütün bunları koyacak yer bulamıyorum. Üzgünüm, ama ne demek istediğimi anlıyor musun? Sanki marketten eve, poşetlerle yüklü bir şekilde gelmişim, ama dolaplar, buzdolabı, kiler, tezgahın üstü zaten dolu. Anne ve baba mı? Ama benim bir annem ve babam vardı. Kardeşler mi? Bir kardeşim var. Senin varlığını kabul etmek bile bir ihanet gibi geliyor! Boş yer yok. Han'da yer yok.

Hepimiz doluyuz, ama her zaman çok küçük olduğunu düşündüğüm şey şimdi bir galaksi kadar büyük görünüyor, hayatım boyunca hissettiğim şey, yani eksik bir şey hissi, annemin beni neden bıraktığına dair merakım. Ancak bunun için gerekli araçlara sahip değilim. Kendimi nasıl açacağım, selin beni yıkamasını nasıl sağlayacağım?

Hayatım oldukça basitti. Beni evlat edinen ailem harikaydı. Annem yirmi dört yaşındayken rahim ağzı kanseri oldu, bu yüzden her şeyi aldırıldı ve bu da çocuk sahibi olamayacağı anlamına geliyordu. Beni ve ardından İrlanda'nın Clare ilçesindeki Sisters'tan erkek kardeşimi evlat edindiler ve bizi çok güzel yetiştirdiler, özel okula ve üniversiteye gönderdiler. Kanser, ben on sekiz yaşındayken kan dolaşımı yoluyla geri dönerek annemin hayatını aldı. Babam bankacıydı ve işinde çok başarılıydı. Ailem tipik Amerikan orta sınıf muhafazakarlarıydı ve babam kısa sürede yeniden evlendi. Kimse üvey anne istemez, ama benimki iyiydi ve ben zaten evden ayrılmıştım. Felix'in eşcinsel olduğu ortaya çıktığında (bunu kabul edilebilir bir şey olmadan önce, on yedi yaşında açıkça söyledi), babam ve ikinci eşi hiç tereddüt etmediler, bu yüzden ona saygı duydum. Böyle bir hikayeyi sık sık duymazsınız, değil mi? Sanırım, senin hayatın ve annenin hayatına kıyasla, benim hayatımın kolaylığı için minnettar olmalıyım. Evlendim ve üç çocuğumuz oldu. Biri genç yaşta öldü, şimdi iki çocuğum kaldı ve ben her şeyi mahvettim. Kızım benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Anlaşılan düşük yapmış ama bana söylememiş. Artık torunlarım da var. Kocamla boşandık ve o kanserden öldü. Kanser, kanser, kanser.

Hukuk alanında kariyer yaptım. Yargıç Guy Donnelly'nin katibiydim. Onun eşi, vicdanı ve sessiz danışmanı arasında bir karışım gibiydim. Sanırım bu benim hakkımda en ilginç şey, ama umarım bunu bir tür onur nişanı gibi sergilediğimi düşünmüyorsunuzdur (ben düşünmüyorum).

bunu bir tür onur nişanı gibi sergilediğimi düşünmüyorsunuzdur umarım (öyle değil). İyi ya da kötü, hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Kariyerim benim için harikaydı, ama ailem için zordu ve bu, kocamla neden ayrıldığımızı dolaylı bir şekilde açıklıyor. Yani, bunun bir parçası.

Her neyse, hayatım son zamanlarda şaşırtıcı bir dönüş yaptı. Geçen hafta evimde bir adam ağırladım. Benimle evlenmek istiyor. Oh, bir yüzük çıkarıp diz çökmüş değil, ama ikinci akşam yemeğinden itibaren evlenmemiz gerektiğini söylüyor. Böyle bir şeye inanabiliyor musun? Her neyse, şu anda evlenmeye hiç niyetim yok ve durum biraz karmaşık çünkü başka bir arkadaşım var, komşum olan bir erkek, ve bu da işleri karmaşıklaştırıyor — durmadan konuşuyorum, ama sen beni tanımıyorsun bile.

Belki bana kendiniz hakkında biraz daha bilgi vermek istersiniz. Anneniz hakkında da biraz daha bilgi edinmek isterim. Ayrıca, internet araştırmaları konusunda uzman bir arkadaşım Charlie Thorne ile ilgili üç belge buldu. İlginizi çekebileceğini düşündüğüm için bunların kopyalarını bu mektuba ekledim. Görünüşe göre Davie ve Joe adında iki üvey erkek kardeşim daha var.

Saygılarımla,

Sybil

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012

9 Nisan 2018

Sevgili Sybil,

Mektubunuzu almak çok güzeldi, şiir kitabınız için teşekkür ederim. Eavan Boland'ı biraz tanıyordum ama pek fazla okumuş değildim. Kitabın açılış şiiri "Karantina" muhteşem.

El yazındaki değişikliği fark ettim ve görme yeteneğinin bozulduğunu duyduğuma üzüldüm. Görme yeteneğimi kaybetmek, yıllardır korktuğum bir şey. Bu, çok büyük bir kayıp olurdu. Ancak, komşunun masana büyüteç takması harika bir şey. Bu alet biraz hantal görünüyor ama kullanışlı olmalı. Komşun iyi birine benziyor. Hala yazıp yazmadığımı sordun. Yazıyorum, ama eskisi kadar çok değil.

Mick'in seninle evlenmek istemesi ve İskoçya'da bir kız kardeşinin olduğunu keşfetmenle hayatın çok heyecanlı hale geldi. Teksaslı adamlarla ne yapacaksın? Gelişmeleri merakla bekliyorum. Sevgilerimle...

Joan

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

29 Nisan 2018

Sayın Bayan Van Antwerp,
Mektubunuzu okudum. Çok kapsamlıydı. Bunu söylediğim için kendimi şaşırttım, ama oğlunuz Gilbert'in vefatına çok üzüldüm. Benim en büyük kızım da meleklerin yanındadır. 1992 yılında, doğduktan bir gün sonra bizi terk etti.

Geçen yıl 2015 baharında oğlum aşırı dozda eroin aldı. İyi rehabilitasyon programları çok pahalı. Evimizi tekrar ipotek ettik. Oğlum hayatta, ama eskisi gibi değil ve biz sürekli endişe içindeyiz. Sanırım sizin üzüntünüzü anlayabiliyorum.

Bir şeyi netleştirmedim. Babam öldü. Ben on beş yaşındayken öldü. Bu çok korkunç bir şekilde oldu. Hapisten çıktıktan sonra İtalya'ya gelmek için borç para aldı. O zamana kadar hurdalıkta bir köpek gibiydi. İçki içiyordu ve bundan dolayı hastaydı. Annemin Amerika'ya dönmesini ve yeniden denemelerini istiyordu, ama annem kızgındı ve onu kabul etmedi. Hayat ona çok zor gelmişti ve babamın suçu yüzünden kara koyun olarak görülüyordu. Dört kız kardeşin ikinci kızıydı ve dedem zengin bir adam değildi. Dedem, annemin bir aptalla evlendiğini düşünüyordu. Herkes onun Amerika'ya gittiğini ve babam olmadan geri döndüğünü biliyordu. Herkes bir şekilde her şeyi biliyordu. Bergamo'nun kenarında nonna'mızla yaşıyorduk. Dedem ölmüştü. Babam verandaya geldi. Annem, babamın giysileri yırtık pırtık ve sarhoş olduğu için onu eve almadı. Bu konuda

Aynı gece bir bara gitti ve birkaç saat sonra dışarı çıktığını ve sokakta bir araba tarafından çarpıldığını söylediler. Beş gün sonra orada bir hastanede öldü. Babam iyi bir adamdı, ama sonuç bu oldu. Sanırım bu yüzden bu kadar kızgınım.

Annem hala İtalya'da yaşıyor, ama ben on dokuz yaşında Amerika'ya geldim. Hoboken'da Nelli's adında bir İtalyan sandviç ve et dükkanım var, bu bölgede bulunmuşsanız duymuş olabilirsiniz. Kullandığım yağ ve sirke karışımı, kuzeydoğudaki ve batıda Ohio'ya kadar uzanan çoğu marketlerde satılıyor.

Saygılarımla,

Dezi Martinelli

Kime: sybilvanantwerp@aol.com

KİMDEN: Mansourebass850@hotmail.com

TARİH: 5 Mayıs 2018 01:14

KONU: Benim için bir iş

Sayın Van Antwerp,

Nasılsınız? Gözleriniz nasıl? Biyolojik kız kardeşinizle yazışmaya devam ediyor musunuz?

En son e-posta gönderdiğimizde yılın başlarıydı, bu kadar uzun süre geç kaldığım için özür dilerim. Son aylarda çok zorluklar yaşadık. Zoha Şubat ayında okuldayken bir nöbet geçirdi. Ben işteydim ve Kalee yaşlı bir adama baktığı evdeydi, arabam bende olduğu için oradan ayrılamadım. Çalıştığım ofisten çıkıp San Francisco'daki hastaneye koştum, Zoha sakinleştirici verilmiş ve entübe edilmişti. Düşüp kafasını çarpmıştı, bu yüzden güzel saçlarının bir kısmı kesilmiş ve korkunç bir dikiş atılmıştı.

Bu işi kabul etmemin sebebi sağlık sigortasıydı. Çok fazla bir şey değil ama hiç yoktan iyidir. ABD'de sağlık hizmetleri çok karmaşıktır (Kindred'da sigorta mükemmeldi). Zoha, nöbetlerin nedenini anlamak için üç hafta hastanede kaldı ve bir cevap alamadan taburcu olduk, ancak doktorlar bunun her an tekrar olabileceğini ve ne zaman ve neyin neden olduğunu bilmenin imkansız olduğunu söylüyorlar, ayrıca hastane masrafları da çok pahalı.

Bu sırada Emir okulda sorunlar yaşıyordu. Sınavlarda kötü notlar alıyordu ve öğretmenleri bizi arayıp bunu bildiriyordu. Birkaç erkek arkadaşı vardı ama onlar sorunlu çocuklardı ve bir akşam Kalee ve ben hala işteyken parkta küçük bir ağacı ateşe verdiler. Emir polis tarafından gözaltına alındı. Polis memuru nazikti ve olayı kayda geçmedi, ama elbette bu korkunç bir olaydı. O böyle şeyler yapmamalı. Bu, kendisi, annesi, ben ve burada tanıdığımız diğer Suriyeli aileler için çok utanç verici bir durum. Onu dövdüm ve üç ay boyunca sosyal ayrıcalıklarını elinden aldım (ancak biz işteyken bunu uygulamak zor). Çocukları, geride bıraktığımız hayattan korumak, onlara Amerika'da iyi bir hayat sunmak için buraya getirdik. Geride bıraktığımız hayatın ne kadar korkunç olduğunu bilmelerini istemiyorum. Onları korumaya çalışıyorum, her kararımı onları korumak için veriyorum, ama yine de bir şekilde yanlış şeyler yapıyoruz.

Bunların hepsi çok kötü haberler, ama yine de sizinle paylaşmak istediğim umut verici bir haberim var. Dale Woodson benimle ikinci kez röportaj yaptı, bu sefer üç meslektaşıyla birlikte, ve sanırım bana bir iş teklif edecek. Onlarla bildiklerim hakkında konuşmak çok iyi geldi. Bir e-postada, dünyada kendine bir yer bulduğunda bunun müzik gibi hissettirdiğini söylediğini hatırlıyorum ve Dale Woodson ile masada oturup otoyol altyapısı hakkında konuşurken bunu düşündüm. Sanırım çok sıkıcı bir insanım, ama benim için otoyol altyapısı bir senfoni gibi.

Bu e-posta, hayatıma yeni bir yön verdiğiniz için size teşekkür etmek için yazılmıştır, Bayan Van Antwerp.

En içten şükran ve saygılarımla, Basam Mansour

Felix Stone
% Suzanne ve Bob Archer
104 Merry Acres Pl.
Verdugo Hills, CA 91042

14 Mayıs 2018

Sevgili Felix,
Los Angeles'ta nasıl gidiyor? İşlerin nasıl? Orada bağlantılar kuruyor musun? Neredeyse beş aydır oradasın, kalacak mısın diye merak ediyorum. Stewart ile konuştun mu canım? Hâlâ seni arıyor mu? En azından onun söyleyeceklerini dinlemeyi düşünmeye değer değil mi? Seni özlüyorum ve benden uzaklaşmak yerine bana yakın bir yere taşınmanı diliyorum, ama senin yerin açıkça Fransa.

Hattie'den başka mektup gelmedi, ama bir süredir sıra onda. Onu suçlayamam, değil mi? Garip bir durumdayız. Sanırım o da çok çalışıyor ve eminim dışarıdan bakıldığında tüm bunların hala uygunsuz olduğu düşünülüyor.

Ondan haber beklerken, İskoçya ve Kızılderili kabilesi Crow (hayır, artık Amerikan Yerlileri dememiz gerekiyor) hakkında bulabildiğim her şeyi okuyorum. Aslında, St. John's College'da kuzeybatıda yerli kabilelerin yerinden edilmesiyle ilgili bir konferans vardı ve ben de Theodore Lübeck ile birlikte katıldım. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum, ama daha çok şoföre ihtiyacım vardı. Gözlerim bana sorun çıkarıyor, Felix, bu yüzden akşam olduğu için bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Arabayla gitmemek daha iyi. Annapolis'te park etmek zor olabilir, tüm gençler dikkat etmeden sokaklarda dolaşıyor.

Ek olarak (en kötüsünü sona sakladım), benim yaşadığım bölgede büyük bir sorun var. Mick Watts yine Washington'daydı ve bu sefer mazeret uydurmadı. Beni Baltimore'da akşam yemeğine çıkarmak için buraya geldi ve çok güzel bir akşamdı. Yemeğin sonunda bir yüzük çıktı ve Mick bana resmi olarak evlenme teklif etti. Daha önce de söylediğim gibi, birkaç kez benimle evlenmek istediğini söylemişti, ama daha çok spontane bir şekilde ve ben her seferinde bu fikri reddettim, ama bu seferki farklıydı, takım elbise giymişti, yüzük vardı, pencereden limandaki ışıklar parıldıyordu, biftek ve beyaz masa örtüsü ve güzel bir şişe cabernet vardı. Ciddi ciddi soruyordu. Benim de onunla birlikte Teksas'a taşınmamı istiyor.

Ne dediğimi merak ettiğinize eminim, size söyleyeyim. Ona düşünmem gerektiğini söyledim. Yirmili yaşlarımda, hayatımın başlangıcında, yürüyebileceğim yolu belirleyecek seçimler yapma aşamasında değilim. Ben kendi yolumu çizdim. Her şeyi bir anda değiştirip yeni bir şeye başlamak zor geliyor. Bunun için yeterli enerjim olduğundan emin değilim, ama Mick ile birlikte olmak çok eğlenceli ve evde başka birinin olduğunu hayal etmek rahatlatıcı, değil mi? Beni koruyacak biri. Mick ile birlikteyken çok gülüyorum. Çalışırkenki halim gibi. Zeki, akıllı, şakalar yapabilen ve politik tartışmalara katılabilen biri.

Elbette her konuda düşüncelerinizi her zaman memnuniyetle dinlerim, ancak bu durumda, lütfen dikkatli davranmanızı rica ediyorum çünkü bu konu beni o kadar şaşkına çevirdi ki, söyleyeceğiniz her şey silemeyeceğim izler bırakabilir.

Sizden haber almayı sabırsızlıkla bekliyorum ve tabii ki isterseniz Doğu Kıyısı'na gelip biraz zaman geçirmenizi memnuniyetle karşılarım. Son birkaç aydır pek mektup yazmadım. Masaya oturuyorum ama bu iş için hiç enerjim yok. Ama endişelenmeyin. Lise kariyer festivali panelinde yer almaya karar verdim. Haftaya olacak.

Bu kadar yazmam yeter, en içten selamlarımı gönderiyorum.

Sevgilerimle, Sybil

Bayan Van
Antwerp 17
Farney Road
Arnold, MD 21012

31 Temmuz 2018

Sayın Bayan Van Antwerp,
Gönderdiğiniz kitap için teşekkür ederim. John McGahern'ı okumamıştım ve aslında standart eserler (Joyce, Yeats, Beckett) dışında İrlanda edebiyatından pek bir şey okumadım. Amongst Women'ı okuduktan sonra That They May Face the Rising Sun'ı okudum ve çok beğendim. Ardından İrlanda'da kalma isteği duydum, bu yüzden The Stories of William Trevor'ı aldım ve haftada bir öykü okuyarak yavaş yavaş bitirmeye çalışıyorum.

Sonbahar dönemi ders programını ekte gönderiyorum. İstedığınız dersi seçebilirsiniz. Şiir seminerime misafir öğrenci olarak katılmayı düşünür müsünüz? Sadece bir kez? Bu dersin ardından Modern Amerikan Edebiyatı dersi var, bu sonbahar UCLA'dan gelen bir profesör veriyor. Ders programında Roth da var. Roth'u sever misiniz? İnsanlar Roth'u ya seversin ya da nefret edersin derler, ben de bunun doğru olduğunu gördüm. Henüz hangi tarafta olduğumu söylemeyeceğim. Her neyse, çarşamba günleri 11'den 1'e kadar şiir dersine, öğle yemeği molasından sonra 1:45'ten 4'e kadar Modern Amerikan Edebiyatı dersine katılabilirsiniz.

Yaz tatilim hakkında soru sormuştun. Haziran ayının çoğu berbat geçti, dönem planlamalarıyla ve sorunları çözmekle uğraştım. Kayınvalidem vefat etti ve son IVF denememiz başarısız oldu, ama eşimle Temmuz başında cenazeden sonra biraz seyahat ettik. Lizbon'a gittik, orada iki lüks hafta kaldık, sonra Hırvatistan'a ve

Yunanistan'a gittik. xml-ph-0005@deepl.internal xml-ph-0006@deepl.internal xml-ph-0007@deepl.internal xml-ph-0008@deepl.internal xml-ph-0008@deepl.internal ve Yunanistan'a gittik. Seyahat etmek için yaşıyorum. Kendimle yeniden tanışmamı sağlayan harika şiirler yazdım. Seyahat etmeyi sever misiniz?

Ve evet, dediğin gibi bu yıla cesurca, pişmanlık duymadan, başım dik ve penis sahibi hiç kimseden saçmalık dinlemeden gireceğim. Böyle bir tavsiye verecek kadar değerli birine benziyorsun.

Sevgilerimle,

Melissa Genet

Maryland Üniversitesi,
College Park
College Park, MD

KİM:Roy@coastaleyepartners.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.co
m TARİH: 19 Ağustos 2018 19:33
KONU: Görme sorunu

Sayın Dr. Jameson,

Son bir haftadır görme zorluğum aniden arttı.

Saygılarımla, Sybil
Van Antwerp

KİM:sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:Roy@coastaleyepartners.co
m TARİH: 20 Ağustos 2018 15:48
KONU: RE: Görme sorunu

Sevgili Sybil,

Bana ulaştığına sevindim. Seni gelecek haftanın programına eklemek istiyorum. Asistanım sana uygun bir zaman bulmak için arayacak. Seni getirebilecek biri var mı?

Roy

KİM:Roy@coastaleypartners.com
KİMDEN:sybilvanantwerp@aol.com
TARİH: 21 Ağustos 2018 07:03
KONU: RE: Re: Görme sorunu

Sayın Dr. Jameson,

Lütfen asistanınız e-posta ile randevu göndermek yerine beni arasın.
Komşum beni randevuya götürmekten memnuniyet duyacaktır, çok
teşekkürler.

Sybil

23 Ağustos 2018

Sevgili Sybil,

Notunu aldım (Annapolis Mall sinemasında idim) ve 4 Eylül sabahı saat 9:40'ta randevuna seni götürmekten memnuniyet duyarım. Senin için biraz endişeleniyordum. Ziyarete gelmek istemesen de sorun değil, ama seni bahçede ya da yürüyüşte görmüyorum. Evine gelen ziyaretçilerin arabalarını da görmedim. Randevundan sonra öğle yemeğine çıkabilirsek çok iyi olur. Enzo'nun oğluyla ne olduğunu bana anlatmadın.

Ekranınızdaki yazı tipini nasıl büyüteceğinizi gösterdiğim için bana teşekkür etmenize gerek yok. Bunu bana kızım gösterdi. Büyütme şeması için de rica ederim.

Kızım demişken, Almanya'ya seyahate gitmeye karar verdim. Beklemek aptalca olurdu. Annesi ve benim memleketimi görmek ve atalarımın mezarlarını ziyaret etmek istiyor. Bu onun için önemli gibi görünüyor, o yüzden gideceğim. Bir aylığına gideceğim, birkaç hafta sonra yola çıkacağım, ama sonbahar hala sıcak geçiyor ve gülleri sulamayı kabul eder misiniz diye merak ediyorum. Sulama programını seve seve veririm. Postaneye postalarımı saklamasını söyleyeceğim.

Mick'in teklifini kabul edip etmediğini söylemedin. Senin adına sevindim. Onunla çok mutlu görünüyorsun.

Arkadaşın,

Theodore

Fiona Van Antwerp-Beaumont
2 Hamilton Terrace
Londra SE 28 8JF
Birleşik Krallık

17 Eylül 2018

Sevgili Fiona,

Felaketle sonuçlanan telefon görüşmemizden bu yana birkaç gün geçti. Söylediklerinizi düşündüm ve sert sözlerimizi tekrar tekrar düşündüm. O sırada oldukça sersemlemiştim ve eminim ki istemediğim şeyler söylemişimdir. Belki de seni aramalıyım, ama kalem ve kağıtla daha iyi anlaşırım (artık bildiğin gibi, yaklaşan körlük nedeniyle fazla yazamayacağım halde). Bugün görüşüm biraz daha net. Nereden başlayacağımı bilemiyorum, ama ne söylemem gerektiğini biliyorum.

Senin hayat tarzını eleştirdiğimi ve senin (ve Walt ile çocukların) benim yaptığının tam tersini yapmaya çalıştığınızı söyledin. Bunu duymak çok acı vericiydi. Kariyer yolunu onaylamadığımı söylediğinde çok şaşırdım. Lisans eğitiminizi tamamlamadan önce yıllarca konuştuğunuz gibi tıp okumayı seçeceğinizi düşünmeme ve mimarlığa yönelmenize alışmam biraz zaman alsa da, kurduğunuz kariyerle gurur duyuyorum. Daha da acı verici olanı, düşüklerin konusunu açtığımda ve bunu Rosalie teyzenizden öğrendiğimde, bana bundan bahsetmediğini çünkü bana nasıl güvенеceğini bilmediğini, benim çok mesafeli olduğumu söylediğinizdi. Size verdiğim cevap, bana hiç ihtiyacınız olmadığını düşündüğümdü ve siz de benim size öğrettiğimi söylediniz.

bana ihtiyacın olmadığını. Belki bir gün Frannie'den bunları duymanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebilirsin. Korkunç.

İçgüdülerim savaşmamı söylüyordu ve başlangıçta kendimi senin suçlamalarına karşı bir dava hazırlarken, senin hatalı olduğunu gösteren tüm kanıtları düşünürken buldum. Yine de bekledim. Bu düşünceyle oturmaya devam ettim. Kendimi bile şaşırtarak, savunmamı bir kenara bıraktım, ama sana benimle ilgili bir hikaye anlatmak istiyorum.

Ben çocukken, büyükannen ve büyükbaban beni oturup evlatlık olduğumu açıklamışlardı. Birinci sınıftaydım. Baban işten eve gelmişti ve biz de resmi oturma odasında oturduk, ki bu alışılmadık bir durumdu, ve bana durumu açıkladılar, sonra da her şeyi yumuşatmak için akşam yemeği yerine beni dondurma yemeye götürdüler. Bu durum beni çok rahatsız etti. Elbette rahatsız olacaktım, ama ben çocukken biraz tuhaf bir çocuktum (ciddi, ağırbaşlı, arkadaşsız, diğer çocuklar tarafından genellikle görmezden gelinen) ve bazı şeylere takıntılı olma eğilimim vardı. Bu konuya takıntılı oldum. Bildiğin gibi, olayları siyah ve beyaz olarak görmek benim doğamda var. Kuralları severim. Oldukça açık ve beyan edilmiş yasalar ve sistemlerle işleyen bir dünyada yaşamaktan zevk alırım. Sanırım evlat edinilmiş olmak, çocukken bu sisteme uymadığımı hissetmeme neden oldu. Kimseye söylemedim.

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilen ailem, birkaç yıl sonra bana biyolojik annemin beni terk etmeden önce yazdığı mektubu verdi ve ben bu açık pembe zarfın içindeki kağıda takıntılı hale geldim. Onu yatağımın altındaki küçük tahta bir kutuda sakladım. Aylarca her gece yatmadan önce okudum. Onun el yazısını inceledim. Satır aralarını, harflerin aralarını okumaya çalıştım, belki gözümünden kaçan bir şey bulabilir miyim diye. Bu çok acı vericiydi. Doğum annemi çaresizce arzuluyordum, ama bunu kendime saklıyordum. Adı Louisa'ydı, bunu Kindred sayesinde öğrendim.

kardeşinin yıllar önce Noel'de bana verdiği üyelik kartı. Mektubu ekte gönderiyorum. Lütfen saklayın.

Mektup yazmaya başladım çünkü biyolojik annem (çocukken onu 'gerçek' annem olarak görüyordum) mektup yazmış. Buna sarıldım ve mektuplaşarak gerçekten de açıklanamayan bir rahatlama buldum. Herkese mektup yazabilirdim. Ne söylemek istediğimi düşünmek, prova yapmak, yeniden yazmak ve tam olarak istediğim gibi hale getirmek için zaman ayırabilirdim. Konuşmaktan çok mektup yazmak benim için çok daha kolaydı. Kendime güvenim yoktu, acı verici bir şekilde. Kendimi çok garip hissediyordum. Geçen gece telefonda bundan bahsetmiştin, belki de anlamlı ilişkilerimi sadece mektuplar aracılığıyla kurabildiğimi merak ettiğini söylemiştin ve ben de bunu düşünüyordum. Gençken, mektup yazarak hayatımı kolaylaştıran bir çerçeve bulmuştum ve bu hiç değişmedi. Ancak, hayatımın en samimi ilişkilerini mektuplaşarak sürdürerek, çocukluğumdan beri kendimle diğerleri arasında bir mesafe tuttuğumu merak ediyorum. Mektupların beni izole ettiği, bir güç alanı olduğu doğru, tıpkı avukatlık mesleğinin beni insanlarla doğrudan ilgilenmekten izole ettiği gibi, ve bunu değiştirmek istemem, ama bu yaşımda kendimi yakınlık arzularken buluyorum. Yakınlık istiyorum. Babamla tanıştığımda dışında hiç yaşamadığım bir şey.

Sevgili babanla tanışmak hayatımın en büyük sürpriziydi çünkü böyle bir şeyin olacağını hiç hayal etmemiştim. Birinin beni çekilebilir bulması gerektiğini düşünüyordum ama o benim harika olduğumu düşündü! Ben de onu daha da harika buldum. Beni hiç garip hissettirmedi. Bana bir aile verdi — kendim için öngördüğüm kaderi alt etmiştim. Başkalarına nasıl açılacağımı öğretti. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu benim için iyileştirici oldu. Beni harika buldu ve bunun için onu her zaman seveceğim.

Sen doğduğunda çok korkmuştum. İki oğlumla başa çıkabileceğimi hissediyordum, onlar bana yabancı nesneler gibi geliyordu, ama sonra sen geldin, bir kız. Kızım olmasından korkuyordum, ya seni anlayamazsam? Ben bu dünyaya hiç uyum sağlayamamıştım, gerçekten, ya sana nasıl anne olacağımı bilemezsem? Korkuyordum, hepsi bu. Her zaman bir şeyi kaybetmekten veya mahvetmekten korkuyordum ve sonra da öyle oldu.

Gilbert öldüğünde sen daha dört yaşındaydın. Onun ölümü beni yıkmıştı. Her şeyi doğru yapmak, kurallara uymak, kendimi dünyaya kabul ettirmek için çok uğraştım, ama yetmedi. Fiona, en büyük korkunun, en büyük korkunun gerçekleşmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Hayal ettiğin korkunun gerçeğe dönüşmesinin? Umarım bunu asla yaşamazsın. Buna bir anlam veremedim. Kurduğum hayat yeterince güçlü değildi; doğa kanunları benim üstesinden gelemeyeceğim kadar ağırdı. Buna dayanamazdım ve bu acı içinde kalmak, onu içime kilitlemek ve seni uzaklaştırmak zorunda kaldım, çünkü ya seni de kaybedersem? Ya Bruce'u da kaybedersem? Senden uzaklaştım. Başlangıçta o kadar çok hissetmeseydim, korkularım tekrar gerçekleştiğinde, "eğer" değil, "NE ZAMAN" gerçekleştiğinde, o kadar zor gelmezdi. Sanırım hiç iyileşemedim. Nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum.

Fiona, hayatımda hiç dile getirmediğim bir şeyi dile getiriyorum. Evlat edinilmem, Gilbert'ın ölümü, evliliğimin sona ermesi, her zaman yanlış hissettim. Sanki sahtekar gibiydim, rol yapıyordum, kız, eş, anne gibi davranıyordum. Bunlar olmak istiyordum ve sanırım oldum da, ama buna hiç inanmadım ve sonra pek çok şey ters gitti. Kardeşinin ölümü beni paramparça etti ve bir daha asla düzelemedim. Görünüşe göre babam sevmeye devam edebildi, ama ben edemedim. Keder (dünyadaki en büyük keder) sanki... Ne? Bir insana ne olur? Her zaman içimde yaşayan bir çılgılık gibi hissettim. Artık

Zamanla biraz yumuşadı, ama hiç geçmedi. Evde dolaşırken, bahçede kazarken, markette gezinirken ya da masamda otururken, kafamın içinde savaşı haber veren bir hava kornası gibi çığlıklar duyuyorum.

Anne olarak hayatıma geriye baktığımda, içimde yaygın bir başarısızlık hissi var, ama sana bir bak. Hayatın dolu ve güzel, kardeşinink de öyle. Fiona, seni benden uzak tuttuğum, bana ihtiyaç duymamanı öğrettiğim için özür dilerim. Rosalie'yi ziyaret ettiğin için sana kızdığım ve seni cezalandırdığım için özür dilerim. Kör olacağımı sana söylemediğim için özür dilerim. Daha iyisini yapamadığım için özür dilerim. Beni sadece annen olarak gördüğünü biliyorum, ama lütfen unutma, içimde ben de sadece bir kızım.

Son zamanlarda, yıllar önce Guy ile birlikte hapis cezasına çarptırdığımız bir adamın çocuğuyla iletişim halindeyim. Bu, bizim yaptığımız bir yargı hatasıydı ve sonuç bu aile için yıkıcı oldu. Bu adamın öldüğünü ancak kısa süre önce öğrendim. On yıllardır ölüymüş. Son birkaç aydır tüm dikkatim bu konuya odaklandı. Aklımı kaçırdığımı düşünüyorsunuzdur. Üzgünüm ve yorgunum. Bu mektup, karmaşık düşüncelerin yoğun bir karışımı haline geldi, saatlerce gözlerimi kısarak yazdım, ama umarım size bir anlam ifade eder.

Bir mola verip dışarı çıktım, komşumuz Bay Lübeck ile sohbet ettim. Yakında Bay Watts'a evlilikle ilgili cevabımı vermem gerekecek. Onu sonsuza kadar oyalayamam. Bana ne düşündüğünü söylemedin. Ne düşünüyorsun?

Seni

seviyorum,

anne

Not: Göz rahatsızlığını kardeşine ve amcan Felix'e henüz söylemedim, ama bunu yapacağım. Lütfen bunu benim yapmama izin ver. Yakında yapacağımdan emin olabilirsin.

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

18 Eylül 2018

Sevgili Rosalie,

Uzun süren sessizliği bozmak için bu mektubu yazıyorum. Bu haftayı "özürler haftası" ilan ediyorum, böylece rahat bir nefes alıp kendinden emin bir şekilde okumaya devam edebilirsin (tabii ki öyle yapmayacaksın, sen benim gibi değilsin).

Ancak buna geçmeden önce sana bir şey sormak istiyorum. Bir süre önce yazdığın mektupta Lars'ı bir bakımevine yerleştireceğini söylemiştin. Greenmont Village. Ben uzaktayken bunu yaptın mı? Bu kadar uzun süre konuşmadığımız bu haftalarda bunu yapmış olabileceğini düşünmek beni çok üzüyor. Hissettiğin ya da hissettiğin çatışma çok korkunç. Bunun vazgeçmek gibi geldiğini söyledin, ama öyle değil. Bir hayali gerçekleştirmeye çalışmıyorsun; hayatta kalmaya çalışıyorsun. Seni yıkmak için elinden geleni yapan zorlukları alt etmeye çalışıyorsun. Öncelikle sana bunu söylemek istedim.

Fiona ile işler her zaman olduğu gibi kızıştı, şimdi geriye dönüp baktığımda anlıyorum. Geriye dönüp bakınca söylenenler doğruymuş. Yaklaşık bir hafta önce telefonda konuşuyorduk ve ben onu bir süredir görmediğimi söyledim, o da adeta patladı ve bana karşı şikayetlerini kirli bir bombanın içini boşaltır gibi sıralamaya başladı. Ben de ona, senin evine geldiğini bildiğimi söyleyerek karşılık verdim, ama bu geri tepti çünkü o, benim bunu zaten bildiğimi söyledi. Korkunçtu, ama o öfkesini dışa vururken, kafamda geçen yaz gönderdiğin mektup vardı ve onu okuduktan sonra ilk kez senin tarafından incitilmediğimi, sevildiğimi hissettim. Doğrudan ateş altında

Fiona'dan, mutfakta oturup, senin karşımda oturup konuşmayı dinleyip beni cesaretlendirmeni, akıl almaz bir şekilde diledim. O anın heyecanıyla, ben de ona çok kötü şeyler söyledim, ama telefon görüşmesinden sonra birkaç gün kış uykusuna yattım ve uzun uzun düşündüm. Mektubunu tekrar okudum ve tüm bu olay yavaşça, sahildeki şişman bir balina gibi, FLOP, ters döndü ve sonra her şey netleşti. Fiona'ya mektup yazdım. Tabii ki özür dilemek için bir mektuptu, ama aynı zamanda yakalanmış bir balık gibi kendimi de açığa çıkardım. Mektubu dün postaya verdim ve şimdi endişeleniyorum.

Pekala, işte geliyor, Rosalie, bugün sana yazmamın nedenini artık söylemeliyim. ÖZÜR DİLERİM. Sana haksız yere kızmıştım. Lütfen beni affet. Körlüğüm yüzünden sana güvenmeyi aylarca, hayır, aylarca değil, bir yıl ya da daha fazla süreyle kaybettim! Tanrım, beni kurtar! Zor bir dönemde yanında olamadım ve Fiona hakkında bana söylediğin her şey açık sözlü bir nezaketti, ama inatçılığım sana olan bağlılığımın önüne geçti. Geri alamam, ama hatamı gördüğümü söylemek istiyorum, çok net görüyorum! Ne kadar ironik, değil mi? Çok, çok üzgünüm Rosalie. Lütfen beni geri kabul et. Lütfen bana yaz ve her şeyi anlat. Senin, Paul'un ve Lars'ın nasıl olduğunu. Sen yenilmez ve mucizevi bir yaratıksın Rosalie. Umarım beni geri kabul edersin. Sensiz yapamam.

Tamam, şükürler olsun, bu da bitti.

Bilmenizi istediğim başka şeyler de oldu. Mick Watts resmi olarak evlenme teklif etti ve beni Teksas'a götürmek istiyor. Stewart Felix'i aldattı, bu yüzden ayrıldılar ve Felix Los Angeles'ta ve durumu pek iyi değil. UMDCP'nin İngilizce bölüm başkanıyla işler kızıştı, sonuç olarak arkadaş olduk ve ben şiir dersi alıyorum. Ayrıca, sana çok garip, karmaşık ve korkunç bir olaydan bahsetmek için seninle telefonda konuşmam gerekecek.

Guy'ın yetmişli yıllarda duyduğu bir davayla ilgili olarak son birkaç yıl içinde yaşananlar. Son olarak, Hattie Gleason'dan bir süredir haber almadım. Hepsi bu kadar.

Bana yaz,

Sybil.

Son not: Artık okumakta daha fazla zorluk çekiyorum. Gurur ve Önyargı'yı bir kez daha okumaya çalışıyorum. Bazen yazacak kadar görebiliyorum; örneğin bugün oldukça net görüyorum, ama bazen neredeyse imkansız hale geliyor. Görme yetimi bu şekilde kaybetmeye başladığımda, gerçekten kaybolmaya başladığında, tüm gücümle ona tutunacağımı düşünmüştüm, ama şimdi öyle hissetmiyorum. Artık bu kadar zor hale geldiği için, neredeyse onu bırakmaya hazır olduğumu hissediyorum. Tamamen değil, yarın fikrimi değiştirebilirim, ama bugün böyle hissediyorum.

KİM:sybilvanantwerp@aol.com
FROM:stewartpbates@gmail.com
TARİH: 2 Ekim 2018 08:08
KONU: Felix

Merhaba Sybil,

Umarım iyisindir, torunlarının tadını çıkarıyorsundur. Mektubumu aldın mı? Bana kızgın olduğunu tahmin ediyorum ve buna hakkın da var, ama hikayenin tamamını bilmiyorsun. Felix bile hikayenin tamamını bilmiyor, ama yine de telefonlarımı ve mesajlarımı cevaplamıyor, e-postalarımı açmıyor. Uçağa atlayıp giderdim, ama nerede kaldığını bile bilmiyorum. Aramıza girerek kardeşini koruduğunu düşündüğünü tahmin ediyorum, ama durum öyle değil. Felix ve benim konuşmamız gerekiyor. Konuşabilirsek, özür dileyip açıklayabilirsek, ilişkimizi yeniden rayına oturtabileceğimizden neredeyse eminim.

Olay şöyle gelişti. Bir Fransız'ı çok iyi tanıdım. Bu bir hataydı. Felix ve ben bazı sorunlar yaşıyorduk. Felix uzun bir makale yazıyordu ve işler pek yolunda gitmiyordu. Makaleyi yayınlayacak bir yer bulmuştu, ama tam da zihinsel engelini aşmak üzereyken antolojinin finansmanı suya düştü ve hayal kırıklığına uğradı. Bildiğiniz gibi, işler yolunda gittiğinde mutlu olur, gitmediğinde ise uzaklaşır, bencil ve somurtkan olur. Aylardır (hatta daha uzun süredir) ikinci durumdaydı ve ben bundan bıkmıştım. Kavga ettik, o evlilik konusunu açtı, ben de her zaman evlenmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı söyledim.

O sıralarda bu adamla kahve içmek, ara sıra yürüyüşe çıkmak veya bir kadeh şarap içmek için buluşmaya başlamıştım (ilk kez bir iş projesinde tanışmıştık).

Burada şeffaf olacağım, Sybil, bu yüzden bana olmaması gereken lezzetli bir his verdiğini itiraf ediyorum, ama Felix'e kızgındım ve incinmişim, bu yüzden içimdeki uyarıcı sesi dinlemedim. Felix'in arkasından bu adamla (Luc) yakınlaştım, sadece arkadaş olarak, ama onun için o kadar basit olmadığını daha sonra anladım. Bana aşık oluyordu. Bana söyledi, ama benim için durum öyle değildi. Aralık ayında Felix, ilacımın alarmı çaldığı için masadan cep telefonumu aldı ve adamdan bir mesaj vardı, Felix çılgına döndü. Ben o adama aşık değildim, değilim de, ama Felix buna inanmadı. Savunmam için tek kelime bile etmeme izin vermedi, bu yüzden Luc ile aramızda hiçbir şey olmadığından haberi yok (bir keresinde beni öptü, ama ben buna son verdim), ama yine de Felix'i ikna edemedim. O şüpheci, ya da batıl inançlı, ya da öyle bir şey. Kardeşini seviyorum ve her zaman sevdim, Felix mesajı görünce her şey patlak verdiğinde, Luc ile olan her şey bitti. Ateşle oynadım ve yandım, ama aptal değilim. Hatalıydım, ama dersimi aldım ve Felix'e ulaşmanın bir yolunu bulmama yardım etmen gerekiyor. Lütfen, Sybil.

Stewart

Dezi Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

4 Ekim 2018

Sevgili Dezi,
Babanın ölümünün koşullarını öğrenmek beni çok üzdü. Sunabileceğim şey çok az, ama elimden gelen tek şey bu: Çok üzgünüm.

Babanın hapishaneden bana yazdığı mektuplardan birini ekte gönderiyorum. Bu mektup, seni ve kardeşini ne kadar çok sevdiğini ifade eden sözleriyle beni çok etkiledi. Diğer mektupları da istersen, onları da gönderirim.

Bana İtalya'daki annenizin adresini gönderir misiniz? Ona mektup yazmak istiyorum, hem de en kısa zamanda.

Her zaman senin olan

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Road
Arnold, MD 21012
ABD

4 Kasım 2018

Sevgili Sybil,
Yazışmada bu kadar geciktiğim için çok özür dilerim. Babamızla ilgili belgeleri gönderdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu bilgiler benim için gerçekten çok önemli. Deli olduğumu düşünebilirsiniz, ama bir süre onun kardeşi Eugene'i aradım. Charlie'den oldukça küçüktü. Görünüşe göre Kaliforniya'nın kuzeyinde bir bakım evinde yaşıyor ve doksan yaşında.

Siz benim için zaman ayırdığınız için, ben de kendimden biraz bahsedeceğim, ama aslında oldukça sıkıcı bir hayatım var. Hiç evlenmedim ve çocuğum yok. Hayatımı işime, kardeşlerime ve anneme bakmaya adadım diyebilirim. Bir kez aşık oldum, ama olmadı. Bir ara, sanırım otuzlu yaşlarımın sonlarında, pişmanlık duyduğum bir an oldu, ama geçti. Mutluyum. Görme yetim bozuluyor, nadir görülen ve kalıtsal bir hastalık olduğunu söylüyorlar ve bu beni üzüyor çünkü işime daha çabuk son verecek. Bunu okurken, hepsi bu kadar olması biraz üzücü geliyor! Sessiz bir hayat. Elbette daha fazlası da var, ama tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ve görme yeteneğimin bozulması yazmayı çok zorlaştırıyor (yazmak benim için her zaman zor olmuştur). Telefonda konuşsak daha kolay olmaz mı? Sakıncası var mı? Bir de aklıma bir fikir geldi, belki sen de delice bulursun, ama beni ziyaret edebilirsin diye düşündüm. Belki çocuklar ve ben birlikte...

size geçmişten bazı şeyler anlatabilirim. Annemin sizi neden evlatlık verdiğini aıklayamam, ama bir bakıma zgnm. Belki onun hakkında sizinle konuşabilirsek ve size onun hikayesinin bazı parçalarını anlatabilirsek, bu yardımcı olabilir. şu anda, karanlık kış yaklaşırken, uygun bir zaman değil, ama neden yazın gelmiyorsunuz?

Bunu bir düşün. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarım.

En iyi

dileklerimle, Kız

kardeşin Hattie

Florenzia Martinelli
84 Via del Porriane
Bergamo 03950
ITALYA

10 Kasım 2018

Sayın Bayan Martinelli,
Yıllar önce, oğullarınızla birlikte Maryland'daki bir mahkeme salonuna gelip kocanız Enzo için merhamet dilemişsiniz, ama ben merhamet göstermedim. Artık yaşlı bir kadını ve birkaç büyük pişmanlığım var, bu da onlardan biri. Çok sevdiğim biri bir keresinde bana paralel evrenin olmadığını, "eğer şöyle olsaydı" diye bir şeyin olmadığını söylemişti. Keşke olsaydı. Enzo'nun ölümünün koşullarını ve şeklini artık biliyorum. Körü körüne beslediğim kinimin sana ve ailene verdiği acı için üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, ama ölüleri geri getiremeyeceğimi çok iyi biliyorum.

Pişmanlıkla, sonsuza kadar seninim,

Sybil Van Antwerp
Yargıç Guy Donnelly'nin eski
baş katibi

Bay Larry McMurtry
% Booked Up Kitapevi 216
S. Center St.
Archer City, TX 76351

10 Aralık 2018

Sayın Bay McMurtry,
Ev adresinizi bulamadığım için bu mektubun kitapçınız aracılığıyla size ulaşmasını umuyorum. Archer City'de yaşadığınızı biliyorum. Teksas'a bir kez gittim, aslında Houston'a oldukça yakın bir zamanda, ama şu anda hayatımın bu noktasında tekrar gideceğimi sanmıyorum. Ancak, gidersem kitapçınızı ziyaret etmek isterim. Sizi yıllardır hayranlıkla takip ediyorum ve eğer bir akşam yemeğinde falan tanışmış olsaydık, birbirimize mıknaş gibi yapışırdık diye hayal ediyorum.

Anladığım kadarıyla, birkaç yıl önce uzun vadeli olumsuz etkileri olan bir kalp ameliyatı geçirdiniz ve ameliyatın ardından yaşadığınız acı ve sıkıntılar için çok üzgünüm. Hayatın getirdiği tüm sıkıntılar beni gerçekten çok şaşırttı. Kimse beni bunlar konusunda uyarmamıştı. Keşke biri bana daha önce, "Sybil, denizlerin dibinden defalarca yılanlar çıkıp ayaklarından yakalayacak" deseydi. Tabii ki kendi çocuklarıma böyle bir şey söylemedim ve muhtemelen asla söylemeyeceğim.

Lonesome Dove kitabını okuduktan sonra yaşadığım deneyimi size anlatmak istiyorum. Bu kitabı şimdiye kadar üç kez okudum ve eminim ki siz de bu kitaptan uyarlanan kısa televizyon dizisini biliyorsunuzdur. Bu diziyi de kütüphaneden birkaç kez kiraladım.

çok beğendim ve keyifle okudum. Yıllar önce, dediğim gibi, Pulitzer Ödülü'nü kazandığında bu romanı ilk kez okudum. Ödül kazanan kitapları her zaman okumaya çalışırdım ve gerçekten de, çevremdeki herkesin kendilerini tam anlamıyla gerçekleştiren benim solup gittiğimi hissettiğim bir dönemde Lonesome Dove'u okudum ve o kitabı ilk kez okuduğum anı asla unutmayacağım. Bana göre metin, eski, acı verici bir gerçeklik akışına dokunuyordu, ya da daha doğrusu, sığır sürüsünün hikayesi ve anlatımının ekleri, içime giriyor değil de, bir şekilde içimden çıkıyor gibiydi. Sence deli miyim, yoksa (muhtemelen öyle olduğunu düşünüyorum) ne demek istediğimi tam olarak anlıyor musun? O kitabı okuduğumu ve son yüz sayfaya geldiğimde, okuyucu olarak, çok sevdiğiniz karakterlerin hiçbirinin mutlu ya da düzgün bir sonla karşılaşmayacağını anladığınızı hatırlıyorum; zor bir sonla karşılaşacaksınız ve bunun farkındasınız, en azından ben öyleydim. Ve sonra o an gelir, bilirsiniz, ve yatakta otururken, kocamın yanımda uyduğunu, kısa bir süre sonra beni terk edeceğini, ve orada oturup elimde hayal kırıklığıyla ilgili bir kitap olduğunu düşündüğümü asla unutmayacağım. Bu insanların her biri için hayal kırıklığı. Sefil, acı bir hayal kırıklığı. Tabii ki kızgındım, ama asıl nedeni, acımasızlığından, darbe üstüne darbe indirip, en ufak bir taviz bile vermeyerek, okuyuculara hiçbir şekilde rahatlama hissi vermemenizdi. Bu çok acı vericiydi çünkü kendi hayatımdaki deneyimlere çok benziyordu ve sanırım o zamanlar, hala umut etmek için bir neden olduğunu doğrulamak için kurgu kitapları okuyordum.

Sanırım o zamanlar size yazmıştım, ya da yazmak istemişim ama yazmamıştım (çünkü dediğim gibi, o dönem

hayatımın çalkantılı bir dönemiymi ve bu mektup gözden kaçmış olabilir). Doksanların sonunda, serinin başka bir kitabı yayınlandığında Lonesome Dove'u tekrar okudum ve geçen Noel'de kendimi kitaplığın önünde buldum. Artık seçimlerimi çok dikkatli yapıyorum, çünkü okuma hayatımın sonuna geldiğimi biliyorum. O tanıdık çatlak sırtı görünce, kitabı alıp tekrar okumak istedim ve bu yüzden bugün size yazıyorum.

Ben yaşlı bir kadını ve hayatım mucizevi ve sıradan olayların tuhaf bir dengesi içinde geçti. Bu sefer, daha önce hissettiğim duygulara hazırlıklı olarak kitabınızı tekrar okuduğumda, tamamen şaşırdım. Yıllar önce merhamet eksikliği olarak gördüğüm şey, benim için bir cesaret haline geldi... Onları incitmek! Onları dehşete düşürmek! Bu cesurcaydı çünkü dayanılmazdı ama gerçektir, ve YİNE DE, Bay McMurtry. VE YİNE DE. Görmek için çaba sarf etmediğim, ama şimdi aradığım, hatta bulmayı umduğum (kendi hayatımda bulmayı umduğum gibi) bir şey vardı: bu BÜYÜK CANLILIK. Augustus ve Call, yarattıkları hayatın anlamıyla dolup taşıyorlardı. Metin bu sefer benim için yeni bir anlam ifade etti ve bunu size söylemek istedim. Evet, gerçekten, hepsi bu. Bunu bilmenizi istedim. Bir insanı yazar olmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, hiç fikrim yok. Ama şunu bilmelisiniz ki bu metin, bu hikaye anlatımı, içimde bir şeyleri harekete geçirdi, bir fitili ateşledi. Sanırım duygulandım. Söylemek istediğim bu. Beni duygulandırdınız.

Ve burada, hepinizin Teksas'ta saklandığınızı biliyorum ve ikimiz de yaşlanmanın sefil ağına yakalandık, değil mi? Ama umarım ikimizin de sahip olduğu bu son zaman dilimi sizin için dolu dolu geçer. Sanırım bu, benim de kendim için umduğum şey.

En içten selamlarımla,

Sybil Van Antwerp

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

24 Aralık 2018

Sayın Bayan Van Antwerp,
Lonesome Dove ile ilgili notunuz için teşekkür ederim. Görünüşe göre bu kitap pek çok insan için önemli bir anlam ifade ediyor ve bu, benim öngöremediğim şekillerde oluyor. Ancak mektubunuzda ilginç bulduğum bir nokta vardı: karakterlerime zarar vermek cesaret gerektirir. Bu ilginçti.

Hayatı idare etmenin ne kadar zor olduğu konusunda haklısın, ama işte buradayız, yani sanırım bir şeyleri alt ettik. Ama eminim sen benim kadar yaşlı değilsindir. Benim kitabevim daha çok bir kitap kasabası gibidir. Eğer ziyaret edersen, bana haber ver, seninle mutlaka yüz yüze görüşmek isterim.

Her şeyin en iyisi ve mutlu Noeller dilerim.

Larry

21 Ocak 2019

Sevgili Theodore,

Dün benim için yüksek çalıları budadığın için teşekkür ederim. Boyun büyük bir avantaj.

Birkaç hafta önce sana söylediğim gibi, Mick'le ayrıldım. Biraz fazla ve sahiplenici biriydi, evlenmek istiyordu. Düşünsene, bizim yaşımızda tekrar evlenmek istemek. Üstelik o benden çok daha yaşlıydı. Çok rahatladım! Teksas'ta yaşamaktan nefret ederdim.

Diğer haberler: Londra'ya uçak bileti aldım. (Birinci sınıf! Bu parayı, ölen insanlardan kazandım, kendi başarımdan değil.) Fiona'yı bir hafta kadar göreceğim. Beni Oxford'a götürecek, sonra Emily Brontë'nin Wuthering Heights romanının geçtiği Yorkshire moors'a, ardından da Hattie ve kardeşlerle buluşmak için kuzeye, Fort William'a götürecek. Bu çılgınlığı çok destekliyor. Nisan sonunda yola çıkacağım. Her şey yolunda giderse, yirmili yaşlarındaki bir genç gibi dünyayı dolaşmaktan keyif alırsam, sen de bir seyahate çıkmaya ne dersin? Tabii ki benimle birlikte. Paris'i görmek her zaman gizli bir hayalim olmuştur.

Bu arada, daha makul planlar: Ulusal Senfoni Orkestrası'na gitmeyeli yıllar oldu ve anladığım kadarıyla Şubat sonunda Carmina Burana'yı sahneleyecekler. Beni götürür müsün?

Sevgilerimle,

Sybil

27 Ocak 2019

Sevgili Sybil,

Dün gece birlikteyken bu konuyu konuşmadık, ama şunu söylemek isterim ki, seninle Paris'e gitmek benim için bir onurdur.

Saygılarımla

a, Theodore

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756

29 Nisan 2019

Sevgili Rosalie,
Gidiyorum! Yarın sabah erkenden yola çıkacağım. Bruce beni Washington havaalanına bırakacak. Londra uçağı kalkmadan önce orada birkaç saat beklemem gerekecek. Çok gerginim, ama evin içinde dolaşırken yapmadığım hiçbir şey kalmadı. Pencereleeri sildim, mutfak lavabosunu sirke ve suyla temizledim. Çöp kutuları boş. Tüm yatakların çarşafları temiz ve ütülü. Yedi doksan yaşında ilk kez yurt dışına çıkıyorum! Mutlaka yazacağım...

Syb

Not: Birkaç gün içinde kapına ağır bir kutu gelecek. İçinde tüm mektuplar var. Kızken yazdıklarımızdan başlayarak hepsi. Umarım on yıllara yayılan bu hikayeyi yeniden bir araya getirebilirsin. Kim bilir, belki de bunları satabilirsin, ama dediğın gibi, bizim dışımızda kimsenin ilgisini çekeceğini sanmıyorum. Bu noktada oldukça kalın bir kitap olmalı. Theodore kutuyu postanenin tezgahına kaldırmak zorunda kaldı.

Bay Theodore N. Lübeck
11 Farney Road
Arnold, Maryland 21012
ABD

11 Mayıs 2019

Oh, Theodore. Bunu nasıl anlatabilirim? Elimden gelenin en iyisini yapacağım, ancak açgözlü gözlerim neredeyse pes etti. Yeryüzünde cennetin altın rengi bir parıltısını gördüler ve şimdi dinlenmek istiyorlar (bu, bir haftadır ilk kez net görebildiğim gün, bu yüzden yazma fırsatını değerlendiriyorum). Zevkimi nasıl kelimelere dökebilirim? Gözlerimin gördüğü az şeyi? Evimdeyim. Manzara uçuyor, muazzam, uzak ve yumuşak, gökyüzü ise canlı, berrak, hareketli ve dokulu, hava ise varlığını hiç bilmediğim bir saflıkta. Bütün bu yeşillik, taşlar, su. Kız kardeşim harika, zeki ve sessiz. Bana en çok kimi hatırlatıyor biliyor musun? Harry'yi. Hattie ve üç üvey kardeşim, sanki dördünü de başından beri tanıyormuşum gibi.

Nasıl oldu da bu yaşıma kadar seyahat etmeye başlamadım ve şimdi neredeyse kör oldum, bilmiyorum, ama bu doğru değil. Elbette biliyorum ve size anlatmak istiyorum. Size daha önce kimseye anlatmadığım bir şeyi anlatmak istiyorum. Anlatmalıydım. Okuduktan sonra anlatmam gerektiğini anlayacaksınız. Bana sabır gösterin; el yazım berbat berbat oldu.

Gilbert boğularak ölmedi, size söylediğim gibi, ama şimdi size tam olarak ne olduğunu anlatmak istiyorum. Bunu daha önce kimseye anlatmadım. Muhtemelen anlatamayacağım, ama yazmaya çalışacağım. Çocukları sınırdaki bir göle götürdük.

Kanada'ya tatile gittik. Bruce on, Gilbert sekiz ve Fiona dört yaşındaydı. Su kenarında, birbirine bağılı iki yatak odası olan şirin bir kulübede kaldık. Çocuklar, iki tek kişilik yatak bulunan odada kalıyordu. Fiona her zaman Gilly'nin yanına sokuluyordu. Daan ve ben ise diğerk odada, güzel, büyük bir dört direkli yatakta kalıyorduk. Odamızdan göl manzarası ve şömine vardı. Rosalie ve Lars da bizimle birlikte geldiler ve Rosalie, Paul'a hamileydi. Konaklamamızın bir parçası olarak tüm yemekler bize servis edildi. Temmuz ayıydı, bu yüzden berbat sıcaktan kaçıp trenle Kanada'ya gitmiştik. Trenle seyahat etmenin eskiden ne kadar güzel olduğunu hatırlıyor musunuz? Fransız bölgesindeki küçük bir gölün, Saint-Pierre Gölü'nün yanındaydık, ama Daan bizim için tercüme yapabiliyordu. Her zaman endişelendiğim Fiona'ydı (benim bebeğim, tek kızım), ve erkekler her zaman o kadar yetenekliydi ki, sanki Fi'yi doğurduğumda, erkekler büyümüş gibi hissediyordum. Neyse, olan şey şuydu: Daan evde Bruce ile satranç oynuyordu ve Fiona uyuyordu. Lars ve Rosalie kano ile küçük bir adaya gitmişlerdi, bu yüzden göl kenarında sadece Gilly ve ben vardık. Bütün hafta dikkatim dağınıktı. Daan ve ben, seyahate çıkmadan önceki haftalarda, kariyerlerimiz ve hangisinin öncelikli olacağı konusunda tartışmıştık. Yanımda bazı yasal belgeler getirmiştım ve bu onu rahatsız etmişti, çünkü bu aile zamanı olmalıydı ve ben çantamla oradaydım, bu yüzden o etrafta yokken işimi gizlice yapıyordum. Küçük balıkçı iskelesine bir dosya getirmiştım ve ben dosyayı incelerken Gilly bir süredir balık tutuyordu, ama yüzmek istiyordu. Sabırlı davranmıştı. Gilbert bana karşı her zaman çok nazıktı. Affediciydi, talepkar değildi. O çocuk bana karşı çok nazıktı. Neyse, nerede kalmıştım, evet, sabırla beklemişti, ama sonra yalvarmaya ve sızlanmaya başladı. Hareketli, atletik, enerjik bir çocuktı, değil uygun oturmak hiç hiç. Ben

Tamamen dalmış, davayla ilgili notlar alıyor, onu görmezden geliyordu. Hatırladığım kadarıyla, bir soygun davasıydı. Bana defalarca, onunla yüzmek isteyip istemediğimi sordu, ama ben sinirliydim, dikkatim dağınıktı ve kendime ait bir zamanım olması gerektiği için öfkelenmiştim. Ona kısaca, yüzmeyeceğim, dosyayı okumam gerektiğini söyledim, ya da öyle bir şey söyledim. Eminim sesimi yükseltmişimdir. Şimdi bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor, Theodore. Sonunda bana, yüzmeyecekse dalışını izleyip puan verebilir miyim diye sordu, ben de elimi sallayarak evet, devam et, çalışıyorum ama dalışını puanlayacağım dedim. Balıkçı iskelesinin çevresinde gölün altındaki taşlar ve diğer şeyler temizlenmişti ve su derindi, ama bize su seviyesinin çevresinde alçak, gizli taşlar ve çıkıntılar olduğunu, balıkçı iskelesi dışındaki yerlerden asla dalmamamızı veya atlamamızı söylediler ve biz de çocuklara bunu söyledik, ama Gilbert korkusuz ve pervasızdı ve belki de onu görmezden geldiğim için beni cezalandırıyordu, ama Gilbert'ın iskeleden inip kıyıya çıktığını görmedim. Onun yaklaşık beş metre uzaklıktaki düz bir kayanın üzerine tırmandığını ve o kadar yüksekte durduğunu görmedim. Onun bana seslendiğini duydum, onun iskelenin ucunda olduğunu düşünerek, ya da aslında onu hiç düşünmeden, Theodore, ona kızgındım ve o dedi ki, İZLE. Beni izle. Dalışımı izle, anne. Keşke hatırlayabilseydim, ama burada işler bulanıklaşıyor. Hafızamda izini kaybediyorum, ama bir şey açık, Theodore. Yukarı bakmadan, "GİT, COLT. ATLA!" dedim. Bu, ona taktığım takma addı. At yarışlarına takıntılıydık, birlikte at yarışlarını izlemeyi çok severdik. Secretariat bir ay önce Triple Crown'u kazanmıştı ve ben de çocuğuma, bir tay kadar hızlı olan Gilbert'e böyle seslenirdim.

Bazen hayal ediyorum, vücudu yaz gökyüzüne doğru katlanmış, sonra uzanmış, sonra göle dalmış.

Eller, kollar, baş, vücut, bacaklar, ayak parmakları, ayak tırnakları. Görmedim, ama hayal ediyorum. Orada daldığı bir çıkıntı vardı. Boynu kırıldı ve su yüzüne çıkamadı, Theodore. Onun yokluğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. Gilbert böyle öldü ve çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Kalem bir süre bırakacağım.

Daan'a hiç söylemedim. Birçok kez denedim, söylemek istedim, ama şimdi o öldü. Eminim evliliğimizin bitmesinin sebebi budur. Rosalie'nin biliyor mu diye merak ettim. Belki ayrıntıları değil, ama benim rolümü. Her zaman bildiğini hissettim.

Bu, pek çok şeyin sonu oldu, bunlardan biri de herhangi bir yere gitme isteğimdi. Artık seyahat yoktu. Seyahat eden Sybil'in başına gelenlere bakın, ölü bir çocuk. İkinci oğlum, öylece gitti. Sonrasını tahmin edebilirsiniz: kırk yıl boyunca tekrarlanan keder ve suçluluk duygusu. Bir bakıma ben bir yazarım. Bir muhabirim. Bunu yazmak çok zor oldu, evet, gözlerim yüzünden, ama aynı zamanda bu, gerçek olmasa çok daha iyi olacak korkunç bir hikaye olduğu için de zordu. Ama işte buradayız ve artık yazamayacak hale gelmeden önce bunu bir kez yazmak istedim. Hayatımı korku içinde geçirdim, ama şimdi korkmamaya çalışıyorum. Sonuçta, gerçekten korkacak ne var ki? Kayıp mı? En çok ben kaybettim. Ölüm mü? Onu memnuniyetle karşılayacağım. Kendimden ve sayfadan bu hayaletleri kovmaya çalışıyorum. Bu sonuncusu.

Kızıma geçenlerde, on yıllardır kederimin kafamda dayanılmaz bir gürültü yarattığını söyledim, ama şimdi, nihayet, sana bu mektubu yazdım ve sonunda sessizliğin geldiğini fark ederek şaşırdım.

Arkadaşım Joan Didion'un denemelerinden birinde bir alıntı var. The White Album adlı kitabın son denemesinden. Alıntı şöyle: "Kendim için yarattığım şey kişisel, ama tam olarak

tam olarak huzur değildir" ve devamında "Çoğumuz daha az teatral bir hayat süreriz, ama yine de tuhaf ve içe dönük bir zamanın hayatta kalanları olarak kalırız" diyor. Bu, şimdiye kadar okuduğum en doğru şey gibi geliyor bana.

Sanırım bir insanın dibi yoktur, ama sen buradan geçen diğer herkesten daha az taş çevirmemişsin gibi hissediyorum ve seni tanımak, soğuk ve yalnız bir yoldan gelip sıcak bir ateş ve hazırlanmış bir masa bulmak gibi olduğunu anlamam biraz zaman aldı, bunun için teşekkür ederim Theodore.

Hattie, istediğim kadar burada kalabileceğimi söylüyor. Küçük bir göl kenarında, çok sayıda odası olan güzel, düz bir evde yaşıyor. Acaba, birkaç haftalığına İskoçya'ya gelmek ister misin diye sormam delilik mi olur? Buradaki inekleri hayal bile edemezsin, Harry'nin bize izlettiği Star Wars filmlerindeki Chewbacca gibi. Görmeden inanamazsın. Dahası, geri döndüğümde, benimle birlikte bu eve taşınmak isteyebilir misin diye merak ediyorum. Neden olmasın? Gözlerim için bir arkadaşa ihtiyacım var. Biraz cüretkar olduğumu biliyorum, ama sen de evinin senin için çok önemli olmadığını söyledin, ve sonuçta o ev benim, ağaçların arasından koyun güzel manzarası var. Bir düşün. Ben tamamen ciddiym. Bruce, evini yenileyip kiralık mülk olarak tutabileceğimizi bile söyledi. Bu bizim için akıllıca olmaz mı? Ve evden kazandığımız parayla seyahat edebiliriz...

Burada olsaydın ne güzel olurdu. Elbette biliyorsun ki ben seninim, uzun zamandır öyleyim, sevgilerimle,

Sybil

KİM:sybilvanantwerp@aol.com
KİMDEN:jameswlandy@gmail.com
TARİH: 15 Mayıs 2019 04:45
KONU: Harry ve diğer şeyler Sevgili

Sybil,

Umarım kızınla birlikte İngiltere'nin tadını çıkarıyorsundur. Aklımda sen vardın ve bu sabah, cumartesi günü, yapacak pek bir şeyim olmadığı için oturup sana bir mesaj yazmaya vakit buldum. Okumaya başladım. Aslında çoğunlukla sesli kitapları dinliyorum. Üç kitaptan oluşan *Ejderha Dövmeli Kız* serisini yeni bitirdim. Okudun mu? Harikaydılar.

Harry yaz boyunca New York'ta bir edebiyat ajansında staj yapacak. Washington'a gelmesini umuyordum ama kararını vermiş. Marly hala Kaliforniya'da ve sanırım orada kalacak. Tedavi görüyor ve kız kardeşi tedavisini yönetirken ben de masraflarını karşılıyorum. Kızlar kendi hayatlarını yaşıyorlar. Evi satmayı düşünüyorum. Tutmak saçma geliyor. Misafir ağırlamıyorum. Seyahatten döndüğünde akşam yemeğine falan gelmelisin. Seni görmek çok güzel olur.

James

Bu arada, Mick Watts ile işlerin yolunda gitmediğini duyduğuma üzüldüm. Sana evlenme teklif etmiş miydi? Bir söylenti duymuştum.

(devam 29 Mayıs 2019, önceki sayfalar GÖNDERİLMEDİ)

Bundan sonra bitireceğim, sevgilim. Artık yazmaktan zevk almıyorum, başım çok ağrıyor ve elim kramp giriyor, sanırım şu anda gereken konsantrasyon yüzünden. Belki sana yazmaya devam etmek aptalca, ama... aptalca gelmiyor.

Sana yazmaya başladığımda, bu sadece kuruyup ölmek değil, yaşamak için bir çabaydı ve işe yaradı. Seni yanımda tuttu. Geriye baktım. İlk kez Daan Belçika'ya geri döndüğünde oldu. Sana yazmak için oturduğum her seferinde, senin göksel bir masada oturup omzumun üzerinden bana baktığını hayal ettim. Belki bu saçma bir hayal, ama belki de değildir. Belki değildir, belki de öyledir.

Biliyor musun, sen burada olsaydın nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Senin kişiliğini, sen gitmeden önce bildiğim her şeyi aldım ve elimden geldiğince genişlettim. Bu, hamuru yırtmadan olabildiğince ince açmaya çalışmak gibi bir şey. Seni şimdiye kadar genişletiyorum, seni elli dört yaşında bir adam olarak hayal ediyorum. Ancak, kendime çok nadiren izin verdiğim bir şey var, o da seni hatırlamak. Geriye dönüp düşünmeye başladığımda, genellikle kapıyı çarpıyorum. Ama bu sabah kız kardeşimin bahçesinde oturmuş, kuşları, esintiyi ve yakındaki sığırları dinlerken, gözlerim kapalıydı ve bir anı aklıma geldi, bir hediye gibi, ve kapıyı çarpmadım. Kendime hatırlamama izin verdim. Bir sonbahar öğleden sonra sizi parka götürdüm, mahallenin içinden, evlerin önünden geçerek o tepeyi indim ve hatırlıyorum ki, aşağı inerken evler büyüdü ve yol oldukça dikleşti (eve geri yürümek

korkunç). Her zaman o tepeden tam hız koşarak aşağı inerdin. Uzun bacaklarınla uçardın. Mucizevi bir şeydi. Sen bu yaşa geldiğinde, altı ya da yedi yaşında, artık bu beni hiç ilgilendirmiyordu, vücudunda körü körüne bir güven ve rahatlık olan, çevik bir şimşek gibiydin. Neyse, tepenin dibinde, taş duvar boyunca uzanan yol, orası çok güzeldi, sonra o muhteşem ağlayan söğüt ağacının gölgesinin altına çıkardın. Cennet gibiydi. Dördümüzün parka geldiği ve hepinizin sık sık yaptığınız şeyleri yapmaya gittiğiniz bir öğleden sonrasını düşünüyorum — sen ve Bruce, budanmamış, devasa dalları neredeyse yere kadar uzanan budaklı meşe ağaçlarından birine tırmanıyor, Fiona ise çimlerde dört yapraklı yonca arıyor ya da yaprakları dereye atıyordu. Bir sonbahar, çubuklardan ve çeşitli şeylerden periler için bir köy inşa ediyordu, ama bunun aynı sonbahar olup olmadığını hatırlayamıyorum, ama düşündüğüm gün, çeşitli battaniye ve ceketlere sarılmış, çantası yanında, banklardan birinde uyuyan evsiz bir kadın vardı. Dışarıya bakıyordu ve yüzünü hala görebiliyorum. Uyanık olan ve bizi izleyen yaşlı bir köpeği vardı. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim ve o civarda evsizler görmek alışılmadık bir durumdu. Sanki yolundan sapmış ve kendini güzel bir yerde bulmuş ve oraya yerleşmiş gibiydi, ama neyse, sen ve Bruce onu fark ettiğinizde şaşırdınız. Bu, birkaç dakika boyunca eğlencenizi bozdu, ya da belki sadece bir anlıktı ve sonra tekrar oynamaya başladınız, ama oynarken onu sürekli gözetlediğinizi görebiliyordum ve köpek de üçünüzü gözleriyle takip ediyordu. Parktan ayrılırken, kadın uyanmış ve oturmuş, köpeğe küçük bir portakalın dilimlerini yediriyordu. Parktan ayrılırken bize el salladı ve gözleri parlıyordu. Ne kadar şaşırtıcı, değil mi?

ayrıntılarla birlikte geri geldiğinde? Önü yırtık, içi kahverengi kirlerle dolu eski bir kırmızı kayak ceketini giyiyordu. O gece geç saatlerde ben koltuğumda kitap okuyordum ve sizler çoktan yatmıştınız. Sanırım babam çoktan uykuya dalmıştı, ortalık çok karanlıktı, şömine sönmüştü, saat oldukça geç olmuştu ve sen beni bulmak için çalışma odasına geldin. Kırmızı çizgili uzun pijamalar giyiyordun ve endişeden kesinlikle hasta görünüyordun. Suçluluk duyduğun için uyuyamıyordun, ben de nedenini sordum ve sen bana anlatmaya başladın. O akşam parkta oynadıktan sonra eve döndüğümüzde, ben akşam yemeğini hazırlarken sen odana gidip oyuncak almak için kumbaranda biriktirdiğin parayı saymıştın (her zaman bir şeyler için para biriktirirdin) ve kırk üç dolar olduğunu görmüştün. Bunca yıl sonra bile o rakamı söylediğini hatırlıyorum. Parayı parkta yaşayan evsiz kadına vermen gerektiğini bildiğini, ama biriktirdiğin şey için o parayı saklamak istediğin için vermek istemediğini söyledin. Tabii ki sana sorun olmadığını, paranı vermek zorunda olmadığını söyledim, ama sen parayı ona götürmen gerektiğini, ama götürmediğin için kendini kötü hissettiğini söyleyerek sözümü kesti. Seni sakinleştirmeye çalıştım ve sonunda seni yatıştıran tek şey, sabahleyin, gerçekten istersen parka geri dönebileceğimizi ve kadın hala oradaysa ona para verebileceğini söylemem oldu. Sabahleyin her şeyin unutulacağını düşünmüştüm, ama ertesi gün bir avuç dolusu parayla aşağı indin ve gitmeye hazır olduğunu söyledin, ben de ne yapabilirdim ki? Seninle birlikte tepeden aşağı yürüdüm. Cebinde para şişkinliği vardı. Koşmadın, ama benden iki üç adım önde yürüdün. Parka vardığımızda, tabii ki kadın orada değildi. Rahatladığımı itiraf ediyorum. Ama sen bana döndün, kesinlikle çaresizdin. Eve gittik ve

Arabayla bir süre dolaştık, ama o kadın ve köpeğinden hiçbir iz yoktu. Ona vermek istediğın kırk üç dolar vardı ve bunu yapamadığın için üzölmüştün. Ve biliyorsun Colt, bunu hatırlayınca ağladım. O kadar çok şey için ağlayabilirdim ki. Olanlar için duyduğum derin üzüntüyü ifade edecek kelimeler bulamıyorum oğlum. Üzgünüm demek yetmez, ama sen bunu biliyorsun. Bunu bilirsın. Ah, Gilbert.

Bu dolambaçlı eserin tamamını tekrar okumayı düşündüm, ama buna gerek yok ve şu anda benim için çok zor olurdu. Sanırım şimdiye kadar çok şey unuttum, ki bu en iyisi.

Sana yazmaya başladığımda bunun ne için olduğunu bilmiyordum. Belki de istediğım şey senin beni tanıman idi. Tabii ki tüm bu zaman boyunca seni özledim, ama gerçek şu ki, seninle geçirdiğım her anı yaşadım. Artık bu kadar yeter.

Sevgiyle yazdım, Annen

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012
ABD

8 Ağustos 2019

Sevgili Syb,

Mektuplarınızı yazıya döktüğü için Theodore'a teşekkür edin lütfen. On yıllardır süren mektuplaşmamızın sona ereceği düşüncesine dayanamazdım, ancak şimdi kendimi biraz sansürlemem gerektiğini kabul ediyorum. Theodore çok kibar birine benziyor. Stewart da selamlarını gönderdi.

Önemli bir gelişme yok, sadece 4 Temmuz'da Fransa'da yıllık Bağımsızlık Günü partimizi yaptık ve gece sonunda kadınlar mayolarını çıkarıp havuza girince parti büyük bir başarıya ulaştı. Ayrıca bir köpek aldık, bunu sana söylemiş miydim? Yvette adında küçük, tüylü, beyaz bir şey ve onu çok seviyorum. Sen de onu seveceksin, ama hayvanları hiç sevmediğini biliyorum.

Büyük haber, uzun süredir üzerinde çalıştığım, burada yaşadığımız göçmenlik deneyimini anlatan makalemizin Vogue dergisinde yayınlanacak olması. Çok mutluyum. Makale Ekim ayında basılacak.

Ekim demişken, ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyorum. Sybil Stone nihayet Fransa'da, artık huzur içinde ölebilirim. Restoranlar vb. hakkında düşünüyordum. Partide Eva'yı gördüm, yeni perdeler taktırdıklarını söyledi. Onun dairesine inanamayacaksınız, sanki siz ve Theodore ölmüş ve cennetin kapısında gözlerinizi açmışsınız gibi hissedeceksiniz. Paris'i ziyaret etseydim, kalmak istediğim yer Eva'nın dairesi olurdu

kalmayı isterdim, ama bana orada iki hafta kalmamı teklif etmedi!

Tüm sevgimle ve köpeğin öpücükleriyle,

Felix

Not: Bilmem gerek. Şu anda aynı odada mı kalıyorsunuz, yoksa o misafir odasında mı yatıyor? (Bunu sormam çok kaba... ve bunu size okuyanın Bay Lübeck olduğunu bilmeme rağmen...)

19 Eylül 2019

Paris'ten kartpostal

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756
ABD

Rosalie—Işıklar Şehri'nden selamlar! Yetmişli yıllarda Paris'e geldiğinde burayı çok sevdiğini biliyorum ve nedenini anlayabiliyorum. Theodore ve ben çok güzel vakit geçiriyoruz. O daha önce Paris'i birkaç kez ziyaret etmiş ve harika bir gezi arkadaşı oluyor. Felix'in bir arkadaşına ait, Tuileries bahçelerinin hemen yanında, üç metre yüksekliğinde pencereleri olan çok iyi donanımlı bir dairede kalıyoruz. Sainte-Chapelle en sevdiğim yerd. Kilisede oturup ağladım. Stewart ve Felix ile olan sorunlar şimdilik çözüldü, bunun bir kısmı Felix'in Vogue'da yayınlanan başarılı makalesi sayesinde oldu. Sesli kitapları denedim ama gerçekten konsantre olamıyorum ve kulaklıkları ve kötü seslendirenleri sevmiyorum, bu yüzden artık hiçbir şey okumuyorum, ama bazen Theodore bana yüksek sesle okur. Seni özledim, sevgilerimle — Sybil

Merhaba Rosalie. Ona iyi bakıyorum. Görme sorunu onu korkutuyor, ama bunu söylemiyor. Sanat eserlerindeki detayları görememekten üzülüyor, ama Eyfel Kulesi ışıklandırıldığında onu görebiliyor. Saygılarımla, T. Lübeck

Sybil Van Antwerp
17 Farney Rd.
Arnold, MD 21012

15 Aralık 2019

Sayın Bayan Van Antwerp,
Dynasty of Sight adlı romanımın ilk taslağını ekte gönderiyorum. (Başlık konusunda bana yardım ettiğiniz için teşekkürler.) O yıl sizinle yaşamamış olsaydım muhtemelen bu kitabı yazmazdım. Okumayacağınızı biliyorum, ama belki Theodore size okuyabilir.

Sizi

seviyorum

, Harry

Rosalie Van Antwerp
33 Orange Lane
Goshen, CT 06756
ABD

8 Şubat 2020

Sevgili Rosalie

Her zamanki gibi seni düşünüyorum. Sabahları köpeklerle yürüyüş yapıyorum, öğleden sonraları ise bahçede rüzgarı dinleyip yüksek dağların temiz havasını kokluyorum. Farney Road'daki nehir manzarası bana çok görkemli gelmişti, ama aslında çok dardı. Loch'u görmek için görmen lazım. Fiona, Walt ve çocuklar tatil boyunca iki harika hafta geçirdiler burada. Bruce ve arkadaşları Nisan'da, Stewart ve Felix ise Haziran'da gelecek. Herkes sırayla gelmek istiyor! Mutluyum. Hattie ve ben akşamları oturup hikayeler anlatıyoruz, bazen Douggie, Declan ve John da geliyor ve hep birlikte oturup geçmiş konuşuyoruz. Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var. Theodore'u çok seviyorlar. Theodore bana 20 Ocak tarihli mektubu okudu ve Lars'ın durumunun kötüleştiğini duyunca çok üzüldüm. Onu Greenmont'a yerleştirmek doğru bir karardı. Söylediğin şey doğru, kalplerimizde otuz yaşındayız, tüm hayal kırıklıkları, her şeyin düşündüğümüzden çok daha acı verici hale gelmesinden önce, ama yine de, bu aynı zamanda büyülü bir deneyim oldu. Seni özlüyorum. Nisan sonunda döneceğim ve Theodore da benimle birlikte gelecek. Artık mektup yazan tek kişi sensin ve bunun için minnettarım.

Sevgiler,

İskoçya'dan Sybil

*İskoçya'dan selamlar,
Theodore*

Hattie Gleason
Bodney Cottage
Fassfern
Fort William
PH33 7NP
İskoçya
BİRLEŞİK KRALLIK

10 Kasım 2021

Sevgili Hattie,

Ağır bir ruh haliyle sana yazıyorum. Kız kardeşin Sybil, Salı sabahı, oğlu Gilbert'in elli yedinci doğum günü olacağı gün vefat etti. Doktorlar, pulmoner emboli geçirdiğinde neredeyse anında öldüğünü söylüyorlar. Bu haberi veren kişi ben olduğum için üzgünüm, ama çocuklar benden bunu yapmamı istediler.

Benim gibi siz de ayrıntıları merak edebilirsiniz. O mutfakta bir fincan çay hazırlıyordu ve ben diğer eve gidip gülleri sulamaya gitmişim. Yaklaşık otuz dakika sonra geri döndüğümde, o yazı masasının başında oturuyordu, çayı soğumuştı, başı masaya yaslanmış, sanki eskisi gibi yazmaya hazırmış gibi duruyordu.

Fiona ve Bruce, zamanı geldiğinde Sybil'in eşyalarını gözden geçirecekler ve sizin isteyebileceğiniz bazı eşyaları size göndereceğiz. Cenaze töreni, Sybil'in üyesi olduğu kilisede, Annapolis'teki Good Shepherd Kilisesi'nde, bugünden iki hafta sonra yapılacak. Katılmak isterseniz, bu bilgiyi size iletmek isteriz.

Bu yıkıcı haberi verdiğim için ve son anlarında yanında olamadığım için çok üzgünüm, Hattie.

an. İskoçya'da seninle bu kadar çok zaman geçirebildiğimiz için minnettarım ve Sybil'imizle daha fazla zaman geçiremediğim için çok üzgünüm (eminim sen de aynı şekilde hissediyorsundur). Onun yalnız, muhtemelen korkmuş olduğunu düşünmek bana acı veriyor, ama belki de bu onun isteyeceği bir şeydi. Kısa bir süre önce bana, hayatının son birkaç yılda çok dolu olduğunu söylemişti, ama bazı şeylerden anladığım kadarıyla, artık özgür.

Tekrar görüşmek dileğiyle.
Dostunuz,

Theodore

Not: Pub'da çekilmiş bir fotoğrafınızı ekliyorum. Fiona son gittiğinde çekmiş.

Bay Dezi Martinelli
138 South Carrington St.
Hasbrouck Heights, NJ 07604

25 Kasım 2021

Sayın Bay Martinelli,
Benim adım Fiona Van Antwerp-Beaumont ve Sybil Van Antwerp benim annemdi. Gazetede ölüm ilanını okumadığınız sürece, birkaç hafta önce vefat ettiğini bilmiyor olabilirsiniz. Bu ani ve bizim için şok edici bir olaydı.

Son birkaç yılda annem, seninle nasıl bir bağı olduğunu, ya da sana nasıl bağlı olduğunu bana fark ettirdi (her ne kadar o bunu böyle ifade etmemiş olsa da). Umarım, hayatının zor bir döneminde aldığı ve seni ve aileni çok kötü bir şekilde etkileyen kararlarından ne kadar pişman olduğunu biliyorsundur.

Vasiyetini yerine getirdik ve görünüşe göre size bir miktar para bırakmış. Bu hediyeyle ilgili bir not var. Özellikle size yazmamı ve paranın aslında babamdan geldiğini, oğlunuza yardım etmek için elinizden geleni yapmanız gerektiğini söylememi istedi. Tek söylediği buydu ve ekteki çekin... umarım hoş bir sürpriz olur.

Anneme gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim.
Annem, sizin affedici tavrınızın ağır bir yükü omuzlarından aldığını söylemişti.

Size en iyi dileklerimi sunarım.

Fiona Van Antwerp-Beaumont

Fiona Van Antwerp-Beaumont
2 Hamilton Terrace
Londra SE 28 8JF
Birleşik Krallık

15 Ocak 2022

Sevgili Fiona,

Umarım sen, Walter ve çocuklar iyisinizdir. Ben iyiyim, ama annenizi çok özlüyorum, bu duyguyu paylaştığımızı biliyorum.

Annenizin rafından Rebecca kitabını aldım ve içinde birkaç kağıt parçası buldum. Annenizin babanıza yazdığı bir mektup taslağı ya da denemesi gibi görünüyor. Mektubu ekte gönderiyorum. Belki sizin için bir anlamı vardır.

Sybil sana söylemek istediğı bir şey vardı ve bunu zamanında söylememiş olması çok yazık. Bu mektubu okuduktan sonra bazı soruların olacak. Ben cevapları biliyor olabilirim.

Mart ayında ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyorum.

O zamana

kadar,

Theodore

~~Haziran 2015 Temmuz 2015 Ağustos 2015 Eylül~~

Sevgili Daan,

Yazma masasında saatlerce oturduğumu hatırlıyor musun? Hala burada, ~~sanki hiçbir şey değişmemiş gibi~~. Her şey değişti.

Her zaman tam olarak ne demek istediğimi söylemeye ya da İngilizce dilinin izin verdiği ölçüde doğruluğa en yakın şekilde ifade etmeye çalıştım. Kelimeler beni nadiren yüzüstü bıraktı, ancak şimdi size yazmak için oturduğumda ~~ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yok~~.

Burada kalemi kağıda koydum, ama haftalarca düşündüm.

~~Mesele şu ki~~

Ölmek üzere olduğun için üzgünüm, ama hepimiz öleceğiz. Kanser nedeniyle ölmek zorunda olduğun için üzgünüm — bu, her ne kadar sonunda hepsi aynı olsa da, bir şekilde durumu daha sinsi hale getiriyor. Ancak kanser, ölümü daha yıkıcı bir deneyim haline getiriyor ve buna katlanmak zorundasın — ben daha çok sürpriz bir şekilde, ~~araba çarpması, yıldırım çarpması veya kafamın kesilmesi~~ (hızlı, ışıklar söner, korkunç ama acı verici değil) gibi bir şekilde ölmeyi tercih ederim, ancak çoğumuz bu lüksü yaşayamayacağız.

~~Sana itiraf etmem~~ gereken bir şey var, sana bir şey söylemeliyim, bir itirafım var (sana söylemenin bir anlamı yoktu) (Bunu bilmek sana ne yararı olur ki?)

~~Suçlu bendim~~. Suçlayacak bir şey yok dedin, ama suçlu bendim.

Bunu bilmeye hakkın var

Beni suçlamakta haklıydın çünkü olan şey Seni kaybetmenin beni en çok üzen yanı, seni tanımayı ~~kaybetmek~~.

~~Sen benim~~ hisselerimi ~~elinde tutan~~ son kişisin. Gilbert'le ilgili anılarım, kim olduğumu, her zaman ne yapmaya çalıştığımı,

kim olmak için elimden geleni yaptığımı. Ama sana bir şey söylemeliyim

Seni nefret ettiğim zamanlar oldu, ama aslında hep kendimi nefret ediyordum, durum buydu. Sen beni sevdin.

~~Elimden geleni yaptım.~~ İyi bir anne, iyi bir vatandaş, iyi bir çalışan, iyi bir eş olmak için çok uğraştım ama her seferinde başarısız oldum. Saint-Pierre Gölü'ndeyken bunu bilmeye hakkın var.

Çok fazla konuşmuş değiliz ama bu dünyada beni tanıyan tek kişi sensin ve senin orada olduğunu bilmek bana büyük bir rahatlık veriyordu, bunu özleyeceğim. Sadece senin bildiğin şeyler... Sen gittiğinde anılarımı ve taşlarımı kim saklayacak? Ama bilmediğin bir şey var

Sana söylemediğim taş, söylemeliyim

Devasa bir yıkım taşı var ONA SÖYLEDİM

~~Yas tutmadım,~~ öncelikle kendimi suçlamaktı

şimdi bile, yazarken bile beni rahatsız eden bir suçluluk duygusuyla

Görüyorsunuz, kederim suçluluk duygumla daha da ağırlaşmıştı. Evliliğimiz sona erdiğinde, artık sana aşık değildim

seni sevmiyordum, ama seni her zaman sevdim.

Daan, ben yapamadığımda Fiona ve Bruce'a yakın olduğun için sana borçluyum. ~~Onlar~~ için bunu yaptığın için çok iyisin.

Sen iyi bir adamsın, iyi bir babasın.

Sonunda, Belçika'ya gittiğinde şaşırmadım, o zamana kadar sana aşık değildim, ama sen gittin, ailem beni terk etti, benden uzaklaştın ve

Ama bilseydin, hep merak etmişimdir, bu ~~bizim~~
~~evliliğimizi,~~ ~~hayatımızı kurtarır~~ mıydı? Hayatımızı kurtarır
mıydı?

Elbette göndermek istediğim mektubu gönderemem.
Söylemek istediklerimi söyleyemem. Biliyorum ki, bin
kilometre uzunluğunda bir mektup yazsam bile, insan ruhunun
evrenini, benim ruhumu ifade edemezdi. Mektuplar,
sayfalarca, ne için? Söyleyemem. Kendime ne amaçla diye
soruyorum. Hiçbir anlamı yok, onlar hiçbir şey, sadece benim
sonsuz karalamalarımın olduğu kağıtlar, ama ~~bu benim~~ anlam
yaratma yöntemim, sanırım ~~mektuplar yazmak benim için bir~~
~~yol~~, ama yine de, tüm bu yazdıklarımla bile, hala
yapamıyorum.

DNA testimi yaptırdım, öğrenince şaşıracaksınız.

Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm.

Görme yetimi kaybediyorum ve bu beni çok korkutuyor.
Göremezsem, bana ne kalır ki?

Sen gittin. Yakında görüşeceğimizi biliyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın ilk taslak aşamalarında, sevgili dostlarımızın altı yaşındaki oğlu birkaç ay içinde çok hastalandı ve sonra öldü. Zaman durdu. O sonbahar ve Aralık ayına kadar süren korkunç, yıkıcı olaylar, her sabah tek bir düşünceyle uyandığımız o günler beni değiştirdi. O dönemde, kederin yoğunluğu hayatımıza girip yerleştiği sırada, Sybil ile sessizce oturup bekledim. Wade'i kaybetmek bu kurgu esere önemli ölçüde etki etti ve bir bakıma bu kitap da sana, Nicki ve Kent'e sevgiyle yazıldı.

Yayınlanma süreci benim için uzun ve yıllarca kötü hava koşullarıyla boğuşarak geçti, ama yalnız değildim. Birçok kişi bana cömert davrandı ve bu süreçte bana yardım etti, saymakla bitmeyecek kadar çok kişi, ancak birkaçını listelemek istiyorum.

Yazmayı bırakıp hukuk fakültesine gitmeye karar verdiğim anda, bu kitabı büyük bir heyecanla satın alan Amy Einhorn'a sonsuza kadar minnettar kalacağım. Bu, hayatımın dönüm noktası oldu. Amy ve onun harika meslektaşları Lori Kusatzky ve Rachel Berkowitz ile çalışmak, Crown'daki diğer ekip üyelerinin, Grandview'daki Tara Timinsky'nin ve Lily Cooper'ın zekâsından yararlanmak... Hepsi, hayatımda yaşadığım en eğlenceli deneyimlerdi.

Birkaç yıl önce, ajansım Hilary McMahon, yüzlerce kişi ilgilenmezken beni kabul etti ve bana "*Senin bu işi yapabilecek yeteneğin var*" dedi. Ben kendime güvenimi yitirdiğimde bile o buna inanmaktan hiç vazgeçmedi ve onun güveni, kaybettiğim özgüvenimi büyük ölçüde geri kazandırdı.

Şimdi hayalini kurduğum dostluğu paylaşıyoruz.

Trinity'de Carlo G  bler beni kanatları altına aldı ve bana zamanını ayırdı. Onun s  rekli mentorluğu benim i  in tarif edilemez bir değer taşıyor ve bu romanda bana sağladığı yardım, net g  r  şl   ve d  n  şt  r  c  yd  . Eoin McNamee, sanki kendi eseriymiş gibi titizlikle   alışmalarımı y  netti. Onun ve yaratıcı yazarlık y  ksek lisans programındaki diğer hocalarım Claire Keegan, Kevin Power ve Harry Clifton'ın yanı sıra bir  ok sınıf arkadaşımdan edindiğim dostlar ve meslektaşlarım sayesinde, kurgu sanatı ve zanaatı hakkında   ok şey   ğrendim ve onlara minnettarım. Harika bir zamandı,   rlanda'da ge  irdiğim m  kemm  l bir yıl, hayatımın gidişatını pek   ok g  zel y  nden zenginleştirdi ve değiştirdi. Bu anıları i  imde taşıyorum ve hayranlıkla geriye bakıyorum. Kalbim her zaman orada,   rlanda'da.

Bu romanda yardımlarından dolayı   zellikle teşekk  r etmek istediğim diğer kişiler arasında, hukuki doğruluk konusunda bana yardımcı olan Peggy Kent ve Mike Robinson ile ilk okuyucularım Ashley Hill, Margaret Ann Speakman, David Speakman, Tory Dickerson ve Francesca Capossela bulunmaktadır. Ayrıca Gray Wilson, Kally Punger, Inman Majors, Teri Brennan ve rahmetli Joan Frederick'e de   ok teşekk  r ederim.

Yıllar boyunca, hatta on yıllar boyunca benimle birlikte bu yolda y  r  yen,   alışmalarımı okuyan, bir  ok taslak, başarısızlık ve hayal kırıklığına tanık olan bir  ok arkadaşıma son derece minnettarım.   zellikle uzun s  redir beni destekleyen Kelly Whitener ve Kaili Emmrich'e ve g  venilir, eşsiz ve değerli ilk okuyucum Sorcha Hamilton'a teşekk  r ederim. G  remediğimiz bir geleceğe inanmaya devam eden aileme. Anne ve babam Claire Ficker ve Tim Ficker, dedem Jack Vellines ve kayınvalidem Joyce Evans ile

Jon Evans'a. Benim için çok değerli olan kardeşlerim Hannah ve Kyle'a.

Bana sihirli dünyayı gösteren, sabırlı ve sevgi dolu, muhteşem çocuklarım Jack ve Mae'ye çok minnettarım.

Eşim Mark yanımda olmasaydı, bu uzun ve zorlu yılları nasıl atlatabileceğimi bilmiyorum.

—gerçek anlamda partnerim, yan yana ve omuz omuza. Seni bulduğum için ne kadar minnettarım. Sen gemiyi doğru yolda tutuyorsun. Sonuçta, istediğim her şeye kavuştum. Seninle geçirdiğim her an bir lütuf oldu, bu yüzden bu kitap sana adanmıştır.

Yakup 1:17

Muhabir

Virginia Evans

Tartışma Soruları

Okuma gruplarına mümkün olduğunca bilgilendirici ve düşündürücü sorular sunmak için, bazen hikayenin belirli yönlerini açıklamak gerekebilir. Kitabı henüz bitirmemişseniz, bu kılavuzu incelemeden önce kitabı bitirmenizi öneririz.

1. "A m a en kötü rüya, tekrar eden rüya, masaya oturup yazmaya başladığımda, önümde bir yığın mektup kağıdı, kalemrim ve zarflar var, ama bir kedi gibi onları pençeliyorum, ama alamıyorum... Yazamıyorum." Sybil, kör olmaya başladığı dönemde gördüğü rüyalar hakkında, hikayenin başında bunu söyler. Bu, onun karakteri hakkında size neyi gösterdi?
2. Sybil sadece mektup yazma sanatının fanatiği olmakla kalmaz, aynı zamanda klasik iletişim biçimlerine de büyük önem verir (James'e hala "baskılı, uygun şekilde düzenlenmiş, reklamların parıldaması olmadan" gazete okuduğunu söyler). Bu eski iletişim biçimlerinde ne gibi değerler görüyorsunuz? Modern teknolojiyle yerini almış, hala ana akım olmasını istediğiniz şeyler var mı?
3. Sybil mektuplarında sık sık, telefon görüşmelerinin devamı ya da yerine geçmesi için yazdığını, böylece düşüncelerini toparlayabildiğini belirtir. Sizce, düşünceleri yazmak yerine telefonla konuşmanın faydaları nelerdir? Sybil'in hayatındaki gergin ilişkilerle başa çıkmasına nasıl yardımcı olduğunu düşünüyorsunuz?
4. Sybil sadece çağdaşlarıyla değil, Harry ve onun hakkında bir makale yazan lise öğrencisi gibi daha genç insanlarla da iletişim kurar. Farklı yaşlardaki bu karakterlere hitap ederken ses tonundaki değişikliği nasıl fark ettiniz? Sybil, farklı insanlara farklı bir imaj mı çiziyor? Varsa, hangisi "gerçek" Sybil?
5. Sybil, Joan Didion ve Ann Patchett'e de mektup yazıyor. Sizi en çok etkileyen yazarlar hangileri? Onlara mektup yazmak ister miydiniz?
6. Harry'ye yazdığı mektuplardan birinde, onun geçmişiyile ilgili sorusuna cevap olarak, ona kısaca anlatır ve "işte bu, 30 yılı aşkın bir süredir her gün yaptığım işi özetleyen bir cümle" diye bitirir. Mesleki geçmişinizi birkaç cümleye sığdırmak zorunda olsaydınız, ne derdiniz?

7. Roman boyunca gönderilmemiş sayfaların kime yönelik olduğu konusunda herhangi bir teoriniz var mı?
8. Sybil, oldukça karmaşık bir aşk üçgeninin içinde kalıyor. Theodore ve Mick arasında, Sybil'in kiminle birlikte olmasını isterdin?
9. Rosalie'nin Sybil'in kızına yaptığı "ihanet" sizi şok etti mi? Sybil'in dediğı gibi bunu bir ihanet olarak gördünüz mü?
10. Sybil, Gilbert'ın ölümünün gerçeğini açıkladığında, bu onun hakkındaki düşüncelerinizi nasıl değıştirdi?

YAZAR HAKKINDA

Virginia Evans, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğusundan. Lisans eğitimini James Madison Üniversitesi'nde (2008), yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisansını ise İrlanda'nın Dublin kentindeki Trinity College'da (2020) tamamladı. Şu anda Kuzey Carolina'nın Winston-Salem kentinde eşi Mark, çocukları Jack ve Mae ve kırmızı Labrador cinsi köpeği Brigid ile birlikte yaşıyor.

Penguin
Random
House

Okuma
listenizde
sıradaki kitap
hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

